

Giới thiệu Hoa Oải Hương

Khi bắt đầu một mối quan hệ, không ai muốn nó phải kết thúc trong đau buồn, tuyệt vọng nhất là tình yêu. Nhưng đôi khi bạn phải chấp nhận hai chữ định mệnh đến với mình, nó có thể trái ngược với mong muốn của bản thân và còn lại sau cũng sẽ là nỗi đau.

Anh và cô đến với nhau một cách tình cờ, nhưng đối với họ tình yêu là một trò chơi mà người yêu trước sẽ là người thua cuộc. Và chắc chắn anh là kẻ thua cuộc bởi vì anh đã quá yêu cô nhưng hai từ tình duyên chưa bao giờ là của anh. Mời các bạn đón đọc truyện Hoa Oải Hương, một tựa truyện ngôn tình đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

”Tổng giám đốc.”

Một người đàn ông bước vào, vest đen chỉnh tề, cung kính khom lưng. Người đàn ông đứng lẳng lặng bên cửa sổ, tấm lưng đầy vững chãi, nhìn về thành phố xa xăm đã lên đèn. Anh không nói gì, yên lặng ra hiệu cho người kia ra ngoài.

Khẽ xoay người bước đến bàn làm việc, vươn tay cầm lên tập hồ sơ vừa đem đến, khẽ môi khẽ nhếch lạnh lùng.

“Muốn thu mua LDC sao ??”

Anh cầm lấy bật lửa, đốt điếu thuốc rít 1 hơi, nhả ra làn khói trắng toát

“Dễ như vậy, không phải phong cách của tôi”

“Nhiên nhi.”

Người phụ nữ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

“Con hà tất phải làm vậy, con...”

Không đợi mẹ nói xong, Trạch Nhiên Nhiên đã cắt lời.

“Mẹ, con quyết rồi.”

Lâm Nhược Kỳ thờ dài nhìn cô.

“Phải nhớ giữ sức khỏe cho mẹ, biết không?”

“Dạ, con hứa mà.”

Trời đêm ở New York có chút se lạnh, Trịnh Thiên Vỹ đứng bên cửa sổ từ tầng 30 nhìn về thành phố phồn hoa bên ngoài.

Gạt đi điếu thuốc đang hút dở, anh tiến đến phía bàn làm việc, lôi từ ngăn kéo ra 1 bức thư màu hồng phấn.

“Anh trai, em quyết định rồi, em sẽ theo ngành Kiến trúc. Em sẽ đến Thượng Hải để học, sẽ xa nhà...Anh à, em nhớ anh lắm...”

Bức thư không dài, chỉ vồn vện vài dòng tâm sự, nhưng mỗi tuần, anh đều nhận được 1 bức. Bàn tay xoa xoa nét chữ nắn nót, vẻ mặt anh có chút dịu dàng. Khẽ nhắm mắt, sự ôn nhu biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng

“Tại sao...người đó lại là em?”

Trạch Nhiên Nhiên đứng trước cửa ký túc xá, vận cửa bước vào. Bên trong phòng là 2 cô gái. Họ 1 nhìn dịu dàng, 1 nhìn cá tính. Cô khẽ gạt đầu xem như chào hỏi, sau đó liền bước đến giường mình, chất đồ đạc.

“Cậu.”

Trạch Nhiên Nhiên dừng tay, quay người nhìn cô nàng tóc ngắn chống hông nhìn mình.

“Có gì sao?”

Cô gái kia ngồi xuống nhìn cô, nhìn chăm chăm, xem như đang thưởng thức món hàng quý hóa lắm. Sau đó, Trạch Nhiên Nhiên nghe cô ta thở dài: “Mặt cậu sao lại không tì vết như vậy.”

Hai má cô hơi ửng đỏ, chỉ cười cười: “Cảm ơn.”

Cô gái kia vươn tay, cười tươi rói nhìn cô: “Tôi là Viên Viên, rất vui làm quen với cậu.”

“Tôi là Trạch Nhiên Nhiên, rất vui làm quen.”

Viên Viên rất vui tính, nói năng lại hào phóng, cả mấy chốc hai người hợp ý nhau.

Lúc trưa, khi đi căn tin, Viên Viên ngậm bánh mì, liếng thoảng với cô: “Tớ nói cậu, trường này có rất nhiều hotboy, ai ai cũng có cơ bắp...”

Trạch Nhiên Nhiên khẽ cười, yên lặng lắng nghe.

“À nữa, Chu Hồng, cô gái cùng phòng với mình ấy. Cô ta là hoa khôi đó, còn lớn hơn chúng ta 2 tuổi.”

“Lớn hơn.”

Viên Viên nuốt xuống miếng bánh mì, gật gật đầu.

“Là sinh viên năm 3, nhưng vì phía kia phòng ốc sửa chữa, nên cô ta qua phòng chúng ta ở nhờ.”

Trạch Nhiên Nhiên à một tiếng, xem như cô hiểu.

“Vỹ.”

“Ừ?”

“Anh khi nào về nước?”

Bên kia im lặng, thật sau mới lên tiếng: “Sắp rồi.”

Cô gái kia vui mừng, cười tươi, vẻ mặt đầy hạnh phúc: “Người ta rất nhớ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trạch Nhiên Nhiên mân mê chiếc điện thoại trong tay, lòng đầy rối rắm.

Đã tám năm, tám năm trời...anh chưa từng gọi cho cô, dù chỉ 1 lần.

Cô biết anh âm trầm, nhưng chẳng lẽ...anh vô tâm vậy sao.

Khẽ thở dài, cô đứng dậy bước về phía thư viện. Chọn 1 vài quyển sách rồi mượn về.

“Tiểu Nhiên.”

Cô dừng chân, xoay người nhìn Viên Viên. Cô ấy thở hồng hộc nhìn cô, lau lau đi mấy giọt mồ hôi nhễ nhại bên trán.

“Cậu đi đâu về đấy?”

Viên Viên khoát vai cô, cười cười.

“Tớ đi làm thêm.”

Trạch Nhiên Nhiên nhìn cô.

“Ở đâu thế?”

Về mặt Viên Viên khựng lại, nhưng vẫn gượng cười.

“Là...ở tiệm coffee.”

Trịnh Thiên Vỹ cúi đầu chăm chú làm việc, cô thư ký bên ngoài gõ cửa bước vào.

“Tổng giám đốc.”

“Ừ?”

Anh ngược mặt nhìn cô, gương mặt có chút hốc hác, nhưng không hề che đi vẻ anh tuấn vốn có.

“Chi nhánh bên Thượng Hải xảy ra chút rắc rối.”

Bàn tay đang viết của anh khựng lại

“Là doanh thu tháng này so với tháng trước giảm đi 5%.”

Cô thư ký thấy anh lắng nghe, liền đề tập hồ sơ lên bàn.

“Tổng giám đốc yên tâm, phó tổng đã sai người giải quyết.”

Nói xong, cô định xoay người bước ra ngoài.

“Khoan đã.”

Trịnh Thiên Vỹ nhìn cô, mặt không hề lộ ra chút cảm xúc.

“Đặt vé, tôi về Thượng Hải.”

Cô ta ngạc nhiên nhìn anh.

“Dạ?”

Anh không nói nhiều, liền cúi đầu làm việc.

“À vâng, tôi làm ngay.”

Sau khi cánh cửa đóng lại, Trịnh Thiên Vỹ mới ngẩng đầu...chính là, không nhận ra sự dịu dàng nơi đáy mắt.

Thượng Hải về đêm mát mẻ, ánh đèn neon rợp sáng con phố nhỏ. Trạch Nhiên Nhiên bước ra từ cửa hàng tiện lợi, tay xoa xoa bờ vai có chút lạnh lẽo. Tiếng điện thoại trong túi reo liên hồi, cô trượt nút nghe.

“Alo.”

Đầu dây bên kia là 1 giọng nói trầm ấm, mang theo vẻ hài hước.

“Anh Diệp Thành?”

Cô khẽ mỉm cười, ngồi xuống hàng ghế đá ven đường.

“Ây da, thật may là em còn nhớ anh nha.”

“Em không thể quên anh được đâu, thưa anh.”

La Diệp Thành phía này xoay xoay ly rượu, chất rượu sóng sánh trong ly ánh lên màu hồng ngọc ma mị.

“Tiểu Nhiên, ngày mai 9 giờ anh về nước.”

Trạch Nhiên Nhiên cười tươi, có chút bất ngờ.

“Anh bay đến đâu?”

La Diệp Thành nhấp ngụm rượu, vị cay cay ngọt ngọt thấm đều đầu lưỡi, anh khẽ cười.

“Thượng Hải đó em”

“A, trùng hợp vậy. Em cũng đang ở Thượng Hải.”

“Nhớ đến đón anh, không là em không có quà.”

“Được, thưa đại nhân.”

Sân bay bên Thượng Hải...

Trạch Nhiên Nhiên mặc chiếc áo sơ mi caro kẻ sọc, quần jean bạc màu. Đứng ở cổng chờ, cô nhón người nhìn vào phía bên trong.

9 giờ rồi, sao anh chưa ra nhỉ?

Đôi mắt cô linh hoạt quan sát, vô tình bắt gặp bóng dáng ven thuộc... cô sững người.

Anh, là anh sao?

Anh đã về sao?

Trạch Nhiên Nhiên thoát khỏi đám đông, gấp gấp đi về phía đó. Nhưng mà, lại chẳng thấy anh đâu.

Cô như lạc giữa dòng người, bóng dáng cô nhỏ nhắn, cô đơn đến đáng thương.

“Tiểu Nhiên.”

Cô ngạc nhiên xoay người.

“Thiên...”

Lời nói đến cửa miệng cô bị nghẹn lại, vẻ mặt có chút hụt hẫng.

“Anh Diệp Thành.”

La Diệp Thành thấy nét mặt cô rối loạn, bước đến vỗ vai cô.

“Em sao thế ? Thấy anh về không vui sao?”

Trạch Nhiên Nhiên bật cười, đẩy gương mặt anh ra.

“Không vui, 1 chút cũng không vui”

“Aaaa...gì chứ? Tiểu Nhiên, sao em ác với anh như vậy?”

“Anh về làm tổn com”

“Anh chỉ ăn ké nhà em vài bữa mà.”

“Vài bữa của anh là cả năm hay sao?”

“Haha...Tiểu Nhiên thật hiểu anh.”

Nhìn đôi nam nữ cười đùa đi phía trước, khóe môi người đàn ông nhếch lại, nở nụ cười lạnh lùng.

“Thật trùng hợp.”

Trạch Nhiên Nhiên đưa anh về khách sạn. Trên đường, La Diệp Thành liếng thoảng không thôi, như tâm sự bao năm liền trút ra hết.

Lúc vào phòng, Trạch Nhiên Nhiên thấy cô gái phòng đối diện có chút quen mắt, nhưng là...nhất thời nhận không ra.

“Tiểu Nhiên”

Cô nhìn anh.

“Em học Kiến trúc sao?”

Trạch Nhiên Nhiên khẽ cười, cô cúi đầu thu xếp quần áo cho anh. La Diệp Thành thở dài.

“Ước mơ của em, vốn là Tâm lý học...”

Không đợi anh nói xong, cô đã nhẹ nhàng cắt ngang.

“Anh, ước mơ của em...là Kiến trúc.”

La Diệp Thành nhìn chăm chăm vào mắt cô, thật lâu sau đó không nói gì.

Anh nhớ, lúc nhỏ, đã là 8 năm trước.

Anh vô tình trông thấy cô lén lút nhìn vào thư phòng của cha. Vốn định kêu lên, nhưng nghĩ sao liền im lặng.

“Tôi muốn học ngành Kiến trúc.”

“Con lẽ nào không biết, Trịnh gia cần con kế nghiệp?”

“Kế nghiệp tôi không quên, nhưng tôi không thể từ bỏ ước mơ của mình.”

“Con...nếu con dám theo ngành đó, ta liền không khách khí với Trịnh gia.”

“Ông...Trạch Đông, ông đừng quá đáng.”

“Hừ, gia nghiệp của gia đình con không lo, ta đành làm vậy.”

“Ông...”

Anh thấy gương mặt của Trạch Nhiên Nhiên méo xệch. Sau đó, cô đi về phía sân vườn, ngồi lên thảm cỏ xanh mướt, anh nghe cô thủ thỉ: “Sau này...sẽ giúp anh trai, sẽ thực hiện mơ ước giúp anh...”

“Tiểu Nhiên.”

Cô ngẩng mặt nhìn anh, La Diệp Thành lắc đầu nhìn cô.

“Anh, thật không hiểu em đang nghĩ gì.”

Trạch Nhiên Nhiên khẽ cười. Phải, cả cô còn không hiểu mình cơ mà...

~ Hết chương 2 ~

Nhà hàng.

“Đó chẳng phải là Chu Hồng sao? Sao chị ta lại đi chung với người đàn ông kia?”

“Anh trai, anh về nước rồi.”

“Đáng lẽ ra...người đó không nên là em.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đến tối, La Diệp Thành bảo đói bụng, liền dẫn cô đến 1 nhà hàng có tiếng ở Thượng Hải.

Nhà hàng này có 2 tầng, 1 tầng đồ ăn phương Tây và tầng trên là phương Đông.

La Diệp Thành nói nhớ món ăn quê nhà, nên cả 2 liền lên tầng trên.

Phòng ăn rộng rãi, mang đậm phong cách cổ kính, màu sắc trong gian phòng khá ấm áp và hài hòa.

Chiếc bàn đen làm bằng gỗ đàn hương được bài trí cẩn thận, mặt bàn bóng loáng, bên trên còn có nhành hoa hồng, tạo nên nét quyến rũ âm trầm.

“Tiểu Nhiên”

La Diệp Thành để tay lên bàn, dịu dàng nhìn cô. Gương mặt trắng hồng của Trạch Nhiên Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn màn đêm muôn ngàn vì sao buông xuống.

Cô giật mình, nhìn anh

“Sao thế anh?”

Anh nhìn vào đôi mắt có chút đượm buồn của cô, khẽ thở dài

“2 bác vẫn khỏe chứ?”

Cô bật cười nhìn anh

“Anh vẫn có thể hỏi thẳng cha mẹ em mà”

“Em đó, anh chẳng lẽ không được hỏi em?”

Trạch Nhiên Nhiên nhăn mũi

“Là do anh sợ tốn tiền điện thoại chứ gì?”

“Haha, Tiểu Nhiên, em thật hiểu ý anh”

Trạch Nhiên Nhiên thoải mái cười tươi, ánh mắt cô trong vô tình chạm phải 2 hình bóng từ ngoài cửa bước vào.

Nụ cười trên môi liền khựng lại

Là anh !!!

Cô không làm..

Chính là anh !!!

Ở phía này, Trịnh Thiên Vỹ cũng đã nhìn thấy cô. Cô vẫn vậy, vẫn là vẻ hồn nhiên đó....vẫn là đôi mắt đó...

Cô gái đi bên cạnh anh thấy anh dừng lại, khẽ nín thở

“Sao thế anh?”

Trịnh Thiên Vỹ không nói gì, tiến bước chân đến phía bàn cô.

Trạch Nhiên Nhiên im lặng, cô chỉ nhìn anh

“Anh, anh đã về rồi”

Trịnh Thiên Vỹ khẽ gật đầu

“Phải”

La Diệp Thành nhíu mày nhìn cổ nhân trước mắt, anh nở nụ cười

“Nếu đã đến, thì nên ngồi đi”

Nói xong, anh chủ động đứng dậy, ngồi cạnh Trạch Nhiên Nhiên.

Trịnh Thiên Vỹ kéo ghế ngồi về phía đối diện cô, chính là...không hề dời tầm mắt mà nhìn cô.

Trạch Nhiên Nhiên lúc này mới chú ý đến cô gái đi bên cạnh anh, cô nhăn mày ngẫm nghĩ

“Cô là...Chu Hồng?”

Chu Hồng đang uống ngụm nước, nghe nhắc đến tên mình liền ngẩng đầu. Cô gái trước mặt thanh tú, sóng mũi thon cao, hai má hồng hào, bờ môi cánh đào

“Cô biết tôi?”

Khẽ mỉm cười, Trạch Nhiên Nhiên vươn ra bàn tay trắng nõn

“Tôi là Trạch Nhiên Nhiên, là sinh viên vừa chuyển vào ký túc xá hôm qua”

Chu Hồng à 1 tiếng, gật đầu bắt lấy bàn tay cô

“Xin chào”

La Diệp Thành bên này nhìn 2 nữ làm quen, liền khó hiểu hỏi cô

“Là người quen sao?”

“Xem như vậy”

Trạch Nhiên Nhiên không nói nữa, lặng thinh nhìn chăm chăm vào menu. Chỉ có tiếng lủi rủ của La Diệp Thành và Chu Hồng, lâu lâu Trịnh Thiên Vỹ có lên tiếng vài lời.

Lòng cô giờ tràn đầy rối rắm, có niềm vui...xen lẫn nỗi buồn. Cô đứng dậy, lấy túi xách

“Xin lỗi, em đi vệ sinh chút”

La Diệp Thành thấy vậy vẫy vẫy tay với cô

“Được rồi”

Vào nhà vệ sinh, cô lấy nước tạt lên gương mặt trắng bệch của mình.

Trạch Nhiên Nhiên à Trạch Nhiên Nhiên, mày sợ cái gì ? Mày hồi hộp cái gì ? Quả là nực cười mà. Khẽ nhắm mắt, dồn nén mọi cảm xúc của bản thân, lúc này, cô mới bước ra ngoài.

Lúc đi trên hành lang, cô bị 1 bàn tay rắn chắc ôm lấy, kéo vào 1 góc khuất.

Cô hoảng hốt, nhưng khi ngửi rõ mùi hương thì liền biết đó là ai.

Mùi hương của anh !!

Là mùi bạc hà lạnh lạnh pha chút hơi khói thuốc.

Trịnh Thiên Vỹ dồn ép cô lên bức tường lạnh lẽo, đôi mắt anh khẽ nheo lại.

“Em trốn tránh tôi?”

Trạch Nhiên Nhiên dời đi tầm mắt, giọng cô có chút mất tự nhiên

“Không hề, em chưa từng làm vậy”

Anh nắm lấy cái cằm nhỏ của cô, nâng lên gương mặt nhỏ nhắn, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình

“Em nói không có ? Thấy tôi liền vào đây ư?”

Hít 1 hơi thật sâu, cô quật cường nhìn anh

“Vấn đề sinh lý anh hiểu hết sao, anh trai ??”

Trịnh Thiên Vỹ khẽ cười, nụ cười anh quyến rũ đến mê người. Anh cúi người cắn vành tai mềm của cô

“Không hiểu...liền có thể tìm hiểu”

Hơi thở Trạch Nhiên Nhiên dần rối loạn, hai tay cô chống lên bờ ngực rắn rỏi của anh, cô thậm chí có thể nghe được nhịp tim của anh, nghe được hơi thở nóng ấm của anh phủ trên da mặt mình.

Cô sai sao ??

Là do cô sai sao ?

Rõ ràng, mỗi tuần cô đều viết thư cho anh, đều mong ngóng anh trở về...

Nhưng mà đối diện với anh...cô lại không thể khống chế nổi bản thân mình.

“Trịnh Thiên Vỹ, anh điên rồi”

Trịnh Thiên Vỹ nhếch môi lạnh lùng, bàn tay thô ráp của anh xoa xoa lấy bờ môi căng mọng của cô, khẽ cất giọng trầm thấp khàn đục

“Nơi này, chắc rất ngọt”

Nói xong, anh cúi người chế trụ bờ môi cô. Chiếc lưỡi quét khắp khoang miệng của cô. Trạch Nhiên Nhiên hoảng sợ giãy giụa, nhưng là đều bị khống chế bởi sức mạnh đàn ông.

Anh bóp lấy cằm của cô, bắt cô mở ra hàm răng, lưỡi anh liền chui vào, quán quýt với cái lưỡi non mềm của cô.

Một khắc này, trái tim cô như bị ai cứa ra.

Anh trai cô

Người anh cô vẫn kính mến...đã chết rồi

Giọt nước mắt rơi xuống, trượt từ bên má, hòa quyện vào mùi máu tươi từ khoang miệng.

Lúc này, Trịnh Thiên Vỹ mới buông cô ra, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, kéo cô ôm vào lòng, khẽ thì thầm

“Người đó...lẽ ra không nên là em”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Lúc cả 2 cùng đi ra, ít nhiều khiến cho mọi người có chút bất ngờ. Nhưng là, tất cả đều không nói gì.

La Diệp Thành thấy không khí có chút ngột ngạt, bèn lên tiếng phá vỡ

“Cậu về nước đến khi nào thì đi tiếp?”

Trịnh Thiên Vỹ cắt đĩa bít tết, cũng không ngẩng đầu, chỉ khẽ trả lời

“Xong việc tôi sẽ về”

Trạch Nhiên Nhiên chỉ khựng lại giây lát, rồi gọi phục vụ đến.

“Cho tôi chai vang Cabernet 1999 đã khai rượu 15 phút”

Cô phục vụ gật đầu cung kính rồi rời đi.

Lúc này, Trịnh Thiên Vỹ mới ngẩng đầu nhìn cô. Anh đẩy đĩa thịt đã cắt vuông vức về phía cô, sau đó, lấy đĩa của cô về phía mình.

Chu Hồng khẽ cắn môi, hành động đó chẳng khác nào lưỡi dao xé vào tim cô.

Quen nhau 2 năm rồi, anh chưa từng dịu dàng như thế với cô. Cô đè nén lại cảm xúc của bản thân, cô mỉm cười khoát tay Trịnh Thiên Vỹ

“Vỹ, anh thương em gái mình quá rồi”

Đây vốn dĩ là 1 câu nói thông minh. Vừa giúp cô ta lấy lại mặt mũi, vừa vạch trần mối quan hệ của 2 người.

Trạch Nhiên Nhiên ngược mắt nhìn anh, anh vẫn không thấy cô, vẫn không để ý.

“Tiểu Nhiên, em ở đây chờ anh”

Cô gật đầu, bọn họ đã ăn xong, vốn đường ai nấy về. Vừa đúng lúc Trịnh Thiên Vỹ và Chu Hồng bước ra, anh dừng lại trước mặt cô. Bắt 1 chiếc taxi, sau đó, quay sang Chu Hồng

“Em đi taxi về trước”

Chu Hồng nghe xong thì có vẻ không hài lòng, nhưng cô ta nhìn thấy mặt anh khó chịu nên đành cắn răng ngồi lên xe.

Lúc này, Trịnh Thiên Vỹ mới nhìn cô. Anh dứt 1 tay trong túi quần, chiếc áo sơ mi trắng mở bung 2 cúc, càng tăng thêm vẻ mị hoặc mê người.

“Đi theo anh”

Trạch Nhiên Nhiên điều chỉnh lại cảm xúc mơ hồ sợ hãi, cô gượng tay nhìn đồng hồ.

“Anh Thành sắp ra rồi”

Trịnh Thiên Vỹ khẽ cười, anh tiến đến gần cô. Bàn tay vung lên, vuốt ve gò má trắng ngần của cô, cúi người thì thầm bên tai cô

“Em nên biết, bản thân em không có sự lựa chọn”

Nói xong, liền xoay người bước lên chiếc Cadillac màu đen tuyền bóng loáng.

Trạch Nhiên Nhiên nắm lấy bàn tay đến nỗi gân, biết mình không thể làm thay đổi tình hình, cô liền bấm bụng bước lên xe.

Trạch Nhiên Nhiên ngồi sát ngoài cửa sổ, tốt nhất, càng cách xa anh càng tốt.

Tâm tình cô lúc này khá rối loạn, tất cả neuron thần kinh dồn lại như đồng tơ vò.

Lấy ra điện thoại trong túi xách, cô nhấn vài chữ rồi gửi đi. Nội dung chỉ vồn vện

“Anh, em về trước”

Sau khi tắt điện thoại, cô hít 1 hơi thật sâu nhìn ra ngoài cửa sổ. Người đàn ông kế bên cô đang ung dung xem tài liệu gì đó, không hề xem cô tồn tại.

Đến khi nửa tiếng trôi qua, lòng cô bắt đầu hoảng loạn, liền không chịu được nhử mắt nhìn anh.

“Anh dẫn em đi đâu?”

Trịnh Thiên Vỹ gấp lại hồ sơ, ánh mắt âm trầm không nhìn rõ vui hay buồn mỉm cười nhìn cô

“Chịu nói rồi?”

“Em hỏi anh, anh đưa em đi đâu?”

Trịnh Thiên Vỹ kéo cô ôm vào lòng mình, đôi tay như gọng kìm giam cô không lối thoát. Anh cúi người hít lấy hương hoa oải hương dịu nhẹ trên người cô.

Đã bao lâu rồi?

Anh...có nhớ hương thơm này hay không?

Vén đi vài sợi tóc lơ xoã bên mang tai, anh khẽ thì thầm với cô

“Tại sao 2 năm qua không viết thư cho anh?”

Trạch Nhiên Nhiên yên lặng, nhưng mà...cô càng yên lặng anh càng khó chịu.

Nét mặt thanh tú của cô mang theo chút vẻ quật cường. Đôi mắt to tròn trong veo nhưng chằm nỗi buồn khiến cho người khác mũi lòng. Anh kiềm chế không được, khẽ hôn lên đôi mắt ấy. Anh nghĩ....anh rất nhớ cô.

Ở phía này, La Diệp Thành nắm chặt lấy bàn tay đang cảm vô lăng. Sau khi nhận được tin nhắn của cô, tâm tình anh liền rơi xuống đáy vực.

Tiểu Nhiên à Tiểu Nhiên, em vì hấn ta, mà từ bỏ cả ước mơ. Em rút cuộc...là yêu hấn ta đến nhường nào ??

Anh ngửa ngồi ngồi dựa vào ghế xe, khẽ nhắm mắt, dồn nén sự rối bời trong cõi lòng...

Trịnh Thiên Vỹ đưa cô về khách sạn năm sao nằm ở trung tâm Thượng Hải.

Cô nhìn chằm chằm vào tòa nhà cao tầng trước mắt, cắn răn theo anh lên thang máy.

Cô cảm nhận được, anh đi đến đâu liền thu hút sự chú ý đến đấy. Cô nghe rõ

những lời bàn tán khen ngợi từ sau lưng anh.

Chiếc thang máy chạy động cơ nhẹ nhàng lên tầng 20.

Trịnh Thiên Vỹ nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ nhắn trên tấm tường inox của cửa thang máy. Cô liêu, đơn độc, dịu dàng...là những từ có thể nói về cô.....ít nhất là lúc này.

Lúc ra khỏi thang máy, điện thoại cô liền reo lên. Nghe thấy tiếng nhạc nền trẻ con liền khiến Trịnh Thiên Vỹ buồn cười. Trạch Nhiên Nhiên khẽ ho nhẹ, cô đỏ mặt đứng ở cửa phòng nghe điện thoại

“Viên Viên?”

Đầu dây bên kia là 1 giọng nói có chút sốt sắng. Viên Viên đứng ở cổng ký túc xá lo lắng gọi cho cô

“Tiểu Nhiên, sao cậu còn chưa về ?”

Trạch Nhiên Nhiên nắm lấy gấu áo, cuối đầu nhìn 2 bàn chân đang chà xát nhau. Khẽ nhỏ giọng

“Tôi nay tớ không về”

Viên Viên nghe xong, mới trút bỏ được tảng đá trong lòng. Quay người bước dạo vào phòng.

“Cậu ở đâu ?”

Trạch Nhiên Nhiên ngập ngừng, bàn tay nắm điện thoại siết lại

“Anh...trai, anh trai tớ về. Tớ...”

Không đợi cô trả lời, Viên Viên đã hiểu rõ vấn đề, mỉm cười

“Được, nhớ mai về sớm”

“Được, tớ biết rồi”

Sau khi dập điện thoại, Trạch Nhiên Nhiên thở dài, xoay người vào trong phòng. Trịnh Thiên Vỹ lúc này đã cởi bỏ áo ngoài, để lộ chiếc áo sơ mi trắng xoắn tay gọn gàng. Chiếc quần đen dài bao trọn đôi chân dài răn chắc của anh.

Anh ngồi trên ghế sofa, gác chéo chân lên bàn trà, hai cốc áo trên mở ra, bờ ngực theo hơi thở của anh có chút phập phồng. Bàn tay anh mân mê ly rượu đỏ ngọc sáng sủa. Cô nghe được, đây là vang Laffey 1998.

Trạch Nhiên Nhiên cắn răn ngồi đối diện anh, cô để 2 tay lên đùi, nghiêm túc hướng anh mấp máy

“Mai em còn phải đi học”

Trịnh Thiên Vỹ bỏ 2 chân xuống, đặt ly rượu lên bàn. Chồm người, bàn tay đan lại nhìn cô

“Chẳng lẽ em nghỉ, em ở đây...sáng mai đi học không nổi sao, hửm?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lời nói ám muội như vậy phát ra từ miệng anh, khiến cô đỏ mặt, hơi thở thậm chí có chút hoảng loạn.

Anh nhìn thấy dáng vẻ của cô, liền buồn cười, đứng dậy đi về phòng.

Khoảng năm phút sau, trong phòng vang lên tiếng xả vòi nước, chắc là anh đi tắm.

Trạch Nhiên Nhiên đứng dậy tham quan 1 vòng căn hộ. Kết cấu mỗi nơi trong phòng đều đơn giản nhưng lại rất tiện nghi. Cách trang trí không cầu kì, lấy màu đen làm chủ đạo. Cô biết, anh rất cẩn thận trong việc chọn phòng, bởi vì anh yêu thích Kiến trúc, nên anh muốn không gian sống của bản thân phải thật hài hòa.

Cô đang nghiên cứu ngôi nhà, bỗng dưng tiếng nói vọng từ nhà tắm ra

“Nhiên Nhiên”

Cô giật mình, vội lật đật chạy vào phòng.

“Lấy giúp anh cái khăn”

“....”

Cô lục lọi tủ quần áo của anh, trong lúc vô tình có vật nhẹ nhàng rơi xuống. Trạch Nhiên Nhiên định đứng dậy, nhưng khi thấy vật đó thì bỗng thần thờ.

Đó là...một nhành hoa oải hương khô

Đã rất lâu, cô còn tưởng anh đã vứt nó...

Trạch Nhiên Nhiên nhớ về nơi ký ức...là lúc cô tám tuổi

“Anh”

Trịnh Thiên Vỹ đang đọc sách nhíu mi nhìn cô bé đang lon ton chạy về phía mình.

Cô bé cười tươi để lộ cái răng khểnh, bàn tay mập mập hươu hươu trước mặt anh

“Anh à, anh xem đẹp không?”

Nhành oải hương màu tím kiêu sa, còn vương vấn chút hương thơm nhè nhẹ.

“Em cho anh”

Cô cố leo lên cái ghế cao bên cạnh anh. Trịnh Thiên Vỹ buồn cười nhìn bé con.

Cuối người bé cô lên.

“Anh, đẹp không?”

Anh nhìn nhành hoa trên tay cô, chỉ gật đầu rồi xoay người đọc sách tiếp.

Lúc đó, cô tưởng anh không thích, làm cô buồn cả ngày.

Nhưng không ngờ, anh lại giữ nó.

“Nhiên Nhiên?”

Bên trong phòng tắm vọng ra tiếng gọi, cô thu xếp lại cảm xúc của bản thân. Cất nhanh hoa vào chỗ cũ, đem khăn đến cho anh.

Cửa phòng tắm khẽ mở, Trạch Nhiên Nhiên nhắm mắt vươn tay đưa khăn. Hơi nước trong phòng bốc lên, nóng ẩm. Cô có thể cảm nhận xúc cảm trên da thịt của mình.

Cánh tay rắn chắc của anh vươn ra, thuận tiện kéo cô vào lòng.

Trạch Nhiên Nhiên bị 1 lực bất ngờ đánh úp, nhất thời không tiếp thu kịp.

Trịnh Thiên Vy quán khăn tắm, hai tay không chế cô lên bồn rửa mặt.

“Anh...”

Chưa kịp nói câu tiếp theo, đã bị bờ môi của anh phủ kín, nuốt lấy câu chữ của cô.

Trạch Nhiên Nhiên hoảng sợ vùng vẫy, lấy 2 tay đánh lên ngực anh. Trịnh Thiên Vy hừ nhẹ, anh vươn tay chế trụ bàn tay đang làm loạn của cô. Tay kia bấm nút công tắc, một dòng nước ào ạt trút xuống. Nhất thời, người Trạch Nhiên Nhiên ướt như chuột lột. Từng đường cong trên cơ thể lộ ra dưới chiếc áo sơ mi mỏng mảnh, tạo nên vẻ đẹp mỹ hoặc.

Giọt nước lạnh lẽo hòa vào gương mặt cả hai, theo độ dốc quyến sâu trong nụ hôn của hai người.

Trạch Nhiên Nhiên muốn động cũng không được, đẩy cũng không xong. Bờ thành vững chãi trong lòng cô dần sụp đổ. Bàn tay đang nắm chặt thả lỏng, mặc anh làm gì thì làm, chỉ là...đôi mắt đã bắt đầu chứa đầy ưu thương. Hơi thở của anh dần dồn dập, buông bờ môi bị hôn đến sưng đỏ của cô ra. Tựa trán mình vào trán cô, cái mũi thon dài chạm vào gò má cô

“Tám năm rồi...”

Trạch Nhiên Nhiên ngược mắt nhìn anh. Cõi lòng cô từ từ trào dâng 1 cảm xúc lạ thường. Nó tương tự lúc trước...chỉ là, càng mãnh liệt hơn thôi.

“Anh trai”

Sắc mặt Trịnh Thiên Vy nghe xong chữ này lộ ra tia lạnh lùng. Anh nhếch mép, cắn lấy vành tai non mềm của cô

“Không sao, cảm giác nghe em nằm dưới thân anh rên rỉ gọi tiếng anh trai cũng thật kích thích”

Trạch Nhiên Nhiên kinh hồn bạt vía, cô không ngờ...anh sẽ nói những lời như vậy. Bờ môi cô trắng bệch, không còn huyết sắc, khẽ mấp máy, lắc đầu điên cuồng

“Anh...anh điên rồi”

Trịnh Thiên Vy ngửa đầu cười lớn. Anh nheo mắt nhìn cô, nắm lấy chiếc cằm nhỏ nhắn, bóp mạnh đến ửng đỏ

“Sao? Không phải từ nhỏ em đã muốn bò lên giường anh hay sao? Em gái?”

Trái tim Trạch Nhiên Nhiên hoảng loạn kêu gào. Từng câu, từng chữ của anh đánh mạnh vào huyết đạo đau nhất cõi lòng cô. Giọt nước mắt trên mi dần không khống chế được, lăn dài trên má. Nó ngấm vào khóe miệng cô, nóng hổi...mặn mằn.

Cả người Trịnh Thiên Vy có khẽ nhói. Nhưng rất nhanh liền xua đuổi nó đi.

Anh điên rồi. Anh nghĩ gì chứ? Anh rõ ràng là muốn thấy cô đau khổ, muốn thấy cô khóc...muốn Trạch gia phải trả giá cho những gì họ đã làm...thế nhưng mà...sự yếu đuối của cô, lại như là nhát dao đâm thẳng vào tim anh.

Trịnh Thiên Vy hừ lạnh, anh cất bước đi ra ngoài. Còn lại cô ở đây...

Cơ thể dần mất khả năng chống đỡ, Trạch Nhiên Nhiên trượt người, ngồi bệch xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Bàn tay run rẩy của cô nắm chặt lấy vị trí trái tim đang kêu gào...đau...nơi này...rất đau...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Trạch Nhiên Nhiên điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân. Sau khi thay đồ ngủ của khách sạn, cô liền bước ra ngoài. Phòng ốc vắng tanh, có lẽ anh đã vào thư phòng. Đôi mắt của cô sưng lên, hằn những vết đỏ do khóc nhiều.

Khẽ cắn răng, cô quay người đi ra cửa phòng. Bộ dạng này mà bước ra hẳn sẽ khiến mọi người bàn tán. Chiếc váy lụa dài tới đầu gối, sợi dây thắt ngang lưng được buộc lại gọn gàng.

“Đi đâu?”

Bàn tay đang nắm vịn cửa của cô run lên, cơ thể cứng đờ.

“Em...đi hóng gió”

Trịnh Thiên Vỹ tựa lưng vào cửa thư phòng, hai tay khoanh trước ngực chế giễu nhìn cô

“Hóng gió ? Bộ dạng này?”

Trạch Nhiên Nhiên không nói gì, mở cửa. Sắc mặt Trịnh Thiên Vỹ lạnh lại, anh thẳng người nhìn cô

“Cho em đi rồi?”

Cơ thể cô run rẩy, chính là...nhất thời không biết phải làm thế nào. Anh từ lúc nào đã đứng sau lưng cô, bờ ngực rắn chắc ép lấy cô, vươn tay khóa cửa phòng.

Xoay lại gương mặt nhỏ nhắn của cô, lời nói đe dọa bật ra từ cổ họng

“Em nên nghe lời 1 chút cho tôi, đừng khiến tôi phải tức giận, biết chưa?”

Thấy nét mặt cô hoảng loạn, Trịnh Thiên Vỹ thả lỏng, nở nụ cười, bàn tay vỗ lên gò má hồng của cô

“Ngoan nhé,ngủ sớm mai còn đi học”

Trạch Nhiên Nhiên bầu lấy ván gỗ màu nâu sạm sau lưng, cõi lòng tràn đầy sợ hãi. Người đàn ông này, anh ta dần trở nên đáng sợ...rất đáng sợ.

Sau khi anh đi, cô liền bước vào phòng. Khóa lại trái cửa, cô thần thờ ngã người lên giường.

Xúc cảm mềm mại từ tấm nệm nhẹ nhàng quần lấy cô. Tối nay, quá nhiều sự việc xảy ra. Cô nhắm mắt, để mọi hỗn tạp tình cảm trôi đi. Cô...đã bước vào cuộc chơi của anh rồi.

Nửa đêm, không khí se lạnh bao trùm. Tiếng chuông cửa dồn dập khiến Trạch Nhiên Nhiên nhú mắt. Cô nghe có người ra mở cửa, còn nghe loáng thoáng tiếng cãi nhau, nhưng sau đó 1 chốc...liền im lặng.

Sáng sớm ở Thượng Hải có chút sương mù. Dòng khí lạnh từ miền Bắc tràn vào, lan tràn trong từng thớ đất.

Trạch Nhiên Nhiên trở người, đôi mắt thích ứng với ánh nắng bình minh từ nơi cửa sổ.

Cô đứng dậy, bước vài bước loạng choạng vào phòng tắm. Lúc cô loay hoay với mớ quần áo cũ, thì thấy bên cạnh có 1 chiếc váy Chanel gấp lại gọn gàng.

Cô lấy nó mặc vào. Chiếc váy trắng tinh bao trọn lấy đường cong cơ thể. Từng nếp váy xếp tầng mỏng manh làm tăng thêm nét trẻ trung của cô, để lộ đôi chân thon gọn.

Cô bước ra ngoài, vớ lấy túi xách, lúc đi ngang qua phòng ăn liền thấy anh đang ngồi uống cà phê, đọc báo. Tách cà phê Espresso thơm nồng nức lan toả. Trịnh Thiên Vỹ thấy cô xuống liền đặt tờ báo sang 1 bên. Nhìn chằm vào mắt cô

“Lại đây”

Trạch Nhiên Nhiên chần chờ, cô lẳng lặng đứng ở đó, anh vẫn kiên nhẫn chờ cô.

Khẽ cắn răng, cô rụt rè bước đến, kéo ghế ngồi đối diện anh. Trịnh Thiên Vỹ thấy thế liền đứng dậy đi về phía gian bếp. Mở lò vi sóng ra, mang ra 2 đĩa trứng ốp la nóng hổi, anh đẩy nó trước mặt cô

“Ăn đi rồi còn đi học”

Trong lòng cô chảy 1 dòng nước ấm áp, ngọt ngào.

“Anh, làm sao ?”

Anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô. Lúc sau, anh lấy khăn chậm rãi lau miệng

“Anh đưa em đi học”

Trạch Nhiên Nhiên dừng tay

“Em có thể bắt taxi”

Trịnh Thiên Vỹ khẽ nhếch mép, bước đến bên cạnh cô. Thân ảnh to lớn vững chãi nhìn cô từ trên cao, bàn tay nhẹ nhàng vén tóc mai vuron bên gò má mịn màng của cô, cất giọng trầm thấp

“Em nên biết, nếu em không nghe lời, thì sẽ xảy ra chuyện gì? Đừng thử sự nhẫn nại của anh, biết không, hửm?”

Nói xong, anh dứt tay vào túi, xoay người ra khỏi phòng. Để lại bóng lưng cứng đờ của cô.

Hít 1 hơi thật sâu, cô thu dọn chén đĩa rồi bước ra ngoài.

Lúc anh đưa cô tới trường, cũng là 8 giờ sáng.

Viên Viên đang ngủ nướng, liền cảm thấy cửa phòng bật mở. Cô nhủu mi, khe mắt mờ nhạt xuất hiện hình bóng Chu Hồng. Cô ta cả người rũ rượi, trên người nồng nặc mùi rượu, đến cô còn ngủi được. Viên Viên ngồi dậy, lấy tay che miệng ngáp ngáp dài nhìn cô

“Tối qua sao cô không về?”

Chu Hồng không nói gì, yên lặng đi vào nhà vệ sinh. Viên Viên thấy vậy cũng không miễn cưỡng, nhún nhún vai định ngủ tiếp thì điện thoại báo tin nhắn. Cô vội tay bật điện thoại, sau khi xem xong, sắc mặt liền trắng bệch.

Lúc Trạch Nhiên Nhiên vừa vào cửa, liền thấy Viên Viên hốt hải đi ra. Cô ấy nhìn cô 1 cái rồi đi ngay.

Trong phòng, Chu Hồng đang lau khô mái tóc ướt. Hương thơm từ bọt xả phòng thoang thoang, Trạch Nhiên Nhiên nhăn mày.

Mùi hương này...rất giống mùi hương của cô.

Nhưng không đúng, rõ ràng từ trước tới giờ, hương liệu cô dùng là do mẹ cô đặt riêng cho cô, vốn không tràn lan như vậy.

Chu Hồng thấy cô thần thờ thì đâm ra khó hiểu, cô ta ngẩng mặt nhìn cô

“Có gì lạ sao?”

Trạch Nhiên Nhiên giật mình, cô gượng cười

“Không”

Chu Hồng cũng không tra hỏi nhiều, cô tiếp tục lau tóc. Chốc sau, cô ta lại cắn môi, cuối cùng bước đến giường cô, ngồi xuống.

Trạch Nhiên Nhiên thấy vậy thì bất ngờ

“Sao thế?”

Cô ta nhìn chăm chăm vào mắt cô

“Cô, là em gái Thiên Vỹ?”

Trạch Nhiên Nhiên muốn tránh cũng tránh không được, cô miễn cưỡng gật đầu, lời nói phát ra còn chứa chút ưu thương

“Phải...là anh trai”

Chu Hồng nghe xong thì trầm tư...

Anh trai, em gái...khác họ...

Anh, em nuôi ?

Viên Viên nắm chặt bàn tay đến nổi lên vết gân. Cô chậm chạp vươn tay nhấn chuông cửa. Lát sau, 1 người phụ nữ trung niên ra mở cửa. Lúc thấy cô, bà ta cung kính cúi người

“Viên tiểu thư, cô đến rồi”

Viên Viên gật đầu, cô bước vào nhà.

Căn biệt thự thiết kế dạng chữ U, xoay quanh khuôn viên trồng đầy hoa tulip, mang đầy hương vị của Hà Lan.

Viên Viên quen thuộc đi lên lầu, đến căn phòng cuối dãy thì ngừng lại. Hít 1 hơi thật sâu, cô gõ cửa.

Bên trong vọng ra tiếng nói đàn ông trầm thấp, cô mở cửa bước vào.

Mùi thuốc lá bao trùm căn phòng, người đàn ông vắt chân ngồi quay lưng về phía cô đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa sổ khép chặt.

1 ánh nắng sớm cũng không thấy...

Àm u...ma mị đến đáng sợ...

Viên Viên đi đến đối diện anh ta. Gương mặt anh tuấn của anh ta khẽ nhếch, nhẹ nhàng dập tắt ngọn lửa trên đầu thuốc. Anh vươn tay liền kéo cô ngồi lên đùi mình. Bờ môi hồng hồng lên cái miệng nhỏ nhắn. Viên Viên nhất thời không kịp hô hấp, cô khó khăn thở từng ngụm, bàn chân cũng cuộn tròn.

Khoang miệng cô lấy nhiễm mùi thuốc lá cùng hơi thở của anh. Tách ra hàm răng cô, anh trêu đùa, dây dưa với cái lưỡi non mềm.

Đôi bàn tay cũng bắt đầu không yên phận sờ loạn trên thân thể mềm mại.

Viên Viên ôm lấy cổ anh. Anh buông bờ môi cô ra, cúi người gặm nhấm nụ hoa trước ngực đến căng cứng...

Cô khó chịu cắn răng, không để bản thân phát ra tiếng rên rỉ. Thấy cô không phản kháng, bàn tay anh vùng lên đè cô dưới thân. Cấn lên cái cổ trắng ngần của cô, cất giọng khàn khàn bên tai

“Ngoan, kêu ra”

Trong vô thức, Viên Viên dần không khống chế nổi, cổ họng liền bật ra tiếng rên rỉ mê người....kích thích người đàn ông phía trên.

Anh ta hừ 1 tiếng, bế bổng cô đến chiếc giường King size, thân hình săn chắc liền đè lên.

Dục vọng nguyên thủy nhất của người đàn ông liền nổi dậy. Anh rất nhanh cởi sạch đi y phục trên người cô.

Bàn tay bắt đầu thăm dò vào vùng đất cấm, chơi đùa tiểu hạc nhi. Bàn tay phía trên cũng không rảnh, nhào nặn đôi gò bồng đảo của cô.

“Ừm...a...”

Viên Viên khó chịu cong người. Hơi thở của cô dần gấp gáp.

Anh từ từ trút bỏ quần áo trên người mình, vật đàn ông sưng tấy cọ xát cảm địa ngọt ngào của cô.

“Viên Viên, cảm nhận tôi”

Nói xong, anh đâm thẳng vào cơ thể cô. Của anh như con dao dài xuyên qua cơ thể cô, khiến cô không chịu nổi hét lên 1 tiếng yêu kiều.

Nhận thấy cô gãi dưới thân thả lỏng, anh ra sức lướt động, đâm vào nơi sâu thẳm nhất của cô, dẫn cô đến khoái lạc mê mẩn của đời người.

Viên Viên bấu lấy ga giường, khe khẽ bật ra vài tiếng rên.

Anh cúi người hôn trụ cái miệng nhỏ của cô, vào giây phút cuối cùng...đem tinh hoa của bản thân cắm rẽ vào cơ thể cô...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trịnh Thiên Vỹ về công ty khiến mọi người ngạc nhiên. Chi nhánh của VNK ở Thượng Hải mà cũng cần đích thân Tổng giám đốc qua giải quyết sao ?

Chuyện lạ mà.

Quả thực tai nghe không bằng mắt thấy, nhiều phụ nữ trong công ty đều bị anh làm cho điên cuồng.

Bỏ lại sau lưng lời bàn tán, anh sai bước chân về phòng họp.

Bên trong, đã có đủ cỗ đông. Họ đều chờ nhân vật chính là anh xuất hiện.

Trịnh Thiên Vỹ bước đến vị trí trung tâm, anh gạt đầu ra lệnh bắt đầu cuộc họp.

1 tên giám đốc bộ phận marketing bụng béo bắt đầu báo cáo. Tiếng nói oang oang của gã chẳng khác nào máy phát thanh, khiến Trịnh Thiên Vỹ nhíu mi

“Khoan đã”

Gã ta khựng người, chỉnh sửa lại y phục có chút nhăn nhúm. Khom lom cung kính, nhẹ giọng hỏi anh

“Tổng giám đốc...”

Anh lạnh mặt nhìn vào gã, không khó nhận ra sự mất kiên trì nơi đáy mắt

“Vào vấn đề chính cho tôi”

Bị chinh như vậy trước bao nhiêu người, khiến gã ta vừa hận vừa tức. Ho khan mấy tiếng, lại vâng dạ trình bày

“Tư liệu mật trong công ty bị rò rỉ, khiến doanh mặt sản phẩm bị nhái, tràn lan ngoài thị trường. Hương nước hoa của chúng ta sản xuất là loại độc quyền, tuy nhiên nhiên liệu không có kiểm, nếu lấy được dữ liệu thì việc sản xuất không khó mấy”

Trịnh Thiên Vỹ hai chân gác chéo, tay kia gõ nhịp lên bàn. Gián điệp ??

Sau khi gã ta nói xong, anh lại nhìn đến mọi người

“Tốt lắm, dễ bị rò rỉ thông tin như vậy còn không phải do các người sơ suất đi ? Tiền lương tháng này, trừ...”

Nghe xong lời này, đám nhân viên hoảng hốt.

Trừ tiền ? Ôi trời ơi, quả thật do tên gián điệp mà cả lũ bị vạ lây, thật đáng chết mà.

Ngừng 1 chút, trông mắt anh đảo lên lớp người phía dưới

“Đừng để tôi biết được người đó là ai, nếu không...đừng trách tôi không khách sáo”

Lời nói băng lãnh, đầy ý đe dọa như vậy dọa bọn họ chỉ dám thở nhẹ, ngay cả động đập cũng không có gan. Anh đứng dậy, chỉnh lại tây trang

“Được rồi, tan họp”

Trạch Nhiên Nhiên học xong tiết 4 thì trốn về. Lúc vào cửa vừa vặn gặp phải Viên Viên.

Về mặt cô ấy thần thờ, nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại. Trạch Nhiên Nhiên bước đến cạnh cô, vỗ vào vai cái “bóp” làm cô giật mình

“Tiểu Nhiên”

Ngay cả giọng nói cũng tràn đầy mệt mỏi. Trạch Nhiên Nhiên thấy vậy thì ngồi cạnh cô, kéo ghế lại gần

“Cậu sao thế?”

Viên Viên không nói gì, cô ấy càng yên lặng càng để cô nghi ngờ là có chuyện.

“Viên Viên”

Viên Viên ngẩng đầu, cô ấy khẽ cắn răn, nói với Trạch Nhiên Nhiên vài lời rồi rời đi, để lại cho cô 1 bầu tò mò.

Trịnh Thiên Vỹ lấy bật lửa châm lên đầu điều thuốc, anh rít 1 hơi, làn khói trắng toát phả vào mặt người đàn ông đối diện

“Nói đi, tìm tôi có việc gì”

Người đàn ông kia khẽ mỉm cười, hắn dựa người vào sofa, tay kia chống đầu nhìn anh

“Nghe nói Trịnh tổng về nước, tôi liền muốn chào hỏi thôi”

Trịnh Thiên Vỹ gạt gạt tàn thuốc, anh bắt chéo hai chân, sâu xa mà ý vị nhếch môi

“Hay cho từ chào hỏi. Đường thiếu làm tôi quá bất ngờ rồi”

Đường Nghị nghe xong thì bật cười. Hắn nheo nheo mi mắt nhìn anh

“Vậy Trịnh tổng nghĩ tôi không đủ tư cách chào hỏi anh sao ?”

Trịnh Thiên Vỹ bỏ chân xuống, bàn tay bắt chéo lại, chồm người về phía hắn. Tròng mắt chứa chút khiêu khích

“Ai cũng được, chỉ là...anh thì không”

Trưa nay, lúc Trạch Nhiên Nhiên ra căn tin, liền nhận được tin nhắn.

“Đi ăn với anh”

Đây là lời nói nghe có vẻ cầu khẩn, nhưng thực chất, nó là 1 lời uy hiếp. Trạch Nhiên Nhiên cô có quyền từ chối sao??

Không hề...ngay từ đầu, đã là không có khả năng.

Bàn tay cầm điện thoại của cô siết chặt.

Vì có gì ?

Anh vì sao lại phải cứ dụ dỗ, cho cô cảm giác an toàn. Sau đó lại 1 bước bóp chết cô.

Vì sao ?

Chiếc Lexus đậu cách cổng trường không xa. Trạch Nhiên Nhiên khẽ kéo cao cái áo, cuối người chạy về phía đó. Cô dĩ nhiên không muốn bị bắt gặp. Mở cửa xe chui vào, cô đóng cửa, điều chỉnh lại chỗ ngồi.

Sau đó, cô quay mặt nhìn anh. Lại thấy anh đang để tay lên vô lăng, tay kia chống vào thành cửa sổ mà nhìn cô. Trạch Nhiên Nhiên nhủ mi.

“Anh, lái xe đi chứ”

Trịnh Thiên Vỹ vẫn vậy, yên lặng nhìn cô. Anh vươn tay về phía cô, khiến cô theo bản năng lùi về phía sau. Hành động vô tình, nhưng làm người xem khó chịu. Sự dụ dỗ bay đâu mất, anh mạnh mẽ kéo cô về phía mình. Bàn tay siết lấy cái cằm nhỏ nhắn của cô, trầm thấp cất tiếng đe dọa

“Em sợ cái gì, hừm?”

Cô bé này, anh vốn dĩ thấy cô mờ mờ hồ hồ, liền có ý tốt lau giúp cô. Thế nhưng, cô lại tưởng anh có ý đồ xấu. Trong đầu cô chẳng lẽ chỉ nghĩ về anh như vậy ?

Trạch Nhiên Nhiên hoảng loạn nhìn anh, bàn tay bé nhỏ của cô nắm chặt lấy bàn tay trước mặt mình

“Anh, em...không có”

Anh thả lỏng tay, cô tưởng anh buông tha nên nhích ra sau, nhưng không ngờ, lại bị bàn tay kéo gáy cô kề sát gương mặt tuấn tú của anh.

Bờ trán ti vào trán cô, hơi thở nóng ấm phả đều lên da thịt, khiến cô ngửa ngáy

“Không có ? Quả là làm cao. Từ nhỏ đã đeo bám anh, lớn lên liền trở mặt, định khiến anh trai chú ý sao?”

Khóe mắt cô chấn động, anh...từ trước đến giờ đều nghĩ cô như vậy, đều không hề tin tưởng cô.

Hít 1 hơi thật sâu, cô kiên định nhìn anh

“Phải, trước giờ em đang làm cao. Đang khiến anh chú ý, để dụ dỗ anh leo lên giường em...”

Lời nói phát ra chưa xong thì bị lực kéo ngay tóc. Bàn tay anh tà ác túm lấy tóc cô, tay kia bóp má cô đến đỏ ửng

“Trạch Nhiên Nhiên à Trạch Nhiên Nhiên, anh không ngờ em lại ti tiện đến mức này”

Lời nói khó nghe rót đầy tai cô. Trái tim đập loạn đầy đau đớn, cô biết...cô ngay từ đầu đã sai. Là sai ngay từ lần đầu.

Thấy cô không phản ứng, anh hừ lạnh vuốt ve cái cổ trắng ngần của cô. Đôi mắt dần tối lại, bờ môi ghé sát vào tai cô

“Em thích vậy...tôi thành toàn cho em”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bàn tay Trịnh Thiên Vỹ tà ác lướt xuống bờ ngực cô. Chiếc áo sơ mi bắt đầu nhăn nhúm, anh xoa lấy bầu ngực sữa. Cuối đầu hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Trạch Nhiên Nhiên chống 2 tay lên bờ ngực rắn chắc của anh, cảm nhận được nhịp tim lẫn hơi thở đầy nam tính len lỏi trong khoang mũi. Cơ thể dưới sự giày vò của anh dần nóng lên, xúc cảm khó chịu đầu đời bủa vây lấy cô.

Trịnh Thiên Vỹ buông môi cô ra, hạ thấp ghế, đẩy cô nằm xuống, còn bản thân thì đè lên. Trạch Nhiên Nhiên quần áo xộc xệch, khó khăn hô hấp. Ngay cả tay chân cũng đều là mềm nhũn.

Bàn tay anh luồn vào váy cô, cúc áo sơ mi cũng bị mở ra. Anh cuối đầu, ngậm lấy viên hoa nhỏ trước ngực. Dưới trướng của anh, cô bắt đầu không kiềm chế được mà bật ra vài tiếng rên rỉ. Cách lớp vải mỏng tênh, cô có thể cảm nhận được vật đàn ông đang sung to để ở bụng mình.

Cô vươn tay nắm lấy áo anh, cắn răng không để mình sa lưới

“Xin...xin...anh...aaa”

Trịnh Thiên Vỹ không thèm nghe, thậm chí còn đưa ngón tay vào mặt đạo chưa ai chạm tới của cô. Trạch Nhiên Nhiên bấu lấy nệm ghế, móng tay đâm vào nhau đến phát đau. Cô cong người, khiến toàn bộ ngọt ngào dâng lên miệng Trịnh Thiên Vỹ. Ngón tay bên trong bắt đầu rút ra đâm vào, tìm mọi cách treu chọc tiểu huyệt của cô, khiến cô hô hấp khó khăn, hơi thở dần loạn lạc.

Trịnh Thiên Vỹ nhìn gương mặt đỏ hồng vì kích thích của cô, cuối người cắn lên vành tai, đem lưỡi khẽ liếm vào sâu hơn

“Ừm...a...”

Trạch Nhiên Nhiên theo bản năng né tránh, sự nóng ẩm ướt theo anh tràn vào tai cô, khiến cô vừa ngứa vừa nhột. Anh xoay mặt cô lại đối diện mình, đôi mắt âm lãnh nhìn chăm chăm vào cô, cổ họng bật ra giọng nói khàn khàn

“Tốt nhất, em đừng khiêu khích sự nhẫn nại của tôi. Ngoan ngoãn nghe lời cho tôi, biết không?”

Trạch Nhiên Nhiên giương 2 mắt đầy sương mù nhìn anh, bờ môi bị cô cắn đến sưng đỏ. Cô không nói gì, yên lặng như vậy. Trịnh Thiên Vỹ không nói tiếp, xoay người về chỗ cũ, khởi động xe rời đi. Cô bất động, như 1 con cá mắc cạn trên bờ biển, mãi chẳng tìm được nhà.

Bàn tay run rẩy gài từng chiếc cúc, điều chỉnh lại tư thế ngồi. Đôi mắt thần thờ dán chặt vào cửa sổ.

“Anh thành công rồi”

Viên Viên để 2 tay lên đùi, khóe miệng phát ra tiếng nói đầy lạnh lùng.

Người đàn ông kia ngồi đối diện cô, anh gõ gõ lên tay ghế, còn nhịp nhịp chân

“Sao? Em đồng ý rồi?”

Viên Viên không trực tiếp trả lời, cô cắn răn đan bàn tay lại với nhau, siết chặt đến đau đớn

“Nói đi, thời hạn là bao lâu?”

Hắn ta cười ha hả nhìn cô. Sau đó chậm rãi bước đến ngồi cạnh cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô. Nét mặt nguy hiểm đến đáng sợ

“Đường Nghị tôi từ trước đến giờ chưa từng mua thứ gì mà không có giá trị”

Nói đoạn, hắn khẽ sát bờ môi gần mặt cô, tay kia siết chặt vòng eo thon gọn

“Mà em, thì vốn dĩ là món hàng giá trị nhất tôi từng mua”

Viên Viên cười lạnh, trong mắt hắn, cô bất quá chỉ là công cụ phát tiết. Giá trị trong suy nghĩ của hắn, vốn chỉ có như vậy.

Trịnh Thiên Vỹ đưa cô đến nhà hàng Phương Đông. Đây là chuỗi nhà hàng bậc nhất Trung Quốc, được nhiều khách hàn bình chọn.

Bên trong vang lên tiếng nhạc du dương. Bàn giao hưởng nhẹ nhàng quấn lấy tâm trí con người, cộng thêm xúc cảm từ thị giác bởi phong màu vàng ấm áp càng tăng thêm vẻ mê hoặc.

Nhân viên thấy anh thì cung kính gật đầu, dẫn anh vào 1 bàn ở góc khuất, nhưng là vị trí tốt nhất, có thể ngắm thành phố nhộn nhịp.

“2 phần bít tết. 1 phần chín 8, 1 phần chín 7”

Lúc quay sang cô, thấy cô không để ý, anh đành nói với cô nhân viên

“Volka 2002 khai rụu nửa tiếng”

Cô nhân viên gật đầu, rồi cung kính rời đi.

Không khí bắt đầu trầm mặc

Trầm mặc đến đáng sợ

Mãi đến khi....

“Tiểu Nhiên”

Cô nghe người gọi mình bên ngoài quay lại nhìn. La Diệp Thành đứng trước mặt cô, khóe miệng cười đến rạng rỡ

“Anh tưởng em không biết anh cơ”

Trịnh Thiên Vỹ đang xem menu liền ngược mắt lên nhìn.

La Diệp Thành thậm chí không thèm nhìn anh, rạng rỡ kéo ghế ngồi gần Trạch Nhiên Nhiên. Sau khi có La Diệp Thành, không khí trầm mặc lúc đầu liền tan biến.

Cô bị anh chọc đến nổi cười ngoặt ngoẹo.

Trịnh Thiên Vỹ tự dung trở thành kẻ vô hình, trên mặt đầy hắc tuyến.

Anh khẽ ho nhẹ.

Không ai chú ý....

Khẽ háng giọng, Trạch Nhiên Nhiên có xoay qua nhìn chút, nhưng rất nhanh liền xoay đi.

Giờ chứ ? Anh ta sao vậy ?

Trịnh Thiên Vỹ tức đến nghiến răng khiến lợi.

“Nhiên Nhiên”

Cô đang nói chuyện thì xoay lại nhìn anh.

“Sao thế, anh trai?”

Đôi mắt Trịnh Thiên Vỹ chứa đầy lạnh lùng, anh nhếch mép. Lại còn dùng lời nói phân chia khoảng cách với anh cơ đấy

“Em gái, em nên nhớ những gì giữa chúng ta chứ, hửm?”

La Diệp Thành càng nghe càng khó hiểu. Họ...đang nói gì ?

Trạch Nhiên Nhiên kèm chế cảm xúc đang rối bời của bản thân. Cô cắn môi, không nói gì.

La Diệp Thành định hỏi, nhưng thấy đáng người phía trước thì la lên

“Đó không phải người yêu anh sao?”

Trịnh Thiên Vỹ nhú mi, anh xoay người lại.

Chu Hồng mặc bộ váy nhẹ nhàng, nét mặt quyến rũ choàng ôm lấy cổ anh

“Sao lại không gọi em?”

Nói xong, cô mới ngẩng đầu nhìn La Diệp Thành và Trạch Nhiên Nhiên

“Chào”

Bầu ngực đầy đặn ma sát lên người Trịnh Thiên Vỹ, anh đẩy người cô ra

“Em đừng làm loạn”

Chu Hồng bấu môi, nũng nịu ngồi cạnh anh. Vẫn ôm lấy anh không thôi. Trịnh Thiên Vỹ hừ lạnh, anh lấy tay ôm eo cô. Đôi môi mỏng đáng sát vào tai cô, khê thì thầm

“Cô nên nhớ rõ vị thế của mình cho tôi”

Chu Hồng nghe xong lạnh người, nụ cười cứng lại.

Phải...

Cô phải nên nhớ rõ vị trí của mình....

Phải nên...

Trạch Nhiên Nhiên nhìn màn tình cảm trước mắt, bàn tay trên đùi cô bấu chặt.

Cảm giác khó chịu lan tràn....cảm giác rất khó nói...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Không phải đâu....không phải là anh không quan tâm.

Mà chính vì nếu anh quan tâm, anh sẽ thua cuộc bởi chính bản thân mình.

La Diệp Thành đòi đưa cô về ký túc xá, nhưng Trịnh Thiên Vỹ không cho. Chỉ cần nhìn ánh mắt sát khí của anh, là cô đã buông kiếm chào thua. Trên xe, không khí trầm mặc. Chỉ có tiếng động cơ êm tai rừ rừ. Còn hết thấy, đều im lặng.

Trạch Nhiên Nhiên để 2 tay lên đùi, nhìn chằm chằm vào đôi bàn chân mình.

Trịnh Thiên Vỹ không nói gì, mím chặt môi.

Lúc đến ký túc xá, cô mở cửa bước xuống, nhưng rất nhanh liền bị bàn tay kéo lại, bờ môi liền phủ lên môi cô.

Trạch Nhiên Nhiên hoảng hồn mở to mắt, bàn tay nắm lấy chiếc áo vest đen của anh đến nhả nhúm.

Trịnh Thiên Vỹ buông bờ môi cô ra, tỉa trán mình lên trán cô. Giọng nói khàn khàn bật ra từ cổ họng

“Hôm nay về khách sạn”

Như bị ma quỷ triệu hồi, cô nghe xong liền run rẩy, lắp bắp lắc đầu

“Không cần, em ở ký túc xá”

Trịnh Thiên Vỹ không nói gì, chỉ khẽ cười, nghiêng người hôn lên gò má phúng phính của cô

“Ngoan đi em”

Trạch Nhiên Nhiên rối loạn, anh dịu dàng như vậy.

Dịu dàng lần này của anh không giống những lần trước. Chân thực, chân thực tới nỗi cô ngỡ rằng quá khứ anh làm với cô chỉ là giả dối.

Cô không trả lời, chỉ xoay người rời đi.

Trịnh Thiên Vỹ nhìn dáng cô khuất xa, mới khởi động xe, chạy vù vù trên con đường trưa vắng vẻ.

Chu Hồng lấy trong túi xách ra điều thuốc, bàn tay thon của cô châm lửa, rút 1 hơi dài. Làn khói mỏng mờ hồ bao phủ khuôn mặt người đàn ông đối diện. Anh ta cười trào phúng nhìn cô

“Đây là vẻ dịu dàng của cô Chu sao?”

Chu Hồng cười khẩy, đôi chân dài vắt chéo, ngửa người ra sau ghé nhìn anh ta

“Anh không biết là trên đời này có nhiều loại người sao?”

Anh ta hứng thú nhìn cô, mày rậm khẽ nhếch

“Vậy cô là loại nhiều mặt chăng?”

Chu Hồng gạt gạt điều thuốc, cô chồm người về phía anh. Lộ ra bầu ngực săn chắc sau cổ áo xệch xạc.

“Tôi chỉ có 2 mặt. 1 là dịu dàng trước Thiên Vỹ. 2 là...”

Cô cố ý kéo dài câu sau, chậm rãi đứng dậy bước đến phía anh. Thân hình như con rắn ngồi lên cặp đùi săn chắc. Đôi tay ôm lấy cổ, kề sát bầu ngực vào cánh tay anh, cuối người thổi khí bên tai

“...Là phóng đảng, quyến rũ đàn ông”

Anh ta không đẩy cô ra, bàn tay thuận theo cô ôm lấy bờ eo thon gọn. Đẩy ngã cô lên chiếc sofa rộng lớn. Đôi tay không khách khí luồn vào cổ áo cô.

“Để tôi xem, đêm nay...cô hầu hạ tôi thế nào”

Trong phòng chủ tịch..

“Chủ tịch, ngài...”

Người đàn ông trung niên mặt mũi tuấn tú, đập mạnh tay xuống bàn. Tách cafe còn rung động, văng vài giọt ra ngoài.

“Tại sao thu mua LDC lại thất bại?”

Người thư ký run rẩy cúi gằm đầu.

“Là do 1 thế lực bên Mỹ ngăn chặn”

Ông mím môi nhìn chăm chăm vào tập hồ sơ. Bàn

tay siết chặt đến căng lại

“Tra được không?”

Thư ký yên lặng. Ông thở dài người

“Lui ra đi”

Sau khi người thư ký kia đi. Ông dần rơi vào trầm tư. Cánh cửa đang yên lặng bỗng mở ra. Ông thu lại nét mặt, mím cười nhìn người phụ nữ đang bước vào

“Em đến đây làm gì?”

Người phụ nữ kia đẹp thanh thoát. Bà dịu dàng choàng tay qua cổ anh từ phía sau.

“Đồng, lại có chuyện gì sao?”

Trạch Đông vỗ vỗ tay bà

“Không sao, chút việc công ty thôi mà”

Ngừng chút lát, ông kéo bà qua ngồi cạnh mình

“Tiểu Nhiên dạo này sao rồi?”

Lâm Nhược Kỳ thở dài nhìn ông

“Nhắc tới đứa con gái này liền khiến em tức chết. Bắc Kinh thiếu gì trường tốt nó

không học. Cứ đâm đầu vào Thượng Hải không biết”

Ông khẽ cười, ôm bà vào lòng

“Nó lớn rồi, nên tự lập là vừa”

Bà ngẩng đầu nhìn ông

“Hừ, lúc nhỏ thì bám víu thằng bé Vỹ, được Thiên Vỹ chiều quá sinh hư. Lớn lên lúc Thiên Vỹ đi du học thì lại bám mình, anh nói xem, từ bé giờ nó toàn dựa dẫm đầy thôi. Ra đời không ai chăm sóc, sao mà em chịu được”

Trạch Đông vỗ vỗ lưng bà.

“Thôi nào, bữa nào anh với em sẽ đi thăm nó”

Lâm Nhược Kỳ không nói gì, hài lòng nép vào bờ ngực ông. Chốc sau, lại nhớ ra chuyện gì

“À, em nghe Tiểu Nhiên nói Tiểu Thành và Thiên Vỹ về nước rồi”

Trạch Đông ngạc nhiên

“Thế sao chúng nó không về thăm ta?”

Lâm Nhược Kỳ liếc ông

“Thế con gái anh ở đâu?”

Trạch Đông ngẩn ra, lát sau mới bật cười, ôm bà

“Quả là tuổi trẻ”

Trong phòng, Trạch Nhiên Nhiên gõ lạch cạch lên bàn phím máy tính.

Đến nỗi lúc Viên Viên vào cửa mà cô còn không để ý.

Viên Viên đỡ người ngồi phịch lên giường, cô ném túi xách vào góc. Xoa xoa cổ nhìn Trạch Nhiên Nhiên

“Cậu làm gì mà chăm thế?”

Trạch Nhiên Nhiên cắn môi, cô khẽ nhún phún, sau đó mới ngẩng đầu

“Tớ đang chơi game”

Viên Viên hứng thú lại gần cô. Màn hình hiện ra vài cảnh đẹp mắt. Nhân vật đều là thuần cổ, trang phục hay phân cảnh đều khá lung linh. Viên Viên kéo ghế, ngồi gần cô

“Cậu cũng chơi game sao?”

Nhân vật của Trạch Nhiên Nhiên chạy theo 1 đối tượng, vurun kiếm đấu với tên đó.

Chốc sau, nó ngã lăn nhòai, do bị thanh kiếm của cô đâm trúng. Màn hình hiện lên chữ WIN, Trạch Nhiên Nhiên mới xoay người nhìn cô

“Cậu không biết, lúc nhỏ tớ rất nghiện game này. Anh trai tớ cứ chửi tớ, thậm chí

thu cả máy tính không cho chơi...”

Trạch Nhiên Nhiên buông ra 1 tràng, mới khựng người.

Anh trai...

Cô dần không biết, dùng từ này có đúng không?

Tại sao quá khứ còn, mà hiện tại lại mất?

Cô thêm thường cảm giác gần anh của 12 năm về trước biết bao...

Nhưng mà, như người ta nói: Quá khứ, vốn chỉ là quá khứ. Thấy cô suy tư, Viên Viên khó hiểu quơ quơ trước mặt cô

“Này, cậu sao thế?”

Trạch Nhiên Nhiên bừng tỉnh, cô khẽ cười. Tầm mắt trong vô tình nhìn phải dấu đỏ hồng trên quai xanh Viên Viên. Cô muốn vurun tay chạm, nhưng Viên Viên biết được, liền xoay người tránh né.

“Cậu, sao vậy?”

Viên Viên kéo cao cổ áo mình, gượng cười nhìn cô

“Không, là muỗi đốt”

Muỗi đốt?

Trạch Nhiên Nhiên nhú mi, Thượng Hải nhộn nhịp như vậy, cũng có muỗi sao ?

Không phải không có, ý cô là nghe lí do có vẻ miễn cưỡng

Hình như Viên Viên đang giấu cô chuyện gì đó....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Nhiều thứ, đối với anh vốn chỉ là trò chơi

Nhưng với em thì khác...là đã quá đổi quen thuộc

“Cậu có anh trai phải không?”

Trạch Nhiên Nhiên ngồi trên ghế, cắn cắn ống hút, thoáng trầm tư

“Phải, sao thế?”

Viên Viên xả tóc. Mái tóc đen nhánh mượt mà phủ trên bờ vai. Cô lấy trong túi cái khăn, sau đó mỉm cười

“Tớ chưa thấy anh cậu bao giờ”

Trạch Nhiên Nhiên đem ly nước bỏ vào thùng rác ngoài cửa phòng, đứng khoanh tay nhìn Viên Viên

“Cậu định tán tỉnh anh tớ à?”

Viên Viên cười ha hả, cô bước vào phòng tắm. Còn ngoảnh đầu lại nhìn cô

“Tớ muốn thành chị dâu cậu nha”

Trạch Nhiên Nhiên nghe xong, vờ tức giận, ném thẳng cái gối vào mặt cô.

Viên Viên bắt được, lè lưỡi, rồi đóng cửa phòng.

Trạch Nhiên Nhiên cố gắng chống đỡ bản thân mình ngồi lên giường. Bàn tay bấu víu lên đùi, nét mặt tái nhợt. Cô cố gắng lấy trong túi ra hộp thuốc. Run rẩy lấy ra vài viên nuốt chửng

Tái phát....

Căn bệnh của cô...tái phát rồi...

Trịnh Thiên Vỹ ngồi trong phòng tổng giám đốc.

Tiếng gõ cửa vang lên, không đợi anh trả lời đã mở cửa bước vào.

Anh không thèm ngẩng đầu, vì anh quá biết rõ người đó là ai. Vốn không ai to gan hơn anh ta, chỉ có anh ta mới dám phá luật của anh như vậy

“Người anh em”

Trịnh Thiên Vỹ dừng bút, giương mặt nhìn về phía người đàn ông loi nhoi trước mắt. Không nhận ra là đang vui hay đang bực.

Anh ta cũng quá quen với kiểu lạnh nhạt này của anh. Nên hết sức không để ý, tự nhiên ngồi vào ghế, rót ra tách trà, uống tỉnh bơ.

Sau khi uống xong 1 hóp, mới nhoèn miệng cười nhìn anh

“Cậu về mà không báo cho tớ à?”

Trịnh Thiên Vỹ đứng dậy, chậm rãi ngồi đối diện anh ta. Bàn tay lấy bình trà, châm cho bản thân 1 tách.

“Cần gì ? Không phải cậu cũng điều tra được rồi sao?”

Anh ta bĩu môi, gương mặt tuần tú nhăn lại

“Cậu không thể cho tớ quà khi về nước sao?”

Trịnh Thiên Vỹ nhấp ngụm trà. Vị chát chát thấm đều đầu lưỡi

“Có đó”

Nghe có quà, anh ta gấp gấp chạy đến ngồi cạnh anh

“Sao ? Thật sao? Là gì thế?”

Trịnh Thiên Vỹ quay người nhìn anh ta.

“Luu Chấn, cậu không thay đổi tí nào”

Luu Chấn nghe xong thì đen mặt, anh nghiêng răng nghiêng lợi

“Cậu không thể vào vấn đề chính sao?”

Anh khẽ nhếch mép, bàn tay xoa xoa tách trà. Gương mặt lộ ra vẻ nguy hiểm dễ thấy

“Từ từ, cậu sẽ biết”

Câu nói đầy ý vị, Lưu Chấn càng nghe càng khó hiểu.

Bất quá, anh tin Trịnh Thiên Vỹ đã nói thì chắc chắn sẽ có. Anh chờ...

Trời nhá nhem tối, Thượng Hải dần trở về với cuộc sống đêm nhộn nhịp. Trạch Nhiên Nhiên đi dọc theo vỉa hè, tâm tình bỗng thấy rất yêu đời. Cô thấy được, đâu đây vài bác lao công bận rộn quét lá. Vài ông lão, bà lão nắm tay nhau tản bộ. Không khí lúc này, yên bình đến kì lạ.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đá bên đường, cây liễu già phủ xuống, râm mát. Điện thoại báo tin nhắn, cô lấy ra xem. Khi xem xong, thì sắc mặt liền khó coi.

Vốn dĩ cô không muốn về khách sạn với Trịnh Thiên Vỹ, 1 chút cũng không.

Nên sau khi tan học, liền rất nhanh lên ra ngoài. Cô định, đêm này sẽ nhờ nhà La Diệp Thành. Lúc nhỏ, cô thường ngủ nhà anh, chắc bây giờ cũng không sao.

Tin nhắn vốn vụn 3 từ “Em ở đâu?”

Trạch Nhiên Nhiên cắn môi, chần chừ giây lát, cô nhấn lại

“Em không muốn về khách sạn”

10 phút sau, điện thoại không reo nữa. Tăng đá trong lòng cô dần thả xuống.

Cô còn tưởng anh sẽ gọi điện uy hiếp cô 1 trận.

Đứng dậy, thoải mái đi dạo. Bỗng từ phía sau, tiếng còi xe ầm ầm vang lên, nhấn liên tục. Trạch Nhiên Nhiên nhíu mày, cô đi sát vào lề.

Tiếng còi xe vẫn không buông tha cô, vẫn cố chấp bám riết không thôi. Người đi đường khó chịu, nhìn chằm chằm vào chiếc Lamborghini đen bóng.

Cô hít 1 hơi thật sâu, tức giận quay người. Gõ ầm ầm vào cửa kính

“Này, đi xe thì nên đi ngoài đường, đi trong...”

Lời nói đến phân nửa thì khựng lại. Cô nuốt nước bọt nhìn gương mặt tuấn tú trong xe. Lúc lấy lại tinh thần, định xoay người bỏ chạy, thì rất nhanh liền bị người ghế sau bước ra giữ lại.

Trạch Nhiên Nhiên la oai oái, cô khó khăn vùng vẫy thoát khỏi bàn tay anh

“Huhu, em không về khách sạn. Không về”

Người đi đường hiếu kỳ nhìn họ, có người còn bàn tán

Trịnh Thiên Vỹ không chế vật nhỏ đang nhao nháo trước mặt. Ôm cô vào lòng, khẽ nhếch mép

“Ngoan. Đừng đi lung tung, anh đưa em về nhà”

Trạch Nhiên Nhiên cắn răng nhìn anh, cô lắc đầu ngoảnh ngoặt

“Đó vốn không phải nhà em”

Trịnh Thiên Vỹ dở khóc dở cười, sao hôm nay cô lại dở chứng trẻ con ra thế không biết. Anh ôm eo cô, cuối người hôn lên má cô

“Nhà em, là nhà em. Ngoan”

Cô hoảng hốt né tránh sự thân mật của anh. Cố gắng giữ khoảng cách, vẫn là quật cường không nghe theo. Trịnh Thiên Vỹ mất hết sự nhẫn nại. Anh cúi thấp người, khẽ thổi khí nóng ấm bên tai cô

“Em nháo cái gì? Nghe lời cho anh”

Trạch Nhiên Nhiên rõ ràng cảm nhận được sự uy hiếp giăng đầy trong lời nói. Cô mím môi, không can tâm ngồi vào trong xe.

Trợ lý của anh _ Đồng Thất, ngồi trong xe lau lau mồ hôi nơi thái dương. Theo tổng giám đốc lâu vậy rồi, anh ta chưa hề thấy anh lại dễ dàng cô gái, bất

chấp sự tò mò của mọi người thế này.

Trạch Nhiên Nhiên ngồi ghế sau, cô lo sợ đến nỗi trái tim như treo nơi đáy vực.

Cô không hiểu, rốt cuộc hôm nay cô làm sao mà lại trẻ con thế này, giờ nghĩ lại...thật mất thể diện.

Nhìn sắc mặt biến đổi nhiều màu của cô, Trịnh Thiên Vỹ khẽ cười, anh dựa người ra sau ghế, nhắm lại đôi mắt tinh anh

“Biết xấu hổ sao?”

Trạch Nhiên Nhiên nghe xong thì đỏ mặt, cô khẽ ho, sau đó xoay mặt nhìn dòng nhà cao tầng, những trung tâm, vút vút bị bỏ lại đằng sau.

Trịnh Thiên Vỹ cũng không muốn chọc cô.

“Đã ăn gì chưa?”

Cô lắc đầu, môi hồng mấp máy

“Vẫn chưa”

Trịnh Thiên Vỹ hài lòng mỉm cười. Anh điều chỉnh lại tư thế, nhấn nút, tấm màn đen phủ kín, ngăn cách họ với khoang xe trước.

Trạch Nhiên Nhiên hoảng sợ, cô không ngờ xe này lại đa chức năng đến thế. Chưa kịp suy nghĩ thì bàn tay kia đã kéo cô ôm vào lòng mình.

Đôi môi mỏng dịu dàng phủ môi cô. Trạch Nhiên Nhiên bị hôn đến khó thở, chỉ có thể kêu lên vài tiếng rên rì.

Trịnh Thiên Vỹ cắn vành tai cô, khẽ nhếch môi thì thầm

“Không có cách âm đâu. Em đừng la lớn như vậy”

Bị trêu chọc, khiến mặt cô đỏ hồng 1 mảng. Nhìn gương mặt thanh tú, dễ thương động lòng người. Anh không kiềm được, cuối người cướp lấy môi cô.....

Lúc cả 2 người đến nhà hàng, đã là chuyện của 15 phút sau. Trạch Nhiên Nhiên cắn môi, cô không dám để mọi người thấy bờ môi sưng của mình.

Trái ngược với cô, Trịnh Thiên Vỹ ngược lại rất sáng khoái. Anh rất hài lòng với kiệt tác của mình.

“Viên Viên”

Trạch Nhiên Nhiên bất ngờ nhìn chăm chăm cô gái nép sát người đàn ông kia.

Viên Viên khẽ xoay đầu, tràn đầy ngạc nhiên nhìn cô.

“Tiểu...tiểu Nhiên?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

“Viên Viên, cậu...”

Trạch Nhiên Nhiên thật không biết nói gì. Người đàn ông kia, là ai ??

“Ờ...”

“Là người yêu cô ấy”

Không đợi Viên Viên kịp trả lời, người đàn ông bên cạnh cô ấy đã trả lời thay. Cô nhìn ra, trong mắt anh ta đọng đầy sự hứng thú.

Trịnh Thiên Vỹ khẽ nhếch mép, anh vòng tay qua eo Trạch Nhiên Nhiên, ý vị khiêu khích lan tràn trong từng lời nói

“Đường tổng, không ngờ anh cũng tới đây”

Đường Nghị cuối đầu cười cười, anh lấy tay xoa mũi

“Không phải đây là nơi để ăn uống sao, Trịnh tổng?”

Trạch Nhiên Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, ý cô là anh biết anh ta sao ?

Không trực tiếp trả lời nghi vấn của cô, bàn tay tăng thêm lực kéo sát cô vào lòng mình.

“Nếu đã trùng hợp thì cùng vào đi”

Viên Viên khẽ nhìn cô. Sau đó, lại cắn răn theo người đàn ông kia vào nhà hàng....

“Alo, Thiên Vỹ?”

“Ừ?”

“Tớ nói cậu biết, đã tìm ra manh mối rồi”

“Được, gặp nhau đi”

Lưu Chấn ngồi trong quán cà phê nóng lòng nhìn chăm chăm đồng hồ trên tay. Rõ ràng là kêu người ta đến, người cần thông tin cũng là cậu ta. Vậy mà lần nào cũng bắt anh chờ dài cổ.

Ở phía này, Trịnh Thiên Vỹ đứng dậy, anh kéo tay Trạch Nhiên Nhiên.

“Xin lỗi, chúng tôi có việc phải đi trước”

Đường Nghị mỉm cười

“Không sao, anh có việc bận thì cứ đi. “

Anh không nói gì, nắm tay cô rời khỏi nhà hàng.

“Xem ra, em có bạn bè gia thế không tồi”

Đội bóng dáng 2 người đi khuất, Đường Nghị mới nói ra. Anh nhấp ngụm rượu, chất lỏng đỏ sậm rưới đều cổ họng.

Thật ra, ngay từ đầu. Viên Viên cũng nhận ra được Trạch Nhiên Nhiên có điểm không bình thường, chỉ là cô không chắc thôi.

“Liệu đó là bạn trai cô ấy thì sao?”

Nghe xong, Đường Nghị cười ha hả.

“Bạn trai? Trịnh Thiên Vỹ?”

Viên Viên không biết mình nói sai điểm nào.

“Ý anh là sao?”

Anh ta nhếch môi, quàng tay qua vai cô, cúi người thì thầm vào

“Anh trai...em gái”

“Em về khách sạn trước đi”

Trạch Nhiên Nhiên nhìn anh, cô muốn nói cô muốn về ký túc xá, nhưng là đành nhịn xuống. Khẽ cắn răn, cô gật đầu

“Em biết rồi”

Trịnh Thiên Vỹ hôn lên trán cô

“Ngoan”

Nhìn cô đi vào thanh máy, anh mới lạnh lùng cất bước vào xe.

Ngoài trời, bắt đầu lất phất vài giọt mưa. Chiếc xe đen bóng loáng dừng lại trước 1 quán coffee sang trọng. Trịnh Thiên Vỹ bước xuống xe, vài giọt mưa đọng lại nơi áo anh. Người phục vụ cung kính cúi chào, bàn tay thuần thục lấy dù che cho anh.

Trịnh Thiên Vỹ bước vào, đi thẳng đến căn phòng VIP ở lầu 2.

Lưu Chấn ngủ gà ngủ gật, nghe người bước vào liền bừng tỉnh. Anh ta tức đến nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Trịnh Thiên Vỹ

“Cậu cho tớ leo cây 1 giờ rồi đấy biết không?”

Anh không trực tiếp trả lời, tao nhã kéo ghế ngồi xuống. Phũ phàng mấy hạt nước li ti, khóe miệng kéo ra đôi chút, mang ít ý cười

“Cậu không phải rất rảnh sao? Chờ tớ 1 lúc thì tốn kém gì?”

Lưu Chấn á khẩu, anh quả thật rất rảnh. Nhưng vào miệng tên này thì quả là khó nghe.

Anh ta hừ 1 tiếng, ngồi phịch xuống ghế

“Nếu không phải có chuyện quan trọng cần gấp trực tiếp, tớ đã chẳng chờ cậu”

Trịnh Thiên Vỹ cầm lấy bình trà, rót vào chiếc ly. Chất lỏng màu vàng xanh toát ra hương thơm dịu nhẹ, anh khẽ nhấp 1 ngụm.

“Cậu điều tra được gì rồi?”

Lưu Chấn cũng không đùa nữa, anh ta nghiêm túc nhìn anh.

“28 năm trước, gia đình cậu từng bị phá sản”

Bàn tay Trịnh Thiên Vỹ khựng lại, vị chất chất thấm đều đầu lưỡi. Anh buông tách trà, ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Liền sau đó 3 năm sau, gia đình tớ bị giết hại”

Lưu Chấn trầm tư, chuyện của anh ta, anh biết. Phải sống vì mối thù của cả gia tộc...thật khổ sở.

“Gia đình cậu được 1 nhân vật tiếng tăm ngầm giúp đỡ, nhưng tớ mãi không tra được là ai”

Khẽ ngáp ngừng, Lưu Chấn nói tiếp

“Chuyện này phức tạp. Gia đình cậu vào lúc bị truy sát cũng được kẻ bí ẩn đó ra tay cứu giúp”

Anh ta nhìn sắc mặt của Trịnh Thiên Vỹ thì thờ dãi

“Đôi khi tớ thấy, cậu trả thù là sai lầm”

Đôi mắt sáng quắc của anh nhìn chằm chằm Lưu Chấn, như muốn ăn tươi nuốt sống. “Sai ? Tớ muốn Trạch gia phải trả cái giá đắt hơn kia”

Lưu Chấn đứng dậy nhìn anh

Gia đình cậu thuộc giới hắc đạo, có nhiều kẻ thù là chuyện dĩ nhiên. Trạch gia vốn

có làm gì cậu? Họ đã cưu mang cậu còn gì?”

Trịnh Thiên Vỹ cười lạnh

“Cưu mang sao? Họ hại gia đình tôi hết lần này đến lần khác mà còn đòi cưu mang? Định vừa đánh vừa dỗ sao?”

Lưu Chấn không nói nên lời nữa. Anh bị thù hận làm cho mù quáng mất rồi, điên rồi. Hít 1 hơi thật sâu, anh ta nhìn anh chằm chằm

“Trịnh Thiên Vỹ, tớ nói cậu biết. Rồi sẽ có ngày cậu bị thù hận làm lu mờ, mà đánh mất đi thứ quý giá của bản thân.”

Nói xong câu đó, Lưu Chấn quay người đi 1 nước.

Bàn tay anh siết lại thành nắm đấm, trên trán nổi đầy gân xanh.

Trạch Nhiên Nhiên đi đi lại lại nhìn đồng hồ.

12 giờ rồi, anh vẫn chưa về...

Cô đã gọi anh mấy lần mà không được, lo lắng ngồi chờ ở sofa.

Con người, quả thật rất kì lạ.

Biết rõ mình không nên làm vậy, nhưng là không kèm chế được, khiến bản thân bồn chồn không thôi.

Tiếng mở cửa vang lên sau lưng, cô vô thức xoay người. Trịnh Thiên Vỹ cởi bỏ áo khoác, chiếc sơ mi trắng xoắn tay mở bung cúc áo, để lộ bờ ngực phập phồng rần rần. Cặp mắt đen thâm thẳm lộn xộn, mái tóc anh hơi rối. Anh đứng đó, yên lặng nhìn cô.

Trạch Nhiên Nhiên nhìn anh thế này, cô quả thật không quen. Luôn cảm thấy đây là 1 con người khác, không phải là anh.

Đôi chân thon dài của anh bước đến gần cô, anh vút áo vest lên sofa. Cặp mắt như chim ưng gắt gao khóa chặt vào bóng hình cô. Trong vô thức, cô bước lùi về phía sau. Cô nghĩ được mùi rượu nồng nặc trên cơ thể anh, cảm nhận rất rõ hơi thở nguy hiểm của anh....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Trịnh Thiên Vỹ nheo mắt nhìn Trạch Nhiên Nhiên, bao nhiêu ký ức từ quá khứ bỗng ùa về. Đôi con người dần đóng băng, anh chậm rãi bước đến phía cô, như 1 người trở về từ cõi chết, bóng dáng cô liêu đến lạ kỳ.

Trạch Nhiên Nhiên theo bản năng lùi ra sau, đến khi bị anh khống chế nơi góc tường mới dừng lại. Trong không khí lan tỏa mùi rượu, cô nắm chặt lấy gấu áo, khẽ cắn răn

“Anh..”

Trịnh Thiên Vỹ yên lặng nhìn cô, dung nhan cô rung động lòng người, đáng sợ hãi của cô khiến anh hài lòng. Đôi bàn tay vung lên, vuốt ve gò má trắng ngần, hơi thở trầm ấm dần phá xuống gương mặt cô.

“Về mặt này của em là quyến rũ anh sao? Hửm?”

Cô khó khăn hô hấp, tránh né sự đụng chạm của anh.

Bàn tay anh khựng lại giữa không trung, khóe mắt lộ ra vài tia không hài lòng.

Anh cưỡng ép cô xoay đầu nhìn mình. Khuôn mặt tuấn tú kề sát mặt cô, đến nỗi cô có thể cảm nhận sự nóng ấm toát ra từ người anh.

“Em sợ sao?? Sợ anh sao?”

Trạch Nhiên Nhiên không biết anh nói gì, dây thần kinh noron dần căng cứng.

Không kịp trả lời, cơ thể cô liền nhẹ bẫng. Người đàn ông bế ngang cô lên, đập mạnh cửa phòng ngủ bước vào. Chiếc giường Kingsize màu trắng nổi bật giữa phòng, anh không nương tình thả cô xuống. Sự đàn hồi từ nệm làm cơ thể cô giật nảy, cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều rối loạn.

Trịnh Thiên Vỹ giật mạnh cả vật ném xuống sàn nhà. Kéo lại đôi chân muốn chạy của cô, khống chế cô dưới cơ thể mình.

Trạch Nhiên Nhiên hoảng sợ, cô lấy tay đánh vào người anh, con người dần phủ sương mù.

Trịnh Thiên Vỹ như kẻ điên, tay kia chế trụ tay cô lên đỉnh đầu, đôi chân thon dài kẹp chặt lấy đùi cô. Tay còn lại kéo lấy thắt lưng, trói cô lại.

Trạch Nhiên Nhiên bị dọa cho sợ, trong lòng dâng lên nguồn nước lạnh lẽo bủa vây

“Anh, anh...điên rồi...um”

Bờ môi của cô bị anh cướp lấy, anh nắm lấy cằm cô, bắt cô há miệng, chiếc lưỡi như con rắn cuốn lấy cô, khiến cô như người bị ảo giác nơi sa mạc, chỉ biết ần ần chấp nhận.

Tay anh lần mò đến nơi nụ hoa của cô, khẽ xoa nắn. Đôi môi dần di chuyển đến xương quai xanh của cô, cời đi cúc áo trước ngực.

Cơ thể mơ hồ bị khiêu khích, sự nhục nhã cùng đau khổ lần lượt giam lấy cô,

Trạch Nhiên Nhiên dần mất đi sự khống chế, giọt nước mắt nóng hổi trào ra, mang theo vị mặn mặn.

Trịnh Thiên Vỹ luôn tay ra sau, cõi lấy bra áo con, để lộ hai nú hoa đứng sừng.

Anh cuối người ngậm lấy 1 bên, tùy ý cắn mút. Tay kia treu đùa nú hoa còn lại

“Ừm...”

Trạch Nhiên Nhiên uốn cong người, cô cảm nhận rõ ràng thứ cứng nóng đặt nơi bụng mình.

Trịnh Thiên Vỹ khẽ hừ 1 tiếng, tay kia luồn vào váy cô. Phù lên hoa viên ngọt ngào, cách lớp vải treu chọc, vuốt ve.

“Ừm...”

Đôi môi anh cắn lấy vành tai cô, ương nghạnh đẩy bàn tay vào hoa kính.

“Thật đậm đặc, nhiều nước như vậy, không phải là muốn anh sao?”

Lời nói thô lỗ thoát ra từ miệng anh khiến tim cô như xé nát, cô nhắm mắt, kèm chế khoái cảm lan dần trong cơ thể.

“Trịnh Thiên Vỹ, anh biết không? Anh cùng lắm chỉ là 1 kẻ thua cuộc, anh treu đùa em gái của mình thì hay lắm sao?”

Trịnh Thiên Vỹ dừng tay, anh nhìn chăm chăm vào mắt cô. Khóe môi khẽ nhếch

Thật là sắc đá, đúng là loại đàn bà rắn rết mà”

Anh nhanh chóng cõi đi quần áo bản thân, nâng mông cô lên. Trạch Nhiên Nhiên la hét, cô sợ, cô rất sợ

“Anh điên rồi, ác quỷ. Thả tôi ...aaa”

Trịnh Thiên Vỹ không báo trước đâm sâu vào cô, mùi máu tươi lan tỏa gian phòng. Nước mắt chảy, máu trong tim cũng chảy. Nỗi nhục nhã dần bao lấy cô,

Trạch Nhiên Nhiên nắm lấy ga giường, cắn rặn chấp nhận vật nam tính của cô đang điên cuồng ra vào mình.

đêm này...anh muốn cô không đủ, khiến cô như búp bê bị đập nát....

Chu Hồng nằm trong ngực người đàn ông, vuốt ve bờ ngực rắn chắc.

“Anh phải đi sao?”

Người đàn ông khẽ nhếch mép, không cự tuyệt sự quyến rũ của cô, ôm cô vào lòng mình

“Đàn bà vốn chỉ là dụng cụ phát tiết, chơi xong thì bỏ, lưu luyến làm chi?”

Chu Hồng hừ lạnh, cô cắn lấy cằm anh, bàn tay như con rắn ôm chăm lấy anh, cọ sát bộ ngực vào người anh.

“Hay cho từ phát tiết, vậy...cô ta cũng chỉ là dụng cụ phát tiết của anh hay sao?”

Khóe môi hắn ta đan lại, nụ cười giễu cợt trên mặt liền biến mất, thay vào đó là

sự lạnh lùng bao phủ.

“Cô không có tư cách nói về cô ấy, rõ chưa?”

Chu Hồng yên lặng, cô cũng không trả lời anh. Chỉ là gương mặt lan ra vài phần sát ý.

Sáng hôm sau, Trạch Nhiên Nhiên trở mình thức giấc.

Trong phòng không 1 ánh sáng, đều bị tấm rèm cửa sổ che lại. Cô nhắm mi mắt, cơn đau từ hạ thân truyền đến khiến cô khó chịu hừ nhẹ. Trên eo còn bị bàn tay người đàn ông phía sau nắm lấy.

Người đàn ông này...đêm qua không biết vui đập cô bao lần ?

Mỗi lần ra vào liền khiến cô đau đớn, anh biết không?

Trịnh Thiên Vỹ nhận thấy người trong lòng động đập, liền mở mắt, bàn tay kéo lấy cô vào lòng mình.

Đêm qua, là nồng độ cồn trong cơ thể cướp lấy lý trí anh

Là anh...anh ngay từ đầu vốn không muốn đến mức này

Chưa từng muốn....

Anh ôm chặt lấy cô, vui mặt vào tóc cô

“Xin lỗi, xin lỗi em”

Trạch Nhiên Nhiên trong lòng đông lại.

Xin lỗi ?

Liệu bát nước đã đổ, có gom lại được nữa không ?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Giữa chúng ta, vốn chỉ là quá khứ....

Là quá khứ...chưa từng được bắt đầu

Trời sang Đông, thời tiết có chút se lạnh. Mấy áng mây tầng lơ, nhìn như những hòn băng khối uốn lượn. Trạch Nhiên Nhiên thần thờ đi trên đường, cái giá lạnh ủa đến, phả đều trên da mặt cô.

Khẽ kéo chiếc áo măng tô dài phủ gối, cô ghé vào quán coffee, gọi cho mình 1 ly Americano nóng hổi.

Đôi khi, sự yên tĩnh lại chính là 1 liều thuốc. Con người cần dùng sự yên tĩnh để tịnh tâm, để suy nghĩ. Tiếng nhạc du dương cất lên, người nghệ sỹ kéo violon như vị thần, vừa dịu dàng, vừa quyến rũ.

Tiếng chuông điện thoại phá tan không gian. Cô nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống, nhìn chăm chăm vào màn hình đang nhấp nháy. Chần chừ trong giây lát, cũng nhấn nút nghe.

“Em ở đâu?”

Đầu dây bên kia là giọng nói từ tính, mang theo trầm thấp của đàn ông.

“Uống cà phê thôi”

Bên kia khẽ yên lặng 1 chút, sau đó mới vang lên, lời nói có chút căn dặn.

“Uống nhiều sẽ không tốt đâu....Khi nào về thì gọi anh”

Trạch Nhiên Nhiên bỏ vào tách viên đường, khuấy đều. Chút lỏng màu đen xoay tròn, óng ánh.

“Ừ”

Sau khi cúp máy, cô vẫn còn đờ người. Nước mắt trên mi mắt không khống chế được, khẽ tuôn rơi trên gương mặt thanh tú....mọi chuyện bây giờ, muốn cứu vẫn cũng không còn được.

Cô ước rằng, quá khứ của cô chưa từng có anh. Tuổi thơ của cô chưa từng xuất hiện anh, trang nhật ký của cô...chưa từng mang tên anh..

Quá khứ, đã không còn quay lại nữa rồi. Trong mắt anh hiện giờ, cô vốn chỉ là 1 đàn bà kinh tòm. Kinh tòm...

Trạch Đông thoát khỏi suy tư, nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mắt. Vốn gọi vậy, là vì nó đã trưởng thành. Anh tao nhả nháp ngụm trà, sau đó ngẩng đầu

“Ông tìm tôi có chuyện gì?”

Trạch Đông chỉnh lại cổ áo

“Con nói đi, rốt cuộc con muốn sao?”

Trịnh Thiên Vỹ nhếch mép, nụ cười nguy hiểm dần lan toả

“Muốn? Không phải ông biết sao, còn phải tốn công hỏi tôi?”

Ông giận dữ, bàn tay cuộn chặt lại

“Ta không muốn con lại gia nhập hắc giới nữa, chẳng lẽ con không thấy cha mẹ con phải...”

“Đừng nói nữa”

Trịnh Thiên Vỹ hét lên, ánh mắt tịch liêu nhìn ông, ẩn chứa sự đau thương khó thấy

“Sao ? Ông lo cái gì ? Chắc là ông đã điều tra ra được rồi phải không ? Đúng thế, tôi là người hắc đạo. Gia tộc tôi là hắc đạo, tôi nói nghiệp có gì sai?”

Trạch Đông lay lay bờ vai anh, nắm đến đau đớn

“Con vẫn muốn đi vào con đường nguy hiểm đó hay sao?”

Trịnh Thiên Vỹ cười trào phúng, chiếc răng khểnh lộ ra càng tăng vẻ điên trai vốn có.

“Nguy hiểm ? Tôi có nên cảm ơn ông vì quan tâm đến tôi hay không? Nhưng mà, ông điều tra hơi trễ rồi...vì tôi,vốn gia nhập hắc giới từ lâu rồi”

Nét mặt Trạch Đông dần biến đổi, ông thờ dài.

“Ta biết con muốn trả thù. Con có thể nhắm vào ta, nhưng mà...đừng đụng đến vợ ta và Tiểu Nhiên, xem như ta xin con...”

Thân hình Trịnh Thiên Vỹ khẽ run, anh nhớ đến quá khứ, một cô bé luôn lon ton theo anh. Anh nhớ đến lúc gặp lại cô, cô mang nét thuần khiết khó cưỡng. Anh nhớ đến tối qua...cô quỳn rũ rên rĩ dưới thân anh. Mọi thứ của cô, đều khắc sâu vào lòng anh. Thế nhưng, cô lẽ ra không nên có quan hệ với người đã hại chết gia đình anh...không nên.

Anh chưa từng thừa nhận mình yêu cô, là vì anh quá hận cô

Là anh....đã tự dập nát đi tình yêu của bản thân mình...

“Tiểu Nhiên”

Viên Viên đau lòng lau đi giọt nước mắt nơi khóe mi cô. Lúc Viên Viên đang làm thuyết trình, điện thoại báo Trạch Nhiên Nhiên gọi tới.

Trong điện thoại, giọng cô có chút run run, kèm theo nức nở

“Viên Viên...tớ...tớ...”

Viên Viên bị dọa cho hoảng sợ, liền trấn tĩnh cô

“Tiểu Nhiên, từ từ...nào, nói tớ biết, cậu ở đâu?”

Bên kia yên lặng, còn có chút ồn ào của âm nhạc, lẫn tiếng hô hoảng hò reo.

“Tớ...ở bar TYT”

“Được rồi, ở yên đó, tớ đến đón cậu. Nhớ đó”

Kết quả, sau khi đến nơi liền thấy cô ấy say khướt. Trên má đầy nước mắt.

“Nào, cho tôi ly Vodka, mau lên”

Chàng bentader điển trai gật đầu cười. Anh ta nhanh chóng đưa ly rượu trước mặt cô. Trạch Nhiên Nhiên quay người nhìn Viên Viên, nhét ly rượu vào tay cô

“Viên Viên, uống với tớ, uống đi...quên hết đi”

Giọng nói cô dần nhỏ lại, có chút cay cay, bờ vai khẽ run rẩy

“Uống, uống với tớ”

Viên Viên đặt ly rượu lên bàn, nhìn chăm vào cô

“Tiểu Nhiên, có tâm sự...thì hãy trút ra đi”

Trạch Nhiên Nhiên cắn răng, nhào vào lòng cô như đứa con nít

“Viên Viên, tớ...tớ sai rồi. Đáng lẽ...hức...từ quá khứ tớ không nên...không

nên...mọi chuyện....sẽ không...hức...ra nông nỗi này”

Lời nói chẳng có đầu chẳng có đuôi, lại ngắt quãng, khiến Viên Viên vận động não cũng không thể hiểu nổi.

Cô vỗ vỗ lưng cô ấy, nhẹ giọng an ủi

“Được, được. Ai mà chẳng có lúc sai, biết sửa sai là được”

Trạch Nhiên Nhiên trong lòng cô khẽ run lên. Cô lắc đầu nguầy nguậy

“Cậu không hiểu...đã không thể sửa sai...đã...đã...không thể quay lại được nữa rồi”

Viên Viên nhìn gương mặt ướp đầy nước mắt của cô mà đau lòng. Đang định nói

tiếp, thì thấy bờ mi cô khép lại, loạng choạng ngã vào lòng Viên Viên.

Anh chàng pha chế rượu ở bar lâu lâu lại liếc mắt nhìn họ với ánh mắt tò mò, khiến Viên Viên dờ khóc dờ cười.

Đỡ Trạch Nhiên Nhiên mềm nhũn ra đến cửa thì bất cẩn va phải 1 người đàn ông.

Viên Viên ngước đầu nhìn anh ta, lúc nhận ra thì ngạc nhiên.

“Trịnh...Trịnh tiên sinh?”

Từ lúc đứng trước cửa, ánh mắt anh đã nhìn thấy vô, vẫn nhìn chăm chăm vào cô,

dán chặt không buông. Anh hơi gật đầu nhìn Viên Viên

“Cô ấy say sao?”

Viên Viên không nói gì, điều chỉnh lại tư thế, trên mặt lấm tấm mồ hôi

“Vâng, uống quá say”

Trịnh Thiên Vỹ ôm lấy Trạch Nhiên Nhiên vào lòng, bàn tay ở eo cô siết chặt.

“Vất vả cho cô rồi”

Viên Viên vén đi tóc mai bên thái dương, cười xuê xoa đáp lễ

“Không sao”

Anh bế Trạch Nhiên Nhiên vào chiếc Rolls-Royce đen dài đậu bên lề. Sau đó, bước đến phía Viên Viên

“Không biết quý danh cô là....?”

“Viên Viên, tôi là Viên Viên”

Trịnh Thiên Vỹ gật đầu, anh qua loa với cô vài câu rồi rời đi. Vốn dĩ tất cả chỉ là màn chào hỏi đơn giản.

Lúc về khách sạn, anh phải “tận lực” chăm sóc cô. Cô bé này khi say thì rất ngoan. Đặt cô lên giường, gương mặt nhỏ nhắn khẽ hừ, sau đó lại chìm vào giấc ngủ.

Hai gò má cô ửng hồng, còn vương vấn mùi rượu. Anh thở dài, cuối đầu hôn lên trán cô

“Nếu biết em đau lòng như vậy, anh sớm sẽ không làm”

Trịnh Thiên Vỹ, anh không hề biết rằng....anh có 2 mặt biết bao. Lúc dịu dàng, lúc tàn nhẫn...đâu, mới thật sự là anh??

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Trời đông lạnh buốt, những bông hoa tuyết trắng xóa bắt đầu rơi. Trạch Nhiên Nhiên từ từ tỉnh lại sau cơn say choáng váng. Khẽ vỗ cái đầu có chút đau, cô ngồi dậy nhìn xung quanh.

Đây vốn dĩ là khách sạn mà.

Phần giường cạnh cô lún xuống 1 ít, trên tấm nệm còn vương vấn hơi ấm, mùi hương của anh.

Cánh cửa phòng tắm bật mở, Trịnh Thiên Vỹ 1 thân hình rắn chắc bước ra ngoài.

Anh ở trần, chỉ quấn chiếc khăn tắm ở ngang eo, vài giọt nước từ mái tóc của anh nhỏ xuống trên bờ ngực rắn chắc phập phồng, càng làm màu da đồng trắng kiện của anh thêm nổi bật.

Thấy cô nhìn mình chằm chằm, anh khẽ bật cười. Tiếng cười đầy mê hoặc, trầm thấp phát ra từ cổ họng. Anh bước đến ngồi cạnh cô, hôn lên gò má phúng phính

“Lau tóc cho anh”

Trạch Nhiên Nhiên thần thờ, mùi xà phòng thơm ngát lạnh lạnh phả vào mũi cô.

Chậm chạp cầm khăn, dịu dàng lau đi mái tóc ướt sũng. “Tối hôm qua...”

Trịnh Thiên Vỹ chống 2 tay ra sau, ngược mặt nhìn chiếc cằm thon của cô

“Em uống rất say”

Trạch Nhiên Nhiên khẽ cắn răn

“Nhưng em nhớ là em gọi Viên Viên...”

Bàn tay cô dừng lại, anh xoay người đối diện với cô

“Anh gặp 2 người ở trước bar”

“Ờ”

Cô không muốn nói nhiều, cũng không muốn bàn đến việc này

“Từ nay về sau ít đến đó cho anh”

Trạch Nhiên Nhiên không hiểu

“Tại sao?”

Anh không trực tiếp trả lời, chỉ đứng dậy lấy đồ.

“Alo, mẹ”

Trạch Nhiên Nhiên ngồi trong phòng học, cúi thấp đầu, lấy tấm lưng bạn học mập mạp ở trên chắn cho mình.

“Tiểu Nhiên, chiều nay mẹ sẽ đến thăm con”

Cô khẽ ngược nhìn vị giáo sư trên bục, sau đó nói nhỏ vào điện thoại

“Mẹ không cần lên, con...”

“Mẹ quyết rồi, chiều nay mẹ sẽ lên, con đừng thoái thác nữa”

Nói xong, liền gác máy. Cô thở dài, lại nữa rồi. Viên Viên hôm nay cũng không thấy ở trường, không biết có xảy ra chuyện gì không.

Trong 1 căn phòng kín bưng, không khí ảm đạm bao trùm. Khắp nơi là màu đen ma mị, chỉ lấp lóe ánh sáng đèn điện ở giữa phòng. 1 người đàn ông trung niên chừng 35-40 bị trói ở giữa phòng. Khuôn mặt mập mạp rú xuồng, khắp nơi đều là vết bầm.

1 tiếng tạt nước vang lên, người mặc vest đen hất mạnh thau nước lên mặt gã ta.

Gã từ từ động đậy, ti hí mở ra đôi mắt, hoảng sợ nhìn đám người trước mắt.

“Trịnh tổng, Trịnh tổng, xin ngài tha cho tôi”

Trịnh Thiên Vỹ ngồi vắt chéo hai chân, bàn tay còn cầm điều thuốc, anh không nhanh không chậm đứng dậy đi về phía gã ta. Tao nhã ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nheo mi mắt rít 1 hơi thuốc, nhẹ nhàng thả khói vào mặt gã, khiến gã ho sặc sụa

“Châu tổng”

Anh cất giọng trầm thấp, mang chút hơi hướng chế giễu

“Ông nói xem, ông ngốn 3 triệu của tập đoàn đi đâu rồi?”

Gã ta lấp bắp, lắc đầu nguầy nguậy

“Không, tôi không có, không có”

Trịnh Thiên Vỹ bật cười, tiếng cười đầy giễu cợt

“Sổ sách ông làm, tưởng tôi không biết hay sao?”

Khẽ ngừng 1 chút, anh làm vẻ 'bất đắc dĩ' rồi

“Haiz, Châu tổng quả thật không hiểu ý tôi rồi, làm sao đây?”

Giọng điệu nghe có vẻ là đang đùa giỡn, kỳ thực thì đây là lời uy hiếp. Gã ta bị dọa đến mặt tái mét, mồ hôi hòa cùng nước lấm tẩm trên thái dương

“Trịnh tổng, tôi...tôi sai rồi. Là tôi...là tôi làm”

Gã ta tưởng rằng, đời này ai cũng giữ đạo lý “Đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh người chạy lại”. Đó là lòng trắc ẩn duy nhất, gã ta tin, Trịnh Thiên Vỹ cũng sẽ mở lòng. Nhưng gã sai rồi, đạo lý đó áp dụng với bất kỳ ai, nhưng Trịnh Thiên Vỹ thì không. Vốn dĩ anh là người của bóng tối, tha thứ dễ vậy? Liệu tồn tại được hay không?

Anh thả giọng cười hài lòng, đứng dậy nhìn xuống gã

“Biết điều thì nên ói ra 3 triệu, còn không...”

Giọng nói càng trở nên lạnh lùng, không 1 chút từ tính

“Đừng trách tôi không khách sáo”

Nói xong, liền sai bước ra ngoài.

Đồng Thất đứng chờ nãy giờ, thấy anh ra liền bước đến

“Trịnh tổng”

“Ừ”

Anh cũng không dừng lại, đi ra chiếc xe Landrover ngồi lên. Đồng Thất ngồi trước

anh, chiếc xe chuyển bánh nhẹ nhàng.

“Trình tổng, lúc này tiểu thư gọi anh”

Trình Thiên Vỹ nhú mi, có chút ngạc nhiên

“Được rồi”

Vừa ngắt lời, thì điện thoại thì cô gọi đến.

“Alo”

Trạch Nhiên Nhiên cắn răn, cô vò vò góc áo

“Ừm, chiều nay em không về khách sạn”

Anh ngửa người ra dựa vào ghế, xoa xoa thái dương, nét mặt dường như hơi mệt mỏi

“Sao thế?”

Cô có chút yên lặng. Cô nghĩ anh sẽ nói “Em nên biết mình không có quyền đó” hay là “tôi không cho phép”. Cô thậm chí còn đã nghĩ ra câu trả lời để đối phó mới gọi cho anh.

“Mẹ em lên thăm”

Đôi mắt đang nhắm của anh bật mở. Điều chỉnh lại tư thế ngồi.

“Liên quan gì đến việc em về khách sạn?”

Cô hít 1 hơi thật sâu

“Mẹ biết mối quan hệ giữa 2 ta sẽ không tốt?”

Anh im lặng, không nói gì. Thật lâu sau đó mới nghe anh khe khẽ cất tiếng “ừ”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

”Viên Viên, cậu phải giúp tớ. Giúp tớ tìm 1 căn hộ, xin cậu”

Trạch Nhiên Nhiên kéo tay cô ấy, gương mặt ánh lên chút hồi hộp.

“Ừa, cậu ở ký túc xá không tốt à ?”

Cô thở dài

“Không, là mẹ tớ chiều nay lên. Biết tớ ở ký túc xá thì không yên”

Viên Viên suy nghĩ 1 chút, rồi gật đầu.

Trưa đến, bầu trời cũng không khá hơn là mấy. Cũng có mặt trời, chỉ là cũng không sưởi ấm lên được.

Trạch Nhiên Nhiên xoa xoa bàn tay, kéo cao cổ áo măng tô màu xám sậm. Cô nắm tay cầm vali, xách lên cầu thang. Trời tuy lạnh, nhưng vận động nhiều cũng khiến đổ mồ hôi. Huống hồ lại là 1 cô tiểu thư tay yếu chân mềm như Trạch Nhiên Nhiên, phải đem chiếc vali thô kệch lên tận lầu năm.

“Phù”

Cô thở phào, lấy chùm chìa khóa trong túi áo, mân mê mãi mới tìm ra chìa khóa phù hợp mở cửa ra.

Trong phòng trống trơn, không có thứ gì chứng minh nơi này có người ở. Tủ lạnh không, ti vi không, máy lạnh không...chỉ đơn độc 2 chiếc giường nhỏ trong mỗi phòng. Cô cắn răng, bắt tay vào tân trang lại.

Chu Hồng đứng loay hoay trước cửa phòng Tổng giám đốc, hít 1 hơi sâu, mới mở cửa ra.

Người đàn ông trong phòng nghe tiếng mở cửa, cũng không ngẩng đầu, chỉ cất vài lời dặn dò

“Đồng Thất, mang tài liệu phòng nhân sự đến đây cho tôi”

Chu Hồng không biết làm sao, khẽ cắn răng tiến lên phía trước

“Thiên Vỹ”

Trịnh Thiên Vỹ dừng bút, đối diện với cặp mắt dịu dàng của cô.

“Cô tới đây làm chi ?”

Chu Hồng mỉm cười, cô bước đến phía anh. Từng đường cong trên cơ thể lộ ra theo từng bước đi của cô. Chiếc váy màu tím ôm bó càng lộ vóc dáng quyến rũ mê người. Cô đứng trước bàn làm việc của anh

“Là em nhớ anh nên đến đây”

Trịnh Thiên Vỹ cười trào phúng, như thể đang nghe được chuyện gì hài hước.

“Cô nghĩ mối quan hệ giữa 2 ta có đủ tư cách nói nhớ sao?”

Anh lắc lắc đầu, cúi người xuống tiếp tục làm việc.

Chu Hồng cắn bờ môi đến rỉ máu, cô nghe nhịp đập trái tim mình nhanh dần, nhanh đến độ không thờ nổi.

“Anh...có thể anh không yêu em, nhưng mà...em thì rất yêu anh”

Cô nắm tay cánh tay anh, nước mắt giàn giụa trên mi.

Trịnh Thiên Vỹ lạnh lùng gạt tay cô, bàn tay siết chặt cảm cô đến đau.

“Cô nên nhớ ngay từ đầu giữa 2 ta vốn không có tình yêu”

Nước mắt phủ kín mặt cô, anh thấy cũng không thương hoa tiếc ngọc.

“Em...”

“Tổng giám đốc”

Cô đang định nói thì thư ký từ ngoài tiến vào, phá vỡ không khí căng thẳng.

“Cô Chu, phiền cô ra ngoài cho tôi làm việc”

Trịnh Thiên Vỹ mạnh mẽ ngắt lời, không 1 chút kiêng nể đuôi thẳng, khiến Chu Hồng không biết để mặt mũi ở đâu, khẽ cắn răng.

“Được, anh làm việc đi”

Nói xong, liền đứng dậy ra ngoài.

Đội cánh cửa “cạch” một tiếng khép hẳn lại, cách li bên trong với bên ngoài, Đồng Thất mới cất tiếng

“Tổng giám đốc, tiểu thư dọn khỏi ký túc xá rồi”

Anh nghe xong nhú mi, cũng không để lộ cảm xúc trên gương mặt

“Ừ, ở đâu?”

“Là chung cư Trần Hiệu nằm ở đường A”

Anh suy nghĩ 1 chút, thật lâu sau mới ngẩng đầu

“Còn nữa, là căn hộ nào?”

“Là căn hộ số 2 ở lầu năm”

Trịnh Thiên Vỹ nghe xong có vẻ hài lòng, khẽ nhếch mép

“Được rồi, cậu ra đi”

“Dạ”

Trạch Nhiên Nhiên lấy tay quạt lấy giọt mồ hôi bên thái dương. Cô phẩy tay quạt nhẹ, thở hồng hộc nhìn căn nhà sạch sẽ và gọn gàng. Sau 2 giờ lao động, thành quả đúng là không khiến người ta thất vọng. Cô mỉm cười, nhìn đồng hồ.

“5 giờ rồi”

Trạch Nhiên Nhiên tròn mắt, không kịp suy nghĩ nhiều, chạy vào phòng thay đồ liền hốt hải chạy ra. Mẹ nói là đến lúc 5 giờ, mà bây giờ mình mới đi, khăng

định là phải để mẹ chờ.

Chiếc taxi chậm chậm lao đi trên con đường tấp nập xe cộ. Cô đứng ngồi không yên, chốc chốc lại nhìn đồng hồ

“Bác tài xế, có thể nhanh hơn 1 chút hay không?”

Bác tài xế ở phía trên tay bóp kèn inh ỏi, quay xuống lắc đầu nhìn cô

“Cô gái à, không thể đâu. Cô cũng thấy đường phố Thượng Hải xe cộ chật ních chen nhau đi à?”

Trạch Nhiên Nhiên cắn răng, điện thoại trong túi vang lên. Cô thấy màn hình nhấp nháy “Mẹ” thì bắt máy, đầu dây bên kia có chút sốt sắng

“Tiểu Nhiên, sao con chưa đến?”

Cô nhìn ngoài cửa sổ xe, khẽ thở dài

“Con bị kẹt xe, sẽ đến nhanh thôi ạ”

Lâm Nhược Kỳ dặn dò vài tiếng, rồi cúp máy. Đang định kéo vali đến khu chờ, thì bất chợt 1 chiếc SUV dừng lại trước mặt. Bà ngạc nhiên nhìn cánh cửa mở ra, 1 đôi chân dài rần rần bước xuống. Bộ vest đen phẳng phiu càng làm tăng vẻ quyến rũ của cơ thể cường tráng. Máy cô gái gần đó đi ngang qua đều nhìn chằm chằm.

“Thiên... Thiên Vỹ”

Trịnh Thiên Vỹ để 1 tay trong túi quần, khẽ mỉm cười

“Con nghe Nhiên Nhiên nói cô đến, nên đích thân đến đón cô”

Lâm Nhược Kỳ nghe xong thì nhúm mày

“Ừa, không phải Tiểu Nhiên cũng đang đi đón cô sao?”

Anh quay đầu nhìn Đồng Thất, anh ta hiểu ý liền tiến lên xách vali của bà đặt vào cốp xe.

“Em ấy vẫn cứ bướng bỉnh như ngày nào, con nói con đi đón mà cô bé không chịu”

Bà vui mừng, vỗ vỗ bàn tay anh

“Đúng rồi, vẫn là có con chịu được nó”

Anh nghe xong khẽ mỉm cười.

“Cô vào xe đi ạ”

Lâm Nhược Kỳ ngồi vào ghế sau. Bản thân là vai về con cháu, nên anh ngồi đằng trước, còn Đồng Thất lái xe

“À, để cô gọi cho con bé”

Lúc Trạch Nhiên Nhiên tới sân bay thì hốt hải chạy vào tìm, vậy mà tìm hoài không thấy mẹ đâu. Điện thoại trong túi xách reo lên, cô đứng 1 góc ra nghe

“Tiểu Nhiên, con về căn hộ đi”

Cô nghe xong thì ngạc nhiên

“Sao mẹ biết chỗ con ở?”

Lâm Nhược Kỳ cười cười, bà dụng ý liếc nhìn Trịnh Thiên Vỹ ở phía trên, anh nhìn bà qua tấm gương trong xe

“Là Thiên Vỹ đến đón mẹ, giờ 2 ta đang trên đường trở về”

Trạch Nhiên Nhiên nghe xong thở hắt ra. Làm sao mà anh ta biết mẹ về giờ nào,

mình ở căn hộ nào cơ chứ. Nhưng nghĩ đến việc anh muốn biết, thì điều tra mấy hồi nên đành thôi.

“Đạ được, con về ngay”

Cô lại lần nữa bắt taxi về nhà cấp tốc. Họ vốn không có chìa khóa nhà cô, đi trước khẳng định sẽ không thể vào nhà. Nhưng là cô đoán sai rồi, lúc cô về mở cửa ra, thấy “anh trai” đang ngồi vắt vẻo trên sofa trò chuyện cùng mẹ. Cũng có chìa khóa nhà cô sao ??? Trạch Nhiên Nhiên há hốc mồm

Thấy cô về, Lâm Nhược Kỳ tiến đến ôm lấy cô, vỗ vỗ vào lưng cô

“Ôi con gái, mẹ thật là nhớ con”

Từ vai mẹ, cô nhìn thấy người đàn ông quay lưng lại nhìn cô, khoe môi còn nhếch lên nụ cười bí hiểm, dùng khẩu hình miệng truyền tải với cô

“Em đợi đi”

Nghe có vẻ hữu ý, khiến cô bất giác rùng mình. Nhận thấy cô cứng đờ người, khiến bà buông cô ra

“Con sao thế ? Không nhớ mẹ sao?”

Cô gượng cười, lâu ngày không gặp mẹ sao có thể không nhớ ?? Chỉ là không khí bây giờ có chút ngưng ngập mà thôi, ít ra là trong lòng cô nghĩ vậy.

Lâm Nhược Kỳ kéo cô ngồi bên sofa, cầm lấy bàn tay cô

“Haiz, mẹ còn lo lắng con đến đây 1 thân 1 mình không ở nơi tốt, không biết tự chăm sóc bản thân, nhưng bây giờ xem ra là mẹ lo xa rồi”

Cô nắm chặt tay mẹ

“Con lớn rồi mà”

Bà mỉm cười, khoe mắt cay cay

“Có Thiên Vỹ ở đây chăm sóc con cũng khiến mẹ yên tâm”

Trịnh Thiên Vỹ không nói gì, chỉ yên lặng nhìn họ, lâu lâu có phụ họa vài câu.

“Cô yên tâm, con nhất định sẽ 'chăm sóc' em thật tốt”

Lúc nói lời này, anh cứ nhìn cô chăm chăm, ánh mắt rực lửa khiến cô khó chịu.

“A, đúng rồi. Mẹ ngồi máy bay 2 tiếng chắc cũng mệt rồi, nên ăn gì đi, để con gái làm cho mẹ”

Lâm Nhược Kỳ nghe xong mỉm cười, không ngừng khen cô ngày càng trưởng thành.

Nói ra câu này, cô mới thấy sai sai. Vốn dĩ ở đây không có tủ lạnh !!! Trịnh Thiên Vỹ nhìn đồng hồ da đeo trên tay “Trong tủ lạnh cũng không còn đồ gì, để em gái với con đi mua ít đồ”

Cô kinh ngạc nhìn anh, anh ta đang nói gì vậy?

Không kịp suy nghĩ, đã thấy anh đứng dậy nhìn cô

“Đi thôi”

“À...ờ”

Cô cắn răng đứng dậy, theo anh ra ngoài.

Trong gara phủ màu vàng ma mị, cô bước từng bước theo anh. Tầm mắt nhìn chăm chăm dưới đất, đến khi đụng phải 1 bức tường “sắt” mới ngẩng người. Chiếc mũi nhỏ nhắn bị đụng đến đỏ au. Trịnh Thiên Vỹ buồn cười nhìn đáng vẻ của cô.

“Tại sao chuyển chỗ?”

Cô xoa xoa chiếc mũi

“Đó vốn dĩ là chuyện của em”

Anh yên lặng không nói gì, lâu sau khẽ nhếch mép

“Chuyện của em và anh đều có liên quan”

Cô ngáy người, không nghĩ đến anh sẽ nói như vậy. Anh không đòi co với cô,

quay người đi vào xe.

Chiếc SUV màu xanh từ từ lăn bánh, chậm rãi lướt ra ngoài. Trời đêm dần buông tỏa, những ánh sao lấp lánh trên bầu trời. Thượng Hải về đêm đông đẹp lạ thường, có vẻ tấp nập của đô thị, lại không mất đi vẻ tự nhiên vốn có. Dòng người chen chúc nhau trên đường, vài cặp tình nhân còn tay khoác tay hạnh phúc đi bên nhau.

Trạch Nhiên Nhiên nhìn đến mê say, cô...cũng từng mơ ước được như họ. Trịnh

Thiên Vỹ thấy cô cứ thất thần thì nhủ mi, lúc dừng đèn đỏ, anh quay gương mặt cô đối diện với mình

“Em sao vậy?”

Cô nhìn anh thật lâu, sau đó khẽ lắc đầu. Bỗng nhiên nhớ gì đó, mới quay sang hỏi anh

“Sao anh có chìa khóa nhà em?”

Trịnh Thiên Vỹ để 1 tay gác ở cửa xe, khoe miệng nhếch lên, mang theo vẻ lười biếng

“Làm”

Cô há hốc nhìn anh. Tên đàn ông này, ngay cả tìm cách đột nhập nhà người khác cũng không hề đổ mắt, hay tìm đập nhanh. Cô có thể xem như trình độ võ sĩ của anh đạt đến trình độ “đẳng cấp” rồi hay không ??

“Ngày mai anh trả lại chìa khóa cho em”

Anh nghe xong thì rất hào phóng gật đầu, hoàn toàn khác xa những gì cô nghĩ.

Anh dễ dàng đồng ý vậy sao?

Nhưng ngay tức khắc, bị câu nói sau cùng của anh làm cho tức chết

“Anh làm rất nhiều, cho em 1 cái cũng không sao”

“....”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Chiếc xe dừng lại trước một siêu thị lớn. Trước cửa, người ra vào tấp nập, già trẻ lớn bé đều có. Trịnh Thiên Vỹ vào gara đỗ xe, Trạch Nhiên Nhiên mở dây an toàn, định xuống xe, nhưng ngay lập tức bị 1 bàn tay đè ép lại. Khuôn mặt cô ngay lập tức bị anh bắt lấy, đôi môi liền phủ xuống che khuất môi cô.

Chiếc lưỡi như con rắn trườn vào khoang miệng, cạy mở hàm răng cô, cùng môi lưỡi cô dây dưa. Trạch Nhiên Nhiên thở dốc, những ngón chân cuộn lại. Bàn tay chạm vào ngực anh, cảm nhận từng nhịp tim mạnh mẽ.

Anh buông cô ra, tì trán mình vào trán cô, gương mặt tuấn tú gần kề trong gang tấc.

“Em sợ anh sao?”

Cô ngẩn người nhìn vào đôi mắt anh. Ánh mắt đầy nóng bỏng, nó như thiêu rụi hoàn toàn cơ thể cô.

Anh hỏi điều này làm gì ?

Tại sao anh lại hỏi vậy ?

Nhất thời, cô cũng không biết phải trả lời thế nào. Anh dịu dàng, anh tàn nhẫn, cô đều thấy qua. Anh làm tan nát con tim cô, cô cũng đã trải. Hỏi cô có sợ anh không? Quả thật, rất khó trả lời. Vì ít nhất sâu trong lòng cô...còn có anh.

Thấy cô im lặng không nói gì, anh khẽ hôn lên má cô

“Đừng sợ anh, anh không muốn em sợ anh, biết không?”

Anh cời dây an toàn của cô ra, bàn tay xoa nhẹ lên mái tóc óng mượt

“Đi thôi em”

Anh ôm lấy eo cô, bước đi kề sát bên nhau. Ai nấy đều nhìn họ chăm chăm, tấm tắc khen cặp đôi xứng lứa. Trạch Nhiên Nhiên không quen với cảnh này, cảm giác bị làm nhân vật trung tâm quá là không thích hợp với cô. Theo bản năng, cô căng ép sát vào người anh. Lúc đi tới quầy thực phẩm, cô cẩn thận chọn lựa đồ ăn.

Trịnh Thiên Vỹ đẩy xe theo cô, cảm giác này ấm áp....như một gia đình.

“Mẹ, mẹ à. Con muốn ăn socola”

“Không được, hôm qua con đã ăn rồi”

Trạch Nhiên Nhiên quay đầu, nhìn đứa bé đang khóc la oai oái. Cô nhin không được, bèn bước đến xoa đầu đứa bé

“Bé ngoan, bé ngoan thì phải nghe lời mẹ chứ”

Cậu bé khẽ nấc vài tiếng, rồi nhìn cô.

“Chị xinh đẹp, nhưng em muốn ăn socola”

Hai má nóng nính ửng hồng, cô nhin không được đưa tay véo 1 cái

“Ăn socola nhiều sẽ sâu răng, như vậy sau này xấu trai, không lấy được vợ đâu”

Trịnh Thiên Vỹ yên lặng nhìn cô, trái tim lan tràn chút hạnh phúc.

“Không được, vậy em không ăn socola nữa”

Thấy đứa bé nghe lời, cô hài lòng bẹo lấy má nó, cưng nựng

“Nhưng mà em có điều kiện”

Trạch Nhiên Nhiên dờ khóc dờ cười nhìn cậu bé láu lỉnh, cô nghiêm túc gật đầu

“Được, em nói đi”

Nó lấy 2 tay mũm mĩm, quàng qua cổ cô. Hôn một cái “chóc” trên mặt cô

“Lớn lên chị lấy em nhé”

Trịnh Thiên Vỹ đen mặt, cái tình huống này là gì ?? Anh mím môi ngồi xuống

trước mặt nó, gỡ cánh tay nó ra khỏi người cô, kéo đến trước mặt mình

“Cậu bé, chúng ta hãy nói chuyện với nhau như những người đàn ông thực thụ”

Nó ngây ngô 'ngheem tức' gật đầu. Thấy vậy, anh nhếch môi, nắm lấy bàn tay cô

“Cô ấy là của anh, biết chưa?”

Trạch Nhiên Nhiên ngây người, lòng bàn tay truyền đến sự ấm áp từ tay anh mang lại. Nhất thời, cô không biết nên làm gì.

Thằng bé nghe xong mếu máo

“Chị là của cháu mà”

Bà mẹ trẻ rồi rầm không biết làm sao

“Tiểu Duy”

Trịnh Thiên Vỹ tính nói gì đó liền khựng lại. Anh nhìn chăm chăm nó

“Cháu??”

Nó hức hức gật đầu

“Chị xinh đẹp của con, chú không được cướp”

Trịnh Thiên Vỹ cứng đờ người. Thằng nhóc chết tiệt, sao gọi cô là chị, còn gọi anh

là chú. Anh già lắm sao ? 28 tuổi là “Người đàn ông độc thân hoàng kim” trong tập đoàn đấy.

Trạch Nhiên Nhiên nhin cười đến đau bụng, cô thấy ánh mắt anh nhìn mình “cầu

cứu” bèn nén lại

“Bé con, tụi chị có việc. Tụi chị phải đi trước nha, em nhớ nghe lời mẹ đó”

Nó lưu luyến vẫy tay, mẹ nó cảm ơn vài lời rồi dẫn con đi. “Con nít bây giờ lạnh thật”

Trịnh Thiên Vỹ lắc đầu ngao ngán, anh nắm chặt lấy tay cô không buông

Trạch Nhiên Nhiên muốn nói “ Ít ra nó còn tốt hơn cái mặt lạnh của anh lúc nhỏ”,

nhưng đành nuốt lại vào bụng. Xoay người chọn thực phẩm...

Lúc đi ra khỏi siêu thị cũng đã là 7 giờ rưỡi. Phố xá liên đông đúc hơn. Cô tựa vào ghế, nhìn chăm chăm khung cảnh ngoài cửa sổ.

Chiếc điện thoại trong túi xách reo lên, cô thu lại sự suy tư

“Alo”

Đầu dây bên kia là 1 giọng nam trầm tính.

“Anh Thành”

Không biết hai người nói gì, mà chọc cô cười khanh khách. Bàn tay đang cầm vô lăng của anh siết chặt. Từ lúc gặp lại đến giờ, cô chưa từng nở nụ cười như thế với anh. Giống như cô muốn xóa sạch quá khứ, phui sạch đi từng mảng ký ức giữa hai người.

“Em đang ở đâu?”

Trạch Nhiên Nhiên cắn môi, cô khẽ quay đầu liếc nhìn anh. Chỉ thấy nửa gương mặt, chiếc mũi thon, chiếc cằm cương nghị, và yết hầu theo hơi thở của anh phập phồng lên xuống.

“Em...em đang ở ký túc xá”

Bên kia im lặng, sau đó cô nghe tiếng anh

“Anh đến đón em đi ăn tối nhé?”

“Kh...không cần, em ăn rồi”

La Diệp Thành im lặng, anh không biết phải nói gì. Chỉ khẽ dặn dò cô vài lời rồi cúp máy.

Chiếc SUV dừng lại ngoài cổng chung cư, anh quay sang bảo cô vào trước. Còn mình thì đi cắt xe.

Trạch Nhiên Nhiên nhìn bộ mặt lạnh lẽo của anh, sự lạnh nhạt của anh khiến cô cảm thấy xa cách....

Anh...lại thay đổi nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

”Mẹ, mẹ cứ ngồi đây. Để con đi làm đồ ăn”

Lâm Nhược Kỳ mỉm cười gật đầu, bà nhìn xung quanh, sau đó quay người hỏi cô

“Thiên Vỹ đi về rồi sao?”

Cô lắc đầu

“Không ạ, anh ấy đi cắt xe”

Trịnh Thiên Vỹ đỗ xe vào 1 góc khuất của gara, vẫn ngồi yên ở đấy. Trong xe tràn ngập mùi thuốc lá, anh kẹp điếu thuốc ở giữa 2 ngón tay, rít 1 hơi thật sâu. Làn khói trắng tỏa ra, khiến gian xe càng mờ ảo.

Chiếc điện thoại đổ chuông, anh lười biếng nhấc lên.

“Alo”

Đầu dây bên kia là tiếng nói có chút phản kích

“Thiên Vỹ, đi chơi không?”

Tiếng nhạc rền vang truyền vào qua loa, khiến cho anh khó chịu nhíu mi.

“Tớ bận rồi”

Lưu Chấn ở phía này tay ôm 2 cô gái, kẹp điện thoại vào giữa vai và tai.

“Đi đi, có quà cho cậu”

Anh im lặng, không nói gì.

Lưu Chấn đứng lên, hôn vào má hai cô kia, rồi ra ngoài.

Anh ta đi đến góc khuất, gác 1 tay lên lang thang, tay kia cầm điện thoại

“Tớ nói cậu, mấy giờ cậu rảnh?”

Trịnh Thiên Vỹ suy tư đôi chút. Từ sau lần họ cãi nhau thì cũng chưa từng gặp mặt. Mà Lưu Chấn lúc nào cũng làm người chủ động xuống nước, anh cũng không muốn tình bạn giữa hai người tiêu tan.

“12 giờ được chứ?”

Ở phía này, Lưu Chấn xém sặc nước miếng. Tên điên này, 12 giờ ? Giờ đó người ta đi đánh cờ với chu công, đi “làm” nữa, vậy mà hắn vẫn phun ra được lời như

vậy.

“Cậu bận lắm sao?”

Trịnh Thiên Vỹ nghịch chiếc tai nghe Bluetooth, khước môi khẽ nhếch

“Ừ, rất bận”

Lưu Chấn xì 1 tiếng

“Vậy thì 12 giờ đó, nhớ”

Nói xong liền cúp máy.

Trịnh Thiên Vỹ mở cửa, đôi chân dài bước xuống. Chỉnh sửa lại tây trang, sau đó

chậm rãi đi lên lầu.

Trạch Nhiên Nhiên đeo tạp dề, xách đồ ăn vào bếp. Cô thuần thục rửa, sơ chế thức ăn. Chính Lâm Nhược Kỳ còn không ngờ được con gái mình biết nấu ăn, bà cứ ngỡ là do ra xã hội, con bà đã học hỏi được nhiều thứ, nhưng chính là không biết được Trịnh Thiên Vỹ đã dạy cô. Nhắc đến, thì đó đã là quá khứ, lúc đó cô chỉ mới 10 tuổi. Cô khi đó rất bám anh, nhưng vào năm anh 18 tuổi, là đã đi học đại học xa nhà, khiến mỗi tháng cô chỉ được đến thăm anh 1 lần.

Buổi tối hôm ấy, cô gọi cho anh.

“Anh trai”

Anh chỉ khẽ ừ, nhưng lại khiến cô rất vui vẻ. Cô nằm trên giường, lăn qua lăn lại

“Hihi, anh ơi. Mai chủ nhật, em xuống thăm anh nhé”

“Không được”

Cô bấu môi

“Tại sao? Em muốn đi mà”

Nhưng anh nhất quyết không cho, nhất quyết cự tuyệt. Cô đã phải rất hòng năn

nỉ

“Anh, cho em đi đi. Em hứa về nhà sẽ chăm học”

“Anh, em muốn đi. Em hứa sẽ vâng lời mà”

“Anh, cho em đi. Nếu không em tuyệt thực cho anh thấy”

Cô đã hùng hồn phát biểu như thế. Nói thật, cô khi đó đã biết tuyệt thực là gì đâu. Cũng chỉ là nghe người ta nói trên ti vi, chỉ bắt chước nói lại. Nhưng mà, nhờ nó, cô thu được 1 kết quả rất mỹ mãn. Anh trai bên kia có chút bực dọc, kèm theo lo lắng, nói với cô

“Em mà làm chuyện ngu ngốc thì biết tay anh”

Cô phía này cười cười cắn tay

“Thế anh cho em đi nhé”

Hình như cô nghe được tiếng anh thở dài

“Anh sẽ đến đón em”

Cô dạ 1 tiếng thật to, sau đó vùi đầu vào gối cười khúc khích.

Sáng hôm sau, đúng như hứa. Anh đến đón cô. Bữa đó anh mặc chiếc áo sơ mi

trắng sạch sẽ, anh đứng trước mặt cô. Dáng người chàng trai trẻ 20 như một vị thần apollo, đẹp đến kì lạ. Cô mặc chiếc váy hồng phấn, lon ton chạy sau anh.

Anh đi học ở Đại học T, cách nhà cũng khá xa. Đi mất 3 tiếng đồng hồ. Cô ngồi trong xe, sự mát lạnh khoan khoái của máy điều hòa, kết hợp với mùi đàn hương trên người anh, khiến cô như say vào giấc ngủ.

“Anh ơi”

Trịnh Thiên Vỹ đang lái xe, khẽ quay mặt nhìn cô.

“Sao anh không thường xuyên về nhà?”

Anh im lặng không nói gì. Cô thấy vậy cũng không rặn hỏi. Tiếng nhạc du dương

vang lên. Cô liền chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh dậy, đã là buổi trưa. Anh là người nghiện sạch sẽ, không chịu sống chung với nhiều người, nên thuê 1 căn hộ gần trường. Gian phòng sạch sẽ và gọn gàng, lấy trắng làm màu chủ đạo, cũng không quá cầu kỳ. Cô ngồi trên ghế sofa, nhìn anh đi vào phòng, lát sau đi ra, trên tay còn mang bộ váy màu xanh trời.

“Đi đường mệt rồi, em thay đi”

Cô gật đầu, rồi nhận lấy váy từ tay anh. Chiếc váy nhỏ nhắn xếp tầng, mặc vào trông cô như nàng công chúa. Lúc đó cô cũng hơi thắc mắc, váy này tại sao có ở nhà anh? Là anh chuẩn bị cho cô sao? Nhưng mà đành nuốt xuống.

Anh trai hình như luôn rất bận rộn, cô thấy anh lấy máy tính, ngồi gõ lạch cạch.

Trạch Nhiên Nhiên lúc đó có hơi chán, cô đến chơi lần nào anh cũng không chơi cùng, lúc nào cũng để cô tự biên tự diễn, nhưng riết rồi cũng thành quen, cô không thấy lạ nữa.

Cô ngồi trên sofa, nghịch nghịch chiếc điện thoại 1 lát, liền thiếp đi. Lúc mơ màng, cô cảm nhận được bàn tay đang âu yếm gò má mình. Sau đó là 1 trận lay người, khiến cô tỉnh giấc. Anh trai ngồi trước mặt cô

“Em đói chưa?”

Vì chưa tỉnh ngủ, nên trong vô thức cô gật đầu. Anh khẽ cười, để lộ chiếc răng

khềnh xinh đẹp. Cô ngây người, chính là lần đầu tiên cô thấy anh cười như thế.

Anh xoa nhẹ đầu cô, đứng dậy đi về phía bếp.

“Để anh nấu cho em”

Cô thấy anh mặc tạp dề, loay hoay lấy đồ trong tủ lạnh. Thân hình rắn rỏi của anh đi lại trong gian phòng, cô kèm không được, bèn lon ton chạy vào.

“Em vào đây làm gì?”

Tương cô khi nhỏ không cao, chỉ đứng tới đùi anh, nên rất khó khăn nhón người, nhìn chăm chăm vào từng động tác của anh. Trịnh Thiên Vỹ nhìn cô lóng ngóng mà buồn cười, anh thờ dài bước đến rửa tay, lau khô, rồi bế cô ngồi lên kệ bếp.

Cô im lặng nhìn anh làm, nhìn anh chế biến, sơ chế từng thứ. Cô thậm chí vẫn còn nhớ như in từng công đoạn làm thức ăn của anh, cô quả thật có hơi phục mình. Mà lúc đó, cô cũng có suy nghĩ: Bản thân mình sẽ học lên, lớn lên sẽ tự tay nấu cho anh trai ăn.

Ngắm kỹ lại, bây giờ tâm niệm đó thành hiện thực rồi.

Cô đang nhặt rau, liền nghe có tiếng mở cửa, chắc là anh về. Lâm Nhược Kỳ từ phòng ngủ đi ra, bà tươi cười nhìn Trịnh Thiên Vỹ đang thay giày.

“Con xem, tiểu công chúa nhà chúng ta bây giờ biết nấu ăn rồi này”

Anh không đáp lại, chỉ cười đi vào nhà. Lâm Nhược Kỳ cũng không lạ lắm gì tính tình trầm lặng của anh, bà ngồi lên ghế sofa, rót lấy 2 tách trà.

Trạch Nhiên Nhiên rửa cá thật sạch, cô còn chà xát ít muối cho bớt tanh. Bên ngoài vắng vắng tiếng nói rôm rả, tiếng cười trò chuyện vọng vào.

“Cô, con xin phép đi vệ sinh”

Lâm Nhược Kỳ nhấp ngụm trà, gật đầu.

Anh bước vào phòng bếp, đứng dựa lưng vào tường, lẳng lặng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn bận rộn của cô.

Anh nhớ lúc trước kia, cô cũng từng đứng như vậy nhìn anh nấu ăn. Bây giờ, chỉ là thời thế thay đổi mà thôi.

Anh chậm rãi bước đến, từ sau lưng nhẹ ôm lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Trịnh Thiên Vỹ từ sau lưng ôm lấy cô. Đôi bàn tay rắn chắc của anh ghì chặt cô vào người mình. Bờ môi nóng ảm kề sát gò má cô, khẽ cắn lấy vành tai nhỏ nhắn.

Bàn tay cô run lên, cơ thể căng cứng lại. Cố gắng tránh đi sự thân mật của anh, nhưng càng khiến anh siết chặt hơn.

“Anh buông ra”

Trịnh Thiên Vỹ khẽ cười, anh cúi người hôn lên gò má mềm mại của cô

“Tại sao?”

Trạch Nhiên Nhiên siết chặt bàn tay, cô cố gắng nhỏ giọng

“Anh đừng quên có mẹ ở bên ngoài”

Anh không nói gì, chỉ là xoay người cô lại đối diện mình. Đôi môi mỏng liền phủ xuống, dễ dàng tách hàm cô ra, chiếc lưỡi như con rắn quấn lấy lưỡi cô đẩy đưa.

Trạch Nhiên Nhiên hô hấp khó khăn, bàn tay đặt trên ngực anh bấu chặt lấy gấu áo, khiến chiếc sơ mi dần nhăn nhúm. Cô xui lơ người, ngã vào lòng anh. Trịnh

Thiên Vỹ hài lòng liếm khước môi, dư vị ngọt ngào của cô còn đọng lại trong khoang miệng anh. Anh cười như không cười vuốt ve mái tóc dài óng mượt, cúi người hít lấy hương hoa thoang thoảng trên cơ thể trẻ trung.

Bờ môi lần đến vành tai, khe khẽ thổi khí

“Mẹ thì có sao đâu em ? Em sợ mẹ biết à ?”

Thấy cơ thể cô trong ngực anh cứng đờ, anh mỉm cười đẩy cô dậy, bàn tay chạm đến gò má, nhẹ nhàng xoa lấy

“Vốn dĩ mối quan hệ giữa 2 ta đâu có bình thường. Em biết mà, em cũng đã lên giường anh rồi”

Trạch Nhiên Nhiên khó khăn chống đỡ người lên thành bếp, ánh mắt cô mang theo vẻ tuyệt vọng nhìn anh

“Rốt cuộc...anh muốn gì?”

Trịnh Thiên Vỹ cười cười lắc đầu, anh vòng tay lại, nhốt cô vào giữa cơ thể mình và kệ bếp.

“Phải làm sao đây ? Anh chỉ muốn em...chính là muốn em nằm dưới thân anh rên rỉ. Sao hả, như vậy đã đủ chưa?”

Bàn chân cô cuộn chặt, khước môi sưng lên bị cô cắn đến rỉ máu. Trịnh Thiên Vỹ đưa tay tách môi cô ra, xoa lấy vết máu trên môi cô, gương mặt mang theo chút bức dọc nhử mị

“Ai cho em quyền tự làm tổn thương mình ? Dù là cơ thể em, hay là trái tim của em, cũng chỉ là của anh, có nhớ chưa, em gái?”

Trong lòng cô liền 1 mảng lạnh lẽo. Đối diện với đôi mắt sắc bén của anh, cô vẫn quật cường

“Anh sai rồi, cho dù tôi chết, tôi cũng sẽ không yêu anh”

Anh nghe xong ngược lại không tức giận, chỉ cười trào phúng 1 tiếng. Ánh mắt dần biến lạnh, nắm chặt lấy cằm cô đến ửng đỏ

“Em đừng không nghe lời. Tôi nói cho em biết, nếu em dám phản bội tôi, tôi sẽ khiến em sống không bằng chết...biết chưa?”

Trịnh Thiên Vỹ hừ lạnh, anh xoay người thông dong bước ra ngoài.

Trọng lượng cơ thể cô liền nặng nề. Đôi chân mềm nhũn ngã xuống sàn nhà.

Khước mắt dần ngấn lệ, cô mím môi, kiên quyết không để nó rơi xuống. Anh hành hạ cô, xem cô như bao loại đàn bà khác, lí do cô đều biết. Đã biết...từ 2 năm trước rồi....

Tại 1 căn phòng xa hoa, mang theo phong cách cổ điển. Ánh đèn đỏ mập mờ, khiến gian phòng càng thêm ma mị. Người đàn ông gác chéo chân, trên tay còn cầm ly rượu màu đỏ sậm, khẽ đưa lên môi, nhấp 1 ngụm. Cánh cửa nâu vang lên vài tiếng gõ, sau đó là tiếng mở cửa. Gã thư ký cung kính cúi người

“Đường tổng, La tổng đến”

Đường Nghị cũng không ngạc nhiên, anh thư thái ngả người ra sau ghế, nhíp nhíp tay xuống bàn...như thế, anh đã biết từ trước

“Mời anh ta vào”

Gã ta vâng dạ, rồi lui đi. Lát sau, cánh cửa lại lần nữa mở ra. La Diệp Thành lạnh lùng nhìn người đàn ông đang ngả ngón trong phòng. Không nhanh không chậm, anh thông thả bước vào

“Đường tổng, hân hạnh tái ngộ”

Đường Nghị nhếch khóe môi, anh ta đứng dậy, chỉnh sửa lại bộ vest trên cơ thể,

vươn tay với La Diệp Thành

“La tổng, hân hạnh”

La Diệp Thành theo lệ bắt tay với anh ta, mắt đối mắt

“Khách sáo rồi”

“Mời ngồi”

Hai người ngồi đối diện nhau, Đường Nghị rút trong túi áo ra 1 bao thuốc, đẩy tới

trước mặt La Diệp Thành. Anh không từ chối, cầm lấy nó rút ra 1 điếu. Đường Nghị cầm lấy bật lửa, châm cho anh. Đây vốn được xem là xã giao của đàn ông khi gặp nhau. Đại đa số đều hút điếu thuốc, xem như món khai miệng.

“Chắc anh biết tôi tới đây vì lý do gì”

Đường Nghị cười như không cười nhìn anh. Bàn tay nghịch nghịch bật lửa

“La tổng thâm sâu, khó lường. Đường Nghị tôi làm sao dám đoán non đoán mò”

La Diệp Thành nheo mắt, rít 1 hơi thật sâu. Làn khói trắng toát từ miệng anh bay ra, phủ trắng một góc nhỏ

“Đường tổng sai rồi. La mỗ tôi từ trước đến nay chính là không dám so với anh, vẫn còn kém xa lắm”

Lời nói mỗi người nói ra đều là khiêm nhường kiêu ngạo. Nhưng ai biết được, cuộc nói chuyện của những người đàn ông vốn là như quả bom nổ chậm. Càng để lâu, thì không khí càng đượm mùi thuốc súng.

“A, anh khách sáo rồi. Tôi không dám nhận”

La Diệp Thành cũng không muốn dài dòng, anh gõ nhíp lên tay vịn ghế sofa

“Tôi vào thẳng vấn đề. Chắc anh biết...chuyện của Trịnh Thiên Vỹ?”

Đường Nghị mỉm cười

“Trịnh tổng nổi tiếng là tuổi trẻ tài cao. Dĩ nhiên tôi phải biết rồi”

La Diệp Thành cười khẩy

“Đường tổng, sao anh còn phải giả vờ. Chẳng phải anh cũng ôm thù hằn với hấn ta hay sao?”

Đường Nghị gác chéo chân, khề đùng đưa

“Chắc, xem ra là bị anh phát hiện rồi. Tôi cũng không giấu gì anh...tôi chính là xem Trịnh Thiên Vỹ như kẻ thù”

La Diệp Thành cầm chai rượu, liếc nhìn lên nhãn hiệu

“Gran Reserva”

Đường Nghị phía đối diện mỉm cười

“Xem ra La tổng rất hiểu biết về rượu”

La Diệp Thành im lặng. Anh dĩ nhiên biết rõ, bởi vì ngay từ nhỏ, Trạch Nhiên Nhiên đã rất thích nghiên cứu về vang. Anh lúc đó ngày ngày đều tìm hiểu, để về chỉ dạy lại cho cô. Anh nhớ, có lần cô nói với anh

“Anh Thành, lớn lên em sẽ mở một hầm rượu vang thật lớn”

Lúc đó, anh nhoẻn miệng cười

“Được, anh Thành sẽ giúp em”

“La tổng?”

Đường Nghị khó hiểu nhìn anh, đang yên lành ngờ ra làm gì? Khóe môi La Diệp

Thành giật giật, anh thoát khỏi ký ức, quay người nhìn anh ta

“Không sao.”

Đường Nghị nhếch mép

“Chúng ta bàn tiếp chứ?”

La Diệp Thành gật đầu tán đồng

“Được”

Trạch Nhiên Nhiên làm xong thức ăn, liền cất bước ra ngoài phòng khách. Cô thấy mẹ và anh trai đang nói chuyện, rất vui vẻ. Thậm chí nét mặt anh cũng không biến đổi, rất tự nhiên, như những gì đã nói với cô đều chưa từng xảy ra. Hít một hơi thật sâu, cô đứng trước mặt hai người.

“Con đã nấu xong rồi”

Lâm Nhượng Kỳ buông tách trà xuống, bà mỉm cười nắm lấy tay cô.

“Ây da, thật là khổ cho con gái mẹ”

Trạch Nhiên Nhiên không nói gì, chỉ im lặng khẽ cười. Nói thật, bây giờ cô không cười nổi, có miễn cưỡng cũng miễn không xong.

“Đi, đi thôi”

Bà dắt tay cô vào bếp. Trạch Nhiên Nhiên có quay người lại, chỉ thấy anh hai tay

đút túi, nhếch mép nhìn cô, nở nụ cười quỷ dị.

Trong bàn ăn toàn là những món ăn giản dị, là những món mà mọi gia đình đều đã quá quen thuộc. Trạch Nhiên Nhiên kéo ghế ngồi cho mẹ, sau đó cô qua kia ngồi đối diện. Tục ngữ có câu “Ăn trông nồi, ngồi trông hướng”. Trạch Nhiên

Nhiên rất tiếp thu.

Trịnh Thiên Vỹ bước vào, anh rất tự nhiên kéo ghế ngồi gần cô. Cơ thể cô theo bản năng khẽ run, bàn tay phía dưới gầm bàn bị anh cầm lấy. Cô muốn rút ra, nhưng anh cầm rất chắc, không dễ dàng lấy ra được.

Cô rối rắm, liền giẫm lên chân anh. Trịnh Thiên Vỹ “à” 1 tiếng, buông tay cô ra

“Con sao vậy?”

Lâm Nhượng Kỳ lo lắng hỏi.

Anh cúi người xoa ngón chân bị cô giẫm, dờ khóc dờ cười

“Con...bị chuột rút”

Trạch Nhiên Nhiên giật giật khóe miệng, cô đứng dậy múc cơm cho 3 người.

Lâm Nhượng Kỳ đựng đũa, bà không ngừng khen cô. Bảo cô nấu ăn ngon, rất khéo

tay.

“Tiểu Nhiên, sau này ai lấy con sẽ rất hạnh phúc”

Cô mím môi, chỉ yên lặng không nói. Trong vô thức liền quay sang nhìn anh, chỉ thấy anh bình tĩnh ăn cơm. Lát sau, bà thấy không khí chút ngột ngạt, liền lên tiếng phá vỡ

“Con lớn rồi, cũng nên quen bạn trai”

Trịnh Thiên Vỹ khựng lại, song, anh không nói gì.

“Mẹ, con chưa muốn mà”

Lâm Nhược Kỳ buông bát đĩa xuống, nghiêm túc nhìn cô

“Khi xưa mẹ 17 tuổi là đã gặp cha con rồi”

Trạch Nhiên Nhiên nhún nhún vai, cô cũng không muốn bàn tán về vấn đề này

“Cô, con nghĩ Nhiên Nhiên còn trẻ, vẫn lo học thi hơn”

Nghe Trịnh Thiên Vỹ nói, bà nhún mi

“Quen nhau thì vẫn lo học được mà. Tuổi trẻ phải thoải mái chứ”

Trạch Nhiên Nhiên giật giật khóe miệng. Mẹ cô quả thật rất phóng khoáng.

Trịnh Thiên Vỹ buông đĩa

“Cô, con sẽ chăm sóc tốt cho em gái....”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

“Cô, con sẽ chăm sóc cho em ấy thật tốt....”

Không khí dần rơi vào tĩnh lặng. Lâm Nhược Kỳ nhìn thẳng vào mặt anh. Trái tim

Trạch Nhiên Nhiên như treo lơ lửng, có chút hồi hộp, lẫn chờ mong....

“Cô cũng biết là 1 người anh trai, con phải đối xử với em ấy thật chu đáo rồi”

Trịnh Thiên Vỹ nghiêm nhiên nở nụ cười, anh quay sang nhìn cô

“Có đúng không, em gái?”

Bàn tay cô đặt trên đùi, bầu chặt lại. Cô nhẹ nhàng quay sang nhìn anh

“Anh trai, dĩ nhiên rồi. Sau này bạn trai của em chắc chắn sẽ rất biết ơn công chăm sóc của anh”

Mặt đối mặt, tương như có tia lửa. Lâm Nhược Kỳ thấy không khí có vẻ ngột ngạt,

bèn lên tiếng cắt đứt

“Ai da, thật là...cơm canh nguội rồi. Mau ăn thôi”

Đã là 9 giờ khuya, Thượng Hải như 1 thành phố cú đêm, dòng người vẫn còn tấp nập.

Từ tầng 5 nhìn xuống, có thể thu hết mọi vẻ lấp lánh của ánh đèn neon vào tầm mắt.

Trạch Nhiên Nhiên cầm tách cà phê, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Lúc này sau khi ăn xong, trò chuyện 1 lát thì mẹ cũng đã đi ngủ rồi. Bỏ qua người đàn ông đang ngồi đọc báo trên sofa, cô mở cửa sổ, hít thở tiết trời se se lạnh.

“Trễ rồi, anh về đi”

Trịnh Thiên Vỹ thong thả buông tờ báo xuống, anh chậm rãi bước đến ôm cô từ phía sau

“Sao thế ? Muốn đuổi anh sao?”

Trạch Nhiên Nhiên cầm lấy bàn tay anh kéo ra, nhưng sức lực của đàn ông, cô làm sao so bì.

“Em đến giờ đi ngủ rồi”

Trịnh Thiên Vỹ khẽ cười bên tai cô, hơi khí nóng ăm phả vào, khiến cô né tránh.

“Đợi anh tắm xong rồi ngủ”

Lòng bàn chân cô cuộn lại, chưa kịp trả lời thì đã bị 1 lực nhắc bổng lên. Trịnh Thiên

Vỹ bế ngang cô đi về phía phòng. Trong lòng Trạch Nhiên Nhiên hoảng loạn, cô muốn la lên, nhưng lại sợ mẹ ở phòng bên cạnh tỉnh giấc. Cố gắng khống chế bản thân, cô hạ thấp giọng

“Anh thả em xuống”

Trịnh Thiên Vỹ không trả lời, anh mở cửa phòng, đặt cô lên tấm cửa gỗ cứng nhắc.

Đôi môi bắt đầu phủ xuống, bao lấy khoang hàm cô, dễ dàng cạy mở, trêu đùa với chiếc lưỡi non mềm. Trạch Nhiên Nhiên đặt tay lên vai anh, khuôn ngực vạm vỡ gần cô trong gang tấc, đến nỗi cô có thể ngửi được mùi đàn hương trên cơ thể săn chắc.

Nhịp tim dần loạn lạc, trong vô thức, cô vươn tay quàng lấy cổ anh, cùng anh chìm vào nụ hôn đắm thiết.

“Cộc cộc cộc”

Tầm lưng Trạch Nhiên Nhiên cứng đờ, sắc mặt tái mét. Trịnh Thiên Vỹ nhếch mép buông cô ra, đôi môi dờn xuống chiếc cổ trắng ngần khẽ liếm mát.

“Tiểu Nhiên, con ngủ chưa?”

Cô im lặng, đôi tay cố gắng đẩy anh ra. Trịnh Thiên Vỹ ngẩng đầu, cắn lên vành tai cô đến in dấu.

“Nói là em ngủ rồi”

“Tiểu Nhiên?”

Bên ngoài dần có tiếng vận cửa, lẫn tiếng gõ dồn dập.

Cô cắn môi, cố gắng chịu đựng người đàn ông đang làm loạn trên ngực mình

“M...mẹ...con ngủ rồi”

Lâm Nhược Kỳ thở phào, bà định quay đi, nhưng lại nhớ gì, nên quay lại

“Thiên Vỹ đã về rồi sao?”

Trạch Nhiên Nhiên thờ dốc. Chiếc lưỡi nham nhám nóng ăm của anh quấn lấy đóa

hồng mai trước ngực. Dưới sự dạy dỗ của anh, nụ hoa dần cứng lại.

“Vâng...anh ấy về rồi”

Bên ngoài vang lên tiếng bước đi, lát sau, không khí dần tĩnh lặng. Trịnh Thiên Vỹ thẳng người, bàn tay vòng ra sau lưng cô, dễ dàng trái khóa cửa. Cô chưa kịp định thần, đã bị anh một lần nữa bế lên vào phòng tắm. Anh nhẹ nhàng đặt cô trước vòi hoa sen, bật công tắc. Dòng nước lạnh ào ạt rơi xuống, chiếc áo sơ mi trên cơ thể cô dính chặt vào người, mông nhẵn, lộ ra cơ thể trẻ trung quyến rũ. Trịnh Thiên Vỹ hô hấp khó khăn, anh cúi bỏ dây thắt lưng, mạnh mẽ ôm lấy cô, bàn tay siết chặt vòng eo, khiến cô tiếp xúc với “cực vật” đang nổi dậy. Hạ thân nóng rẫy của anh như thiêu đốt lấy cô, cô có thể cảm nhận rõ ràng vật to lớn đang đặt giữa chân mình.

“Anh...um”

Đôi môi cướp lấy môi cô, bàn tay bắt đầu không yên phận nắm lấy bộ ngực sữa, nhẹ nhàng xoa nắn.

Cơ thể hai người ướt nhem, từng giọt nước theo mái tóc trượt xuống sống mũi, theo nụ hôn tràn vào khoang miệng. Anh dễ dàng cởi lấy áo sơ mi cô ra, dần chuyển dời xuống dưới. Bàn tay còn lại chui vào váy, vuốt ve bờ mông trắng nõn. Khoái cảm đánh ập, khiến Trạch Nhiên Nhiên dần mất khống chế, cô không còn sức lực, ngã xụi lơ vào lòng anh.

“Đừng...đừng mà”

Nghe giọng nói mềm mại, nỉ non, trong nháy mắt, cự vật bên dưới anh càng kêu gào. Trịnh Thiên Vỹ mạnh mẽ đặt cô lên bồn tắm, xoay người cô lại. Giải phóng thứ thô to bên dưới, từ phía sau mạnh mẽ đẩy vào

“Aaaaa”

Sức lực mạnh mẽ khiến cô không chống cự được. Trên trán Trịnh Thiên Vỹ lấm tấm mồ hôi, anh gượng người trầm thấp bên tai cô

“Nhìn 1 chút”

Ngay sau đó liền tiến quân thần tốc. Trạch Nhiên Nhiên nắm lấy thành bồn tắm đến đau cả tay, cô cố gắng kềm chế, không để bản thân phát ra tiếng rên rỉ mập mờ....

Sức lực của người đàn ông như chiếc lồng sắt bao lấy cô, không cho cô cơ hội để thở.

Anh liên tục đòi hỏi, khiến cô khó khăn chịu đựng từng khoái cảm.

Một đêm này, Trạch Nhiên Nhiên mệt đến ngất đi.

Trịnh Thiên Vỹ thỏa mãn ôm lấy cô nằm trong bồn tắm. Cơ thể nhỏ nhắn úp sấp trong lòng anh. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trắng trẻo, nhìn không được khẽ cắn 1 cái lên cần cổ, để lại dấu hồng mai đỏ sậm.

Anh hài lòng nhếch mép, bế cô dậy, quần khăn bước ra ngoài.

Lưu Chấn tức mình đi đi lại lại trong phòng. Mấy cốc nước lọc chồng chất trên bàn, anh hít 1 hơi thật sâu, gương mặt nhăn nhó đến cực điểm.

“Anh chắc là anh ấy tới chứ?”

Người phụ nữ khẽ nhấp ngụm nước, sự nhạt nhẽo khiến cô nhú mi. Lưu Chấn liếc nhìn cô ta, hừ lạnh

“Cậu ta nói tới thì sẽ tới”

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng mở cửa. Tên thư ký bước vào, và phía sau anh ta là...Trịnh Thiên Vỹ.

Trịnh Thiên Vỹ không ngờ ở đây cũng có Chu Hồng, vẻ mặt anh lạnh tanh quay sang nhìn Lưu Chấn, ý bảo anh ta giải thích. Lưu Chấn đang định trách nặng tại sao anh đến trễ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt băng lãnh, đành nhịn xuống

“À...ờ...thật ra, là tớ kêu cô ấy tới đây”

Trịnh Thiên Vỹ kéo ghế ngồi xuống, anh lấy ra trong túi áo gói thuốc lá, khê châm 1 điếu, rít hơi dài.

“Làm chi?”

Lưu Chấn ho sặc sụa, anh ta phẩy phẩy làn khói trắng, khuôn mặt tuấn tú nhăn nhúm lại

“Là quà cho cậu mà”

Trịnh Thiên Vỹ nghe xong cũng không giận, anh nở nụ cười trào phúng.

“Quà ? Giá trị của cô ta sao?”

Phía bên kia, Chu Hồng ngồi yên lặng. Bàn tay cô siết chặt đến đau đớn, những ngón tay đỏ chót đâm sâu vào da thịt, tựa hồ như muốn rỉ máu.

“Thiên Vỹ...em...”

Trịnh Thiên Vỹ cúi người lấy ly rượu trên bàn. Chiếc áo sơ mi mở 2 nút, để lộ khuôn ngực màu đồng rắn chắc. Chu Hồng nhìn thấy được...trên ngực anh in hằn vết răng. Là vết răng...sau khi hoan ái....

Chất rượu đỏ sậm sừng sánh, Trịnh Thiên Vỹ tao nhã nhấp 1 ngụm. Anh nhẹ nhàng nhắm mắt, để chất lỏng dịu dàng thấm vào đầu lưỡi...còn vương vấn

mùi vị của cô.

“Sau này giải rượu 30 phút”

Lưu Chấn thở hắt, anh ta thật sự muốn bóp chết tên này mà.

Chu Hồng cắn răng, cô vờn đôi mắt to tròn nhìn anh

“Thiên Vỹ, uống ít thôi...”

“Cô không có tư cách nhắc tôi?”

Trịnh Thiên Vỹ mạnh mẽ cắt lời cô. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào bóng hình

như hoa hồng quyến rũ

“Cô không nhớ vị thế của mình sao, hửm?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

“Cô nghĩ là cô có tư cách sao, hửm?”

Chu Hồng cắn môi. Cô cho tới bây giờ cũng không thể chiếm trọn tim anh, dù là trong quá khứ. Cô muốn khóc, giọt nước mắt đang chực chờ bên khóe mắt, nhưng mà...cô biết anh rất ghét nước mắt, cô không muốn làm phật ý anh, một chút cũng không muốn.

“Em...”

Nụ cười, vẫn là áp a áp ứng nửa ngày trời, mà không biết bản thân mình nên nói gì cho phải. Sắc mặt Chu Hồng đỏ đến cực điểm, sự nhục nhã dâng trào trong đáy mắt, cô khẽ hít một hơi, nhẹ nhàng đứng dậy

“Em xin phép đi vệ sinh chút”

Căn phòng dần rơi vào tĩnh mịch. Trịnh Thiên Vỹ gõ nhịp lên bàn, thân thể mang theo vài phần lười biếng, thật lâu sau mới cất lời

“Cậu tìm tớ cũng chỉ để tặng đàn bà thôi sao?”

Lưu Chấn chỉnh lại tư thế, ngồi gác chân lên bàn.

“Giả mà đàn bà, đó không phải bạn gái cậu hay sao?”

Trịnh Thiên Vỹ lấy tay chống đầu, tay kia nghịch chiếc bật lửa

“Bạn gái? Cậu nghĩ tớ sẽ chọn loại phụ nữ nào đây?”

Lưu Chấn xoa xoa cằm, vẻ mặt bí hiểm nhìn anh

“Kiểu vừa mềm mại, vừa mạnh mẽ như em gái cậu chẳng?”

Trịnh Thiên Vỹ nhếch mép

“Cô ấy vốn không phải em gái của tớ”

Lưu Chấn bĩu môi

“Thế nhưng cũng là anh em nuôi còn gì”

Một màn đối thoại này, Chu Hồng nghe không sai lệch 1 chữ. Hóa ra...họ là anh em nuôi. Mà anh, lại yêu chính em gái nuôi của mình.

Cơ thể cô tưởng chừng như đứng không vững. Nhắm mắt lại, dồn nén tất cả. Mở mắt ra, cô sẽ giả vờ không biết. Phải !!! Giả tạo chính là bộ mặt của cô. Nhìn chằm chằm vào cửa 1 lúc, lại xoay người bước đi về hướng cửa ra vào. Chu Hồng đi chưa được bao lâu, thì có 1 người thanh niên khác đi

vào. Anh chàng gõ cửa, rồi cung kính bước vào, về mặt trần đầy hột hải. Anh gật đầu chào hỏi hai người, sau đó cúi đầu nói nhỏ gì đó vào tai Trịnh Thiên Vỹ.

Chiếc bật lửa trong tay anh “cạch” một tiếng mở ra, ngọn lửa xanh ma mị cháy bùng đều đặn. Khóe môi khẽ nhếch, gương mặt lạnh lại cực điểm.

“Muốn đấu với tôi ? Được, tôi thành toàn”

Giọng nói hoàn toàn mang theo ý kèm nén. Anh quay người nhìn Đồng Thất

“Chuẩn bị xe”

Đồng Thất vâng 1 tiếng, rồi cúi người lùi ra.

Khuya, không khí lạnh rét bao trùm. Con gió đêm vô tình thổi nhẹ, mang theo nét buồn giá. Tại 1 bãi đất trống, còn leo lắt ánh sáng đèn đường yếu ớt từ khoảng xa hắt vào, mơ hồ phác họa đoàn người vest đen.

Người đàn ông lười biếng ngồi trên chiếc ghế dài, bàn tay nghịch lấy chiếc súng trong tay. Vài tiếng động vang lên, anh ta thuận thực lắp đạn vào chiếc súng đen nặng trĩu. Bạc thân nhếch lên nụ cười, khuôn mặt tuấn tú ngắm nghía chiếc súng, bàn chân còn nhịp nhịp, xem ra...là rất mong chờ.

Khoảng 1 lúc sau, tiếng động cơ êm tai từ phía xa vọng lại. Chừng 15 chiếc Rolls-roye màu đen bóng loáng dừng lại cách bọn họ không xa. Những cánh cửa từ từ bật mở 1 cách đều đặn có trật tự. Từ mỗi xe bước ra khoảng 10 người đàn ông thân mình cường tráng, mặc vest đen chỉnh tề, trên mặt mỗi người đều đeo 1 chiếc mặt nạ. Họ cung kính đứng xếp thành hàng, chờ đợi chiếc xe ở giữa.

Chiếc xe này giờ đóng cửa kín mít, giờ mới chậm rãi mở ra. Một đôi chân dài rắn chắc buông xuống, người đàn ông thong thả bước ra, trên môi còn vương vẩn...chút khinh miệt. Anh nhếch miệng, từ từ tiến lên trên, đối diện với người đàn ông ở phía kia

“Đường tổng, lại gặp mặt rồi”

Đường Nghị bỏ hai chân đang bắt chéo nhau ra, đứng dậy, mỉm cười

“Trịnh tổng, à không, phải là Trịnh lão đại mới đúng, nhỉ?”

Trịnh Thiên Vỹ nghe xong cũng không tức, chỉ cười như không cười nhìn anh ta

“Đường chủ cũng khác tôi là bao, chúng ta cũng cùng là dân 'đồng nghiệp' thôi”

“Hahaha, Trịnh lão đại quả là Trịnh lão đại. Dừng từ thật đúng ý tôi”

Trịnh Thiên Vỹ liếc nhìn vào đám người ở phía sau Đường Nghị, trên mặt hiện lên nét

trào phúng

“Xem ra Đường chủ chuẩn bị rất chu đáo cho cuộc hội ngộ của chúng ta”

Đường Nghị hai tay rút túi quần, về mặt hứng thú nhìn anh

“Chắc, là do tôi rất mong ngóng đó thôi. Trịnh lão đại cũng không cần tăng bốc như vậy”

Trịnh Thiên Vỹ cười cười, 1 nụ cười đầy lạnh lẽo

“À, chúng ta cần bàn bạc vài vấn đề chứ nhỉ?”

“Anh rất hiểu ý tôi”

Hai người đàn ông tuấn tú, ngồi đối diện lẫn nhau. 1 người đeo mặt nạ, chỉ có thể thấy được đôi mắt đầy sắc bén và khuôn cằm, sống mũi đầy lồi cuồn. Anh gõ nhịp lên bàn, cổ họng bật ra vài tiếng trầm thấp

“Đường chủ ngăn cản đường đi của chúng tôi là có ý gì?”

Đường Nghị lấy trong túi ra hộp thuốc, lấy ra 1 điếu, châm lửa.

“Anh có phải dùng từ hơi quá không? Chúng tôi bắt quả chỉ là muốn xem thử hàng của Vệ Ảnh ra sao thôi”

Trịnh Thiên Vỹ mỉm cười, anh nheo mắt nhìn chiếc bật lửa trong tay, siết chặt lại

“Quy tắc trong giang hồ, Liệp Diễm còn không hiểu rõ đi. 'Hàng' của chúng tôi là độc quyền, nếu có thể tùy tiện cho người ngoài xem, thì còn gì là nhân mác của Vệ Ảnh?”

Đường Nghị xoa xoa chân mày

“Kỳ thực nếu nói lí lẽ không được thì cứ chiếu theo quy củ mà làm đi...”

Khẽ ngẩng đầu, anh ta nhếch mép

“...chúng tôi muốn con đường buôn hàng của Vệ Ảnh ở New York”

Trịnh Thiên Vỹ gõ gõ lên bàn, anh hình như không quan tâm lắm. Lăn lộn 8 năm trời trong giới Hắc đạo, chả lẽ anh còn không đoán được thâm ý của bọn họ?

Muốn cướp con đường giao bang của Vệ Ảnh ??

Nằm mơ !!

Từ trước đến giờ, trong giới Hắc Bạch lưỡng đạo, ai ai cũng biết Lão đại của Vệ Ảnh có 1 quy tắc bất diệt: Không cướp đường đi kẻ khác.

Là người dẫn đầu của 1 tổ chức, dĩ nhiên phải biết tạo ra đường sống, dẫn dắt cho tổ chức lớn mạnh, nhưng cũng không có nghĩa là phải dùng cách hèn hạ như thế

“Quả thật, nghĩ ra được như vậy, cũng chỉ có Đường chủ. Nghèo đói đến mức cần sự bố thí đường buôn của Vệ Ảnh sao?”

Bàn tay Đường Nghị siết chặt thành nắm đấm. Sắc mặt ngày càng biến đổi. Nhưng chốc sau, anh ta thả lỏng, khẽ mỉm cười

“Chúng tôi là quang minh chính đại đi lấy về thứ thuộc về Liệp Diễm, không phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

“Chúng tôi là quang minh chính đại đi lấy về thứ thuộc về Liệp Diễm, không phải sao?”

Trịnh Thiên Vỹ vẻ mặt như ngạc nhiên lắm. Anh mỉm cười lắc đầu

“Chắc, cái gì mà là thứ thuộc về Liệp Diễm. Không phải là 6 năm trước Đường gia các người làm mất đi con phố buôn sầm uất ở New York sao ? Tôi bất quá chỉ là vượn tay khôi phục lại nó. Sao Đường chủ lại có thể nói ra như là Vệ Ảnh chúng tôi cướp đi vậy chứ?”

Đường Nghị buông ra nụ cười khinh miệt, anh ta bỏ điếu thuốc cháy dở xuống nền đất, bàn chân vung lên chà đạp đến khi tắt rụi.

“Không phải là anh đã ra tay đi, còn muốn giả làm người trong sạch đến bao giờ, hử?”

Trịnh Thiên Vỹ nheo mắt, anh xoa nhẹ bờ môi mình

“Anh nói gì vậy ? Là do lúc đó tiền bối Đường Thiên sa lầy vào cờ bạc, túng thiếu đến bước đường cùng đấy thôi. Ông ta nhờ tôi ra tay giúp đỡ, tôi chỉ làm theo mưu tính của bản thân. Anh biết mà, là do ông ta không biết giữ, chứ không phải tại tôi”

Sắc mặt Đường Nghị ngày càng khó coi. Anh ta đứng dậy, chiếc ghế ở phía sau bị lực lớn tác động, ngã sòng soài trên mặt sàn.

Bàn tay nhanh chóng đặt ở phía hông, lấy ra chiếc súng đen tuyền, chia vào trán anh.

“Vậy thì quyết đấu 1 trận đi”

Đám người sau lưng anh đồng loạt giương súng vào Đường Nghị. Anh ta nhìn thấy thì bật cười.

Trịnh Thiên Vỹ cũng không hoảng loạn. Anh bình chân như vại. Ngồi gác chéo chân vào nhau, bàn tay đan lại chống cằm. Ánh mắt đầy hứng thú

“Sao hả ? Anh vẫn muốn đấu sao?”

Đường Nghị siết chặt bàn tay, ngón trỏ để ở còi thu lại. 1 chút nữa thôi, viên đạn sẽ phóng ra, sẽ xuyên qua não bộ anh. Nhưng mà...anh ta không làm vậy. Đòi mà, mất kẻ thù thì sẽ mất vui.

Anh ta mỉm cười thu súng lại.

“Giữ chứ? Dĩ nhiên là phải đấu 1 trận sinh tử công bằng rồi, đúng không?”

1 tên thuộc hạ ở phía dưới thô kệch nhỏ bãi nước bọt. Hắn rút súng bắn vào 1 người đằng sau Trịnh Thiên Vỹ

“Mẹ nó, nói nhiều làm gì hà đại ca. Sao không đấu luôn đi?”

Đường Nghị bị hành động hắn làm cho bất ngờ. Anh ta tức giận xoay người đánh lên mặt tên đó 1 cái rõ đau.

“Tôi nói cho cậu biết. Tôi là chủ, không phải cậu. Giữ thân phận mình cho tôi”

Hắn ta ngậm mồm, lấy tay quệt đi vết máu bên miệng, cúi đầu lui xuống

“Dạ, Đường chủ”

Trịnh Thiên Vỹ nhìn màn dạy dỗ trước mắt, thậm chí còn không chớp mi. Anh khinh thường nhếch mép

“Người của Liệp Diễm thì ra cũng là loại như vậy hay sao?”

Đường Nghị hít 1 hơi thật sâu, anh ta mỉm cười

“Là người của tôi, tôi biết dạy dỗ, hà tất anh phải quan tâm?”

Trịnh Thiên Vỹ chậm rãi đứng dậy, đi về phía người bị bắn trúng. Khóe môi khẽ nhếch, cổ họng bật ra giọng nói trầm thấp

“1 viên đạn này, ta sẽ giúp cậu trả đủ”

Người đó ôm tay, cúi người quỳ xuống.

“Cảm ơn lão đại”

Anh không nói gì, bàn tay lấy ra từ bên hông cây súng lục.

“Cuộc chơi...bắt đầu rồi”

Trạch Nhiên Nhiên khẽ xoay người, mi mắt nặng trĩu, cả thân thể đều mỏi rã rời.

Theo bản năng, cô vươn tay sờ vào chiếc gối bên cạnh. Lạnh lẽo. Cô gắng mở mắt, nheo mi nhìn xung quanh. Toàn là màn đêm bao trùm, bên cạnh cũng không có người.

Trên cơ thể cô không hề xích lỗi, chắc là...anh đã mặc cho. Bước xuống giường, cô men theo ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài, mở công tắc đèn.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng ngủ “cạch” một tiếng mở ra. Trạch Nhiên Nhiên hoảng hồn nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình.

Dĩ nhiên, anh cũng bị cô dọa. Đêm hôm khuya khoắt không ngủ, đầu tóc rũ rượi đứng như trời trồng, thử hỏi có khiến tâm can bị hù 1 trận hay không? Anh khẽ nheo mi mắt, cất giọng có chút khàn khàn

“Sao em không ngủ?”

Tầm mắt cô dời lên khuôn mặt tuấn tú, có vài sợi râu lún phún trên cằm.

“Em...không ngủ được”

Cô tưởng anh đi về khách sạn rồi. Tại sao bây giờ còn quay lại ?

“Tách”

1 tiếng động khẽ khàng vang lên. Trạch Nhiên Nhiên nghi hoặc nhìn xuống nền đất, mấy giọt máu đỏ tươi phủ trên sàn nhà trắng toát, càng tăng thêm vẻ ma mị, dị hoặc. Cô hoảng loạn nhìn vào cánh tay đang đổ máu của anh, chiếc vest đen ướt sẫm 1 mảng, từng giọt máu ngưng theo mảnh vải rớt xuống sàn. Nhất thời, Trạch Nhiên Nhiên không biết phải làm gì.

“Anh...”

Cô cắn răng, lại thuận tiện nhào vào sau người anh khóa trái cửa lại, kéo anh ngồi lên

giường.

“Tại sao bị thương?”

Trịnh Thiên Võ nín cười nhìn bộ dạng lãnh xảng của cô, anh vỗ vỗ lên bàn tay trắng nõn, mềm giọng an ủi

“Không sao đâu”

Cô nhú mi, gạt đi sợi tóc bên má, đứng dậy bước đến phía tủ, lấy ra hộp cứu thương.

“Anh...có phải là liên quan đến Hắc đạo hay không?”

Trịnh Thiên Võ im lặng, anh không nói gì. Chính xác thì là không biết phải nói làm sao

cho cô hiểu. Im lặng, xem như là thừa nhận đi. Trạch Nhiên Nhiên nhìn vào mắt anh, thật lâu sau, cô khẽ thở dài. Cầm lấy cánh tay rắn chắc, cô lấy kéo, cẩn thận cắt rách mảng vải ướt mềm.

Từ góc độ của anh, có thể nhìn thấy nét mặt chuyên chú của cô. Vừa thu hút, vừa động lòng người. Lát sau, cô ngẩng đầu nhìn anh

“Có đau thì nói”

Người lẫn lộn trong Hắc giới như anh, trải qua biết bao nỗi đau về xác thịt. 1 viên đạn này, xem như là anh sơ suất. Lúc nãy đầu súng, anh đã đỡ cho Đồng Thất. Xét về thương tổn, Vệ Ảnh bị tổn thất ít hơn Liệp Diễm: 2 người chết, 1 người bị thương.

Trong cái xã hội này, càng ngày, mạng người càng dễ đánh mất.

“Ừ”

Trạch Nhiên Nhiên chăm chú nhìn chằm chằm vào miệng vết thương, trong lòng ngờ ngợ gì đó. Cô lấy dao, cạy xuống phần thịt đỏ, khiến Trịnh Thiên Võ phải hít ngậm khí.

“Em nhẹ chút”

Cô thở hắt ra, liếc mắt nhìn anh

“Biết đau sao? Biết đau sao còn đi phá?”

Trịnh Thiên Võ dờ khóc dờ cười với cách dùng từ của cô. Cái gì gọi là phá chứ? Anh cũng đâu phải con nít.

“Chịu đau xịu, lấy đạn ra sẽ xong”

Trịnh Thiên Võ biết cô gan dạ, nhưng cũng không ngờ cô lại gan đến mức này. Thử hỏi, có cô gái nào dám cầm dao lấy đạn hay không? Có khi chỉ cần nhìn đến đồng máu me be bét là đã ôm bụng vào vệ sinh rồi. Quả thật, cô luôn khác biệt.

Bàn tay Trạch Nhiên Nhiên có chút run rẩy, mũi dao nhọn hoắt cắm sâu vào da, cạy 1 cái, viên đạn bóng dính máu bung lên, rơi xuống đất. Trên trán Trịnh Thiên Võ đầy mồ hôi, cả quá trình, anh không kêu ca 1 lời, dù đau lắm cũng chỉ nhú mi, cắn răng chịu đựng.

Trạch Nhiên Nhiên thở phào, cô khâu lại vết thương, băng bó thật kỹ càng.

“Anh thay đồ rồi về khách sạn đi”

Khóc miệng Trịnh Thiên Võ giật giật, anh nhún vai

“Em biết là tay anh đang bị thương mà...”

Cô thu dọn đồ đạc, khẽ ậm ừ. “Em giúp người thì phải giúp cho trót chứ...”

“Ý anh là...”

“Thay đồ giúp anh luôn đi”

Im lặng...im lặng....1 mảng im lặng. Trạch Nhiên Nhiên muốn 1 phút bóp chết anh.

Hít 1 hơi thật sâu, cô gằn giọng

“Anh về khách sạn đi”

Trịnh Thiên Võ ngược lại rất thoải mái. Trung ra dáng vẻ bệnh nhân, mỉm cười

“Em không thay?”

Trạch Nhiên Nhiên im lặng. Lời nói như vậy rõ ràng là uy hiếp.

“Được, vậy anh không rời đi”

“....”

Bàn tay cô run rẩy cầm lấy chiếc áo sơ mi trắng, từng cúc, từng cúc được cởi ra. Bàn tay mềm mại chu du trên cơ thể, khiến anh phải hít ngậm khí lạnh kiềm chế.

Dời xuống thắt lưng, cô nhắm mắt lại. Lăn mò đến vị trí đai lưng, bỗng dưng bị tay anh ngăn lại. Trịnh Thiên Vỹ thở hổn hển, anh siết chặt tay cô

“Dừng lại. Nếu không anh sẽ 'ăn' em mất”

“....”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Mùa đông dần chuyển sang xuân, tiết trời ấm áp trở lại. Sáng sớm, Trạch Nhiên Nhiên mệt mỏi mở mắt. Cô thật sự rất buồn ngủ, buổi tối hôm đó cô ngủ được vòn vẹn 2 tiếng, bây giờ hai mắt vẫn còn thâm quầng.

Cô híp mắt nhìn vị giáo sư thao thao bất tuyệt, lại gục đầu xuống bàn. Bạn học bên cạnh lay lay cánh tay

“Cậu sao thế ? Thức khuya lắm sao?”

Trạch Nhiên Nhiên khẽ ngáp 1 tiếng

“Ồ, tớ bị mất ngủ”

Bạn nữ kia hình như rất tò mò, đang định nói gì đó nhưng lại nhìn chăm chăm vào cổ

cô

“Cổ cậu...sao vậy?”

Cô khó hiểu cúi đầu nhìn xuống...một đoá mai hồng nằm rõ ràng trên cổ. Sắc mặt

Trạch Nhiên Nhiên đen kịt, cô cười xuề xòa, kéo cao cổ áo

“À...tớ bị muỗi đốt đó mà”

Bạn học chớp chớp mắt, sau đó nhún vai quay lên. Cô nghe rõ ràng bạn ấy lẩm bẩm

“Hoi lạ nhỉ ? “

“....”

Khách sạn, phòng tổng thống....

Trịnh Thiên Vỹ ngồi trên bàn làm việc. Chiếc áo sơ mi trắng mở bung 3 cúc, lộ ra vòm ngực rắn chắc. Ngón tay thon dài kẹp chặt cây bút máy, từng con chữ đẹp để hiện ra trên bản hợp đồng. Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, sau đó là Đồng Thất tiến vào.

“Trịnh tổng”

“Ừ?”

Trịnh Thiên Vỹ cũng không ngắt đầu, anh nhìn chăm chăm vào xấp tài liệu trước mặt, vẻ mặt dần u ám.

Đồng Thất cầm trên tay tập hồ sơ, chỉ yên lặng đặt trên bàn.

“Công ty bên New York gặp phải rắc rối”

Trịnh Thiên Vỹ lấy tay lật từng trang giấy, hít 1 hơi thật sâu, anh đóng lại, vỗ xuống bàn 1 cái thật mạnh.

Đồng Thất vẫn đứng yên đó, anh ta biết...sếp nổi trận lôi đình rồi.

“Mau điều tra rõ ràng tên đó cho tôi...”

Khẽ ngừng 1 chút, anh mới nói tiếp

“Đặt vé ngày mai bay về Mỹ”

Đồng Thất gật đầu, cúi người lui ra ngoài.

Chu Hồng gọi 1 tách coffe, cô lỏng ngóng nhìn ra ngoài cửa, chốc chốc, lại gõ nhịp lên bàn. Tiếng đàn violon du dương, hòa theo giọng hát đầy quyến rũ của cô ca sỹ trên sân khấu dễ đi sâu vào lòng người, bất quá...với cô thì không. Sắc mặt Chu Hồng ngày càng trở nên khó coi, cô nhìn vào màn hình điện thoại “9 giờ 55 phút”.

Đang lúc cô định đứng dậy, thì bị 1 bàn tay nhấn cô ngồi xuống. Sức lực hết sức mạnh mẽ, làm bà vai cô đau đớn. Chu Hồng nén lại cơn đau, nhủ mi nhìn người đàn ông trước mặt mình.

Anh ta mặc chiếc áo thun dài tay, chiếc quần jean sẫm bạc, và đôi giày bata trắng, trên đầu còn mang chiếc mũ lưỡi trai. Anh ngồi đối diện với cô, hai tay khoanh lại trước ngực, nở nụ cười trào phúng. “Cô thiếu kiên nhẫn đến như thế cơ à ? Mới chờ 1 chút mà đã không chịu được”

Cô nghe xong cũng không tức, ngược lại rất từ tốn nhấp ngụm cà phê.

“Tôi cần anh, cho nên tôi chờ anh thì có gì sai ? Đó là điều cơ bản mà”

Anh ta mỉm cười, gọi phục vụ đến

“Cho tôi ly Americano nóng”

Cô phục vụ nhìn anh đỏ mặt, sau khi ghi xong liền rời đi. Đến lúc này, anh mới ngẩng đầu, để lộ đôi mắt sắc bén, vẻ điển trai hớp hồn thiếu nữ.

“Cô nói như vậy hình như sai rồi. Đúng hơn là, cô vốn là khách hàng của tôi, để khách hàng chờ, thì quả thật người sai là tôi rồi”

Chu Hồng cười lạnh. Nói là anh ta có lỗi, anh ta nhận lỗi...mà ngay cả chút thành ý cũng không có. Cô điều chỉnh lại tư thế ngồi, trong lúc vừa vô tình vừa cố ý lộ ra bộ ngực săn chắc. Cô nhếch mép để hai tay lên bàn, nhìn chăm chăm vào anh.

“Phương Tử Kỳ, tôi nghĩ chúng ta nên vào việc chính, nhỉ?”

Anh khẽ mỉm cười, ánh mắt không hề ngại ngần lướt qua vòng 1 đầy đặn của cô.

“Chu tiểu thư, cô muốn bàn kiểu gì?”

Chu Hồng đứng dậy, phong tình vạn chủng ngồi cạnh anh. Bàn tay như con rắn chạm vào bộ ngực rắn chắc

“Tùy anh”

Đúng lúc này, phục vụ bụng thức uống lên. Sau khi nhìn thấy cảnh này, thì hốt hải đi xuống.

Phương Tử Kỳ khẽ lắc đầu, anh lấy muỗng khuấy đều cà phê, sau đó đưa lên miệng, nhấp 1 ngụm. Hết sức từ tốn, dường như không hề chú ý đến người đang ngồi cạnh mình.

Chu Hồng nheo mi mắt, cô hừ lạnh nhìn anh.

“Xem ra lời đồn quả là không sai. Nhị thiếu gia nhà họ Phương đúng thật là Liễu Hạ

Huệ...”

Phương Tử Kỳ chậm rãi buông tách xuống, những ngón tay thon dài vuốt ve chiếc cằm nhỏ xinh của cô , khóe môi khẽ nhếch. Anh cúi thấp người, ở bên tai cô thì thầm

“Sai rồi, tôi không phải Liễu Hạ Huệ...mà là tôi hứng thú với xừ nữ hơn”

Sắc mặt Chu Hồng dần biến đổi, bàn tay đặt trên đùi siết chặt lại đến đau đớn.

“Anh...có ý gì?”

Phuong Từ Kỳ cười ha hả, vỗ vỗ vào vai cô

“Chu tiểu thư, cô sao thế ? Tôi chỉ đang đùa thôi mà”

Chu Hồng cắn răng. Con trai nhà họ Phuong quả thật không đơn giản. Anh ta rất biết diễn...rất biết cách dồn người khác vào con đường chết. Người đàn ông hai mặt như vậy...còn nguy hiểm hơn cả 1 con rắn hổ chúa, bởi vì không cần độc, họ vẫn có thể tay không giết chết bạn.

Cô mau chóng thu hồi lại suy tư, mỉm cười dịu dàng

“Giữ chứ? Tôi cũng chỉ là đang nghĩ, không hiểu Phuong thiếu có chấp nhận vụ tôi nhờ hay không?”

Anh gỡ chiếc nón lưỡi trai, vuốt lại mái tóc bông bênh. Chu Hồng ngồi gần, ngửi rất rõ mùi bạc hà mát lạnh từ cơ thể anh.

“Kỳ thực, Chu tiểu thư cũng biết. Tôi hiện đang là thám tử tư, đã có người nhờ thì dĩ nhiên tôi phải làm”

Chu Hồng đứng dậy, cô quay về chỗ của mình. Ngồi gác chéo chân nhìn anh

“Người đời bàn rằng, Phuong thiếu rất kén chọn. Chưa chắc ai cũng được vinh dự 'cậy nhờ' được anh”

Phuong Từ Kỳ cười cười lắc đầu

“Là mọi người quá đề cao tôi đó thôi”

Cô nhếch mép

“Vậy việc tôi nhờ anh...”

“Được, tôi đồng ý”

Phuong Từ Kỳ kéo khóe miệng, anh đồng ý là vì...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Trạch Nhiên Nhiên cảm thấy rất lo lắng, từ lúc sáng tới giờ cũng không thấy Viên Viên đâu, gọi điện thoại cũng không được. Sau khi học xong, cô liền đi xuống ký túc xá. Lấy trong túi xách chiếc chìa khóa dự phòng, cô mở cửa bước vào. Bên trong phòng trống trơn, không 1 bóng người. Đang lúc định quay ra, thì chạm phải 1 bóng người.

Chu Hồng nhú mi nhìn Trạch Nhiên Nhiên, cô ta lạnh lùng dựa người vào cửa

“Cô đến đây làm gì?”

Trạch Nhiên Nhiên cũng không hiểu sao, cô rất bài xích người này. So với người vừa gặp đã có cảm tình, thì Chu Hồng trong lòng cô là loại ngược lại. Có 1 điều mà Trạch Nhiên Nhiên luôn thắc mắc, không hiểu sao cô ta ăn mặc thế này mà vẫn có thể vào trường. Cô mỉm cười, đứng đối diện với cô ta

“Tôi đến đây có liên quan tới cô?”

Chu Hồng hừ lạnh, cô bước vào trong, cố tình đụng mạnh lên bờ vai cô

“Chỗ này là chỗ tôi sống. Có người lạ vào, dĩ nhiên tôi phải lo lắng”

Trạch Nhiên Nhiên cười nhẹ, cô chậm rãi bước ra ngoài, trước khi đi, còn buông ra 1 câu

“Bất quá mất gì thì cô cũng có thể nhờ bạn trai mua lại mà”

Chu Hồng siết chặt bàn tay đến đỏ au. Ý của cô không phải nói cô ta dựa dẫm vào đàn ông, sống nhờ hơi đàn ông hay sao ? Người phụ nữ này...Chu Hồng nhìn lầm rồi.

Viên Viên dừng chân trước cổng căn biệt thự. Cô lấy trong túi chiếc chìa khóa, sau đó thuận thực mở ra.

Bên trong là 1 mảng u tối. Trời bên ngoài đã tối, bất quá bên trong có khi còn tối hơn. Rèm cửa phủ kín các cửa sổ, cô cũng không bật đèn. Có lẽ là đã

quá quen thuộc với từng đồ vật trong căn nhà này. Cô cảm thấy không khí bao trùm trong nhà là sự lạnh lẽo phát ra từ máy điều hòa ở phía góc. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc cầu thang hình xoắn ốc dài, khê cần rặng, chậm rãi bước lên.

Hành lang dài đằng đẵng, mỗi bước chân mơ hồ nghe tiếng vọng lại, khiến cho cô có cảm giác, luôn có 1 người đang đi phía sau mình. Âm u, ghê sợ...là những từ tiêu biểu để nói về nơi này.

Cánh cửa phòng ở cuối dãy hé mở, cô nhủ mi, nhẹ nhàng không gây ra tiếng động bước lại gần.

Từ phương hướng của cô, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng và gương mặt của 1 người đàn ông. Người đó không phải Đường Nghị...vậy thì người xoay lưng chính là anh.

“La tổng, cậu thấy kế hoạch của tôi thế nào?”

Người đàn ông kia cầm ly rượu, nâng cao lên quá đầu. Khỏe môi anh ta khê nhếch, nhìn vào chất rượu hồng ngọc sóng sánh. Khê lấy tay lắc nhẹ, sau đó đưa lên mũi ngửi lấy, hành động hết sức bình thường của 1 người sành rượu, nhưng lại mang theo nét quyến rũ ma mị.

“Không tồi. Quả là Đường chủ có khác”

Đường chủ ?

Trong đầu Viên Viên xoay vòng. Cô rõ ràng không hiểu gì, ý người kia....là sao?

Cô điều chỉnh tư thế, lại nghe giọng cười trầm thấp phát ra từ cổ họng Đường Nghị. Giọng nói này, quá đối quen thuộc...quen tới nỗi cô không lẫn vào đâu được.

“Ha, kỳ này Trịnh Thiên Vỹ khó khăn lắm đây. Tôi không tin hán ta có thể chống đỡ

được khi mất đi con phố buôn lậu ở New York”

Người đàn ông kia hừ lạnh

“Anh cũng đừng quá khinh địch, không phải là anh không biết tên họ Trịnh đó tài ba đến đâu, hán hoàn toàn có thể xoay chuyển tình thế”

Đường Nghị mỉm cười

“Cũng đừng quên trong tay tôi có 1 quân cò....”

La Diệp Thành hứng thú neho mi mắt. Đường Nghị chậm rãi gõ nhịp tay lên bàn gỗ, cơ miệng mô phỏng từng chữ

“Trạch Nhiên Nhiên”

Hai mắt Viên Viên mở lớn, cô lấy hai tay bịt miệng, không để mình phát ra những tiếng kêu hoảng loạn. Chuyện này....liên quan gì đến Trạch Nhiên Nhiên ?

La Diệp Thành trong này tức giận muốn đứng lên, nhưng liền nghe phía cửa vang lên tiếng động

“Ai?”

Viên Viên vương chân vào cánh cửa, tạo ra tiếng động. Cô nuốt nước bọt muốn xoay người rời đi, nhưng không kịp, người bên trong đã bật mở cánh cửa.

La Diệp Thành móc ra bên hông cây súng lục, chìa thẳng vào trán cô

“Nói, cô là ai?”

“Tôi...”

Viên Viên mấp máy không nên lời. Từng giọt mồ hôi trên thái dương tích tụ, cả cơ thể cô dường như đang rơi vào không gian không trọng lực. Đúng lúc này, tiếng bước chân nhẹ nhàng vọng ra, Đường Nghị oai nghiêm đứng trước cửa, vẻ mặt dường như hơi ngạc nhiên khi thấy cô

“Em tới đây làm gì?”

Trạch Nhiên Nhiên lấy ra chìa khóa, nhẹ nhàng mở cửa bước vào. Bên trong là 1 mảng ngăn nắp. Cô nhún nhún vai, cởi giày ra, thoải mái thả người lên sofa.

Lúc chiều, mẹ có gọi điện, nói là mẹ phải về Bắc Kinh gấp. Trạch Nhiên Nhiên bĩu môi, gì mà gấp chứ ? Còn không phải là do cha nhớ mẹ, thúc giục mẹ về hay sao?

Trò này cũ ồm, lúc nhỏ mẹ dẫn cô lên đi chơi, bị cha bắt về, phạt nặng 1 trận. Nhiều khi cô thấy, cha mẹ mình quả là rất đáng yêu.

Cô đứng dậy đi vào nhà tắm, rất nhanh liền bước ra. Ngồi trên sofa lau lau tóc, vừa bật ti vi lên xem. Trên ti vi chiếu chương trình ca nhạc, khiến mi mắt cô dần nặng trĩu. Cơ thể vì mệt mỏi, cộng thêm việc mất ngủ...nên rất nhanh, cô liền thiếp đi.

Khoảng một lúc lâu sau, cánh cửa lại 1 lần nữa bật mở. Nét mặt Trịnh Thiên Vỹ mệt mỏi nhìn xung quanh, khi thấy dáng vẻ của cô trên sofa thì khẽ môi khẽ nhếch. Anh chậm rãi bước đến gần, bàn tay mon trón gò má non mềm của cô. Trách Nhiên Nhiên nhíu mi, xoay người vào trong ngủ tiếp. Trịnh Thiên Vỹ dờ khóc dờ cười nhìn cảnh này, anh bế ngang cô lên, ôm vào phòng.

Sự mệt mỏi trong công việc khiến anh dần buồn ngủ. Sau khi tắm xong, liền xoay lên giường nhìn chăm chăm người con gái dưới thân. Khẽ mỉm cười, anh nhấc chân chui vào, bàn tay thuận tiện tắt đèn.

Cơ tay săn chắc kéo cô vào lòng mình, thân hình mềm nhũn hoàn toàn dựa vào ngực anh. Mùi hoa oải hương thoang thoảng trên cơ thể khiến anh nhộn nhạo, hít 1 hơi thật sâu, bàn tay dần siết chặt. Anh cúi người hôn lên gò má cô. Ánh mắt dần loạn lạc. Có trời mới biết, anh yêu cô biết bao...nhưng là...cũng hận cô không kém..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Trách Nhiên Nhiên mơ màng tỉnh giấc. Cô cảm thấy vòng eo mình có chút nặng, nghi hoặc ngẩng đầu, lại đối diện với khuôn cằm cương nghị. Mùi đàn hương thoang thoảng trên cơ thể rắn chắc xộc thẳng vào mũi cô. Cô cứ mở mắt, yên lặng nhìn anh như vậy.

Trịnh Thiên Vỹ vốn không ngủ, anh chỉ nhắm mắt dưỡng thần. Bàn tay ở eo siết chặt lại, kéo cô ôm sát vào lòng.

Trách Nhiên Nhiên cả kinh, cô đẩy người anh ra, nhưng sức lực to lớn khiến cô không trụ nổi. Trịnh Thiên Vỹ khẽ mỉm cười, anh đưa tay vỗ nhẹ vào hông cô

“Im nào”

Cô cứng đờ người, rõ ràng là cô có thể cảm nhận được “vật cộm” lên đang đặt ở bụng mình. Hai má Trách Nhiên Nhiên đỏ rần, cô theo bản năng liền dán sát vào ngực anh hơn. Trịnh Thiên Vỹ khẽ nhếch mép, anh kéo chân cô quàng qua hông mình, khiến nơi bí mật của hai người càng thêm cọ xát. Trách Nhiên Nhiên khó chịu, cô rút chân lại nhưng không được, ngược lại lát sau đã nghe anh thở dốc, cúi người cắn lên má cô

“Tôi nay em không muốn ngủ, hửm?”

“...”

Nhận thấy người trong lòng yên lặng, anh mới thả lỏng bản thân. Khẽ đặt cằm lên mái tóc cô, ngửi lấy hương hoa thơm ngát dịu dàng.

“Lúc trước...em có từng yêu anh không?”

Trách Nhiên Nhiên cụp mi mắt, cô không ngờ anh sẽ hỏi vấn đề này.

Bàn tay siết chặt lấy tấm chăn mềm mại, cô mỉm cười lắc đầu

“Chưa từng, đơn thuần chỉ xem anh như anh trai...”

Cô cứ ngỡ, với 1 người có tính chiếm hữu cao như anh, nghe xong hẳn là tức giận. Vật cưng của mình không yêu mình ?? Nghe cũng hay lắm...nhưng ai ngờ, anh ngược lại rất dịu dàng hôn lên gò má của cô

“Không sao, từ bây giờ em có thể yêu anh”

“....”

Trời đêm thổi lên từng cơn gió nhẹ, theo cánh cửa bay thẳng vào phòng. Trịnh Thiên Vỹ kéo kín chăn đắp cho cô, ôm thật chặt cô vào lòng mình.

“Ngày mai anh về Mỹ”

Trách Nhiên Nhiên có chút bất ngờ, cô tưởng anh đã về nước luôn rồi. Song, cô không để lộ cảm xúc gì, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Lúc quá khứ, anh cũng từng ra đi như vậy, nhưng không hề nói với cô câu nào, thì sao bây giờ....lại phải làm như thế ?

Trịnh Thiên Vỹ quả thật còn không hiểu nổi bản thân mình. Rốt cuộc là anh...yêu cô...hay hận cô ?

Căn phòng tối đen, dần lan ra từng tiếng rên rỉ. Người phụ nữ như con búp bê bị chà đạp. Hai tay bị trói trên đầu giường, đôi chân bị dặng ra, nơi tư mật bất buộc phải nghênh đón thiết bồng nóng hổi của người đàn ông phía trên.

“Nói, em không rời đi”

Viên Viên lắc đầu nguầy nguậy, sợ hãi bao trùm lấy cô. Từng giọt nước mắt từ bờ mi hoen xuống, thấm đều một mảng ga giường. Cô không hiểu, anh nói rời đi, là rời đi thế nào ??

Sau khi bị bắt quả tang đang nghe lén, anh ta liền như cầm thú đem cô giam cầm trên giường, dùng mọi biện pháp trói buộc cô.

Đường Nghị rút người ra, xoay người cô lại. Từ phía sau kích động đâm vào, khiến Viên Viên không chịu nổi sóng dục to lớn, hét lên 1 tiếng thê lương. Thân thể kịch liệt run rẩy, dưới sự dìm dặt của anh dần mất đi sức chịu đựng, bất tỉnh nhân sự.

Sau vài cái nhấp vào, Đường Nghị nắm chặt lấy eo cô, phun ra mầm móng của bản thân.

Điều chỉnh lại hơi thở, anh nằm xuống cạnh cô, ôm lấy thân hình đầy mồ hôi. Khẽ vươn tay vạt ra vài sợi tóc dính bên má, anh cúi người hôn lên đôi môi mất đi huyết sắc. Cô biết được rồi, anh vốn không phải là người của Bạch đạo, mà là Đường chủ của Liệp Diễm. Anh đang sợ...đang sợ cô sẽ rời bỏ anh mà đi. Rõ ràng là quá khứ khi gặp cô đã là số mệnh...số mệnh đã an bài cô mãi là của anh.

“Em không thể rời bỏ anh...không thể, không thể...”

Đứng dậy, anh đi tới đầu tủ, lục lọi một hồi, lấy ra sợi dây xích dài. Anh bước đến phía bàn chân trắng nõn của cô, nhẹ nhàng quấn quanh, sau đó khóa lại. Khỏe mỗi nờ lên nụ cười tà mị, anh vuốt ve những ngón chân nhỏ nhắn

“Chỉ như vậy...em mới không rời khỏi anh, chỉ như vậy...”

Sáng sớm, khi Trạch Nhiên Nhiên tỉnh dậy đã là lúc 7 giờ. Cô vươn tay chạm vào chiếc gối bên cạnh, nhưng liền thấy trống trơn. Hơi ấm của anh, còn ở đây. Trong vô thức, cô hét hãi chạy ra khỏi phòng. Đầu tóc rối bung, ngay cả dép cũng không thèm mang. Căn phòng trống trơn, khiến lòng Trạch Nhiên Nhiên chùn xuống. Cô đang định quay người vào phòng, thì nghe trong bếp truyền đến tiếng lạch cạch. Nghi hoặc, cô nhẹ nhàng bước vào. Sau khi thấy bóng lưng rắn rỏi mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh, thì cõi lòng gần như đã thả đi một hòn đá. Cô không biết sao, nhưng quả thật thấy anh còn ở đây, khiến cho cô vui lắm, vui đến nỗi không nói được thành lời.

Cô mím môi, bước đến, từ phía sau ôm chầm lấy anh, nhẹ nhàng áp má vào cơ lưng rắn chắc. Trịnh Thiên Vỹ đang nấu ăn, thì cảm nhận được sự mềm mại ập tới. Mùi hương trên người cô cho anh biết...đó chỉ có thể là cô. Trịnh Thiên Vỹ có chút bất ngờ, anh mỉm cười lắc đầu, xoay người đối diện với cô.

“Em hôm nay sao thế?”

Trạch Nhiên Nhiên im lặng, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh. Những giọt nước mắt dần không kềm chế được, thẳng thừng rơi xuống. Trịnh Thiên Vỹ hoảng hốt, anh đã thấy cô khóc trên giường...nhưng mà, thế này thì là chưa. Bàn tay luống cuống lau đi giọt nước mắt vрон trên má. Trạch Nhiên Nhiên ôm lấy anh, nhào vào lòng anh, khẽ cắn răng mà khóc.

Trịnh Thiên Vỹ đỡ người, sau đó dờ khóc dờ cười. Anh vỗ vỗ lưng cô, để cho trút hết nước mắt lên chiếc áo của anh.

“Ngaoan, đừng khóc”

Trạch Nhiên Nhiên cô điên rồi. Sao lại như vậy chứ? Không phải tám năm trước anh cũng từng bỏ cô mà đi hay sao ? Bây giờ cũng chỉ lặp lại lịch sử....có gì phải đau buồn chứ ?

Cô không kềm được nữa rồi, cứ như vậy mà khóc lớn. Ở trong lòng anh khóc thật to, cô không muốn, không muốn anh đi...

Trịnh Thiên Vỹ ít nhiều hiểu tâm tư của cô, anh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, tì trán mình vào trán cô, đôi môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt, hôn lên những giọt nước mắt nóng hổi

“Anh xong việc sẽ quay về...anh hứa”

Không biết thế nào, mà lần này, trong lòng Trạch Nhiên Nhiên bội phần lo lắng. Là trực giác của phụ nữ...cô đang rất lo....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Sân bay bến Thượng Hải...

Trạch Nhiên Nhiên mặc chiếc áo sơ mi kiểu màu trắng, kết hợp với chiếc váy đen, càng tăng thêm vẻ trẻ trung năng động. Trái ngược với cô, Trịnh Thiên Vũ mặc bộ vest đen, trông anh lúc nào cũng nghiêm túc.

Đôi tay nhỏ nhắn ôm chăm lấy tay anh, nhất quyết không buông ra. Trịnh Thiên Vũ dờ khóc dờ cười, anh ôm lấy vòng eo của cô, khẽ vén đi tóc mai bên má

“Ngoan, anh đi rồi sẽ về”

Trạch Nhiên Nhiên không biết nói sao cho anh hiểu, rằng trong lòng mình đang rất lo lắng. Cô mím môi, ngước mặt lên nhìn anh.

“Em...khi nào anh đến nơi nhớ phải gọi cho em”

Anh cúi người hôn lên trán cô

“Được, anh hứa với em”

“Phải ăn uống đầy đủ, không được vì công việc mà bỏ ăn đâu”

“Được”

“Còn nữa, anh không làm việc quá sức, không để bản thân mình nhiễm bệnh”

Trịnh Thiên Vũ mỉm cười. Mèo con của anh, thật là đáng yêu. Anh vươn tay捏 má cô, hai gò thịt núng nính bị kéo giãn, trông mặt cô vừa dễ thương vừa buồn cười. Thấy anh không chú tâm, Trạch Nhiên Nhiên đánh lên cái tay làm loạn trước mặt mình, trừng mắt

“Anh có nhớ những gì em nói không đấy?”

Trịnh Thiên Vũ bị “tập kích”, oai oán giờ tay đầu hàng

“Anh nhớ, anh nhớ”

Trạch Nhiên Nhiên liếc anh, lại khoanh hai tay trước ngực, cất cao giọng nghiêm túc

“Vậy anh nhắc lại cho em xem”

Anh lấy tay xoa xoa mũi, mèo con nhà anh, sao hôm nay lại khó khăn đến vậy. Nhưng nói thì nói, anh cũng rất ngoan ngoãn đọc lè lè

“Không được bỏ ăn. Không được làm việc quá sức. Lúc đến nơi phải gọi cho em. Bảo bố, anh nói có đúng không?”

Trạch Nhiên Nhiên bị giọng điệu của anh chọc cười. Cô kéo anh ngồi xuống ghế chờ. Trịnh Thiên Vũ cũng rất phối hợp, vươn tay kéo cô vào lòng. Nhẹ nhàng vờ về những ngón tay thon dài, anh khẽ đặt một nụ hôn.

“Em phải biết lo cho mình, nếu có gì thì gọi cho anh, biết chưa?”

Trạch Nhiên Nhiên rất muốn nói. Anh ở Mỹ, em gọi chỉ làm anh thêm lo, nhưng đành nuốt lại, chỉ khẽ ậm ừ.

Thời gian chậm chậm trôi đi, hai người như đang ở thế giới riêng của mình, ngọt ngào mà ấm áp.

Cô có rất nhiều điều muốn hỏi. Cô muốn hỏi rằng anh có yêu cô hay không ? Muốn hỏi rằng tại sao trước kia anh lại đối xử với cô như vậy ? Muốn hỏi anh...nhiều điều lắm. Nhưng vì nghĩ đến việc anh sắp đi, lúc về rồi cô sẽ hỏi. Trong lòng cô, đã sớm định ra đáp án. Cô đã trót rồi, đã trót yêu người đàn ông này rồi. Chính vì như vậy, mà ngay cả hận anh, cô cũng làm không được..

Trịnh Thiên Vũ đưa tay lên xem đồng hồ. Chỉ còn 15 phút nữa, giờ phút này, sao mà lưu luyến thế. Cõi lòng anh dù tràn đầy hạnh phúc, nhưng vẫn không kém lo lắng. Anh thật khó khăn mới bỏ được thù hận, thế mà bây giờ, đã sắp phải đi xa người yêu.

Chiếc loa phát thanh từ nhiều góc vang lên, cô phát thanh viên thúc giục hành khách vào kiểm soát.

Trạch Nhiên Nhiên buông anh ra, cô nhón người đặt lên môi anh một nụ hôn, bắt chắp ánh mắt ghen tỵ của nhiều người.

“Em chờ anh”

Trịnh Thiên Vũ mỉm cười, anh đứng dậy xách vali.

“Anh sẽ thu xếp về sớm”

....

Sau khi Viên Viên tỉnh dậy, đã là buổi trưa. Ánh nắng len lỏi ngoài khung cửa sổ, nhẹ nhàng phủ xuống khuôn mặt trắng bệch của cô. Khẽ cựa người, cô phát hiện cả thân thể mình đau nhức rã rời, tay chân như không còn của mình nữa.

Cố gắng chống đỡ thân thể, cô lại cảm thấy dưới chân lạnh lạnh, đầy nặng nề. Nhú mi, cô hoảng hồn nhìn thấy chiếc dây xích sắt nằm ồm ệ trên chân.

Trong lòng Viên Viên trở lạnh, cô muốn bước xuống, nhưng lại không thể. Cơ thể dường như mất đi sức lực, rất không chịu nổi. Chỉ mới vùng vẫy, mà cơ thể cô đã đầy mồ hôi, ngay cả hơi sức cũng như bị ai rút. Đúng lúc này, tiếng cửa phòng mở ra. Đường Nghị mặc chiếc quần tây đen và chiếc áo thun trắng, ôm rõ bờ ngực rắn chắc, trên tay anh còn mang theo ly sữa. Lúc nhìn thấy cô thờ hồn hèn, anh cũng không ngạc nhiên. Nhẹ nhàng đặt ly sữa lên bàn, anh đỡ cô ngồi dậy

“Em thức sớm vậy, sao không ngủ thêm một chút”

Viên Viên lạnh lùng né vòng tay của anh.

“Chát”

Cô dùng hết sức mình, tát lên mặt anh một cái tát thật mạnh. Đường Nghị đã sớm biết trước, anh không nói gì, chỉ dịu dàng cầm lấy bàn tay đỏ chội của cô, xoa nhẹ.

Cõi lòng Viên Viên run lên bần bật, cô muốn rút ra, nhưng anh nắm rất chặt, muốn rút ra cũng không phải dễ.

“Từ nay, đừng làm đau mình như vậy”

Nhìn năm ngón tay in dấu rõ ràng trên khuôn mặt anh tuấn, bất giác, cô thấy đau lòng.

“Anh muốn gì?”

Đường Nghị ngẩng đầu, anh vươn tay vén đi sợi tóc vướng bên má, giọng nói rất dịu dàng

“Chỉ cần em bên anh... vậy thôi”

Viên Viên bật khóc, cô chịu hết nổi rồi. Anh ta sao lại ích kỷ như vậy ? Sao có thể bắt ép cô như vậy ?

“Đường Nghị, anh nên biết tôi không yêu anh”

Cô phải làm sao đây ? Mất đi sự trong trắng của con gái dưới cơ thể của anh, đã là một sai lầm. Đến bây giờ, anh ta vẫn muốn trái tim cô. Nhưng mà....trái tim cô...nào dành cho anh...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Bây giờ em không yêu anh cũng không sao. Bởi vì chỉ cần anh yêu em là được. Dù cho khó khăn, anh cũng bất chấp để yêu em..

Tầng 35 toà cao ốc Nam Thành..

Chu Hồng lấy trong túi xách bao thuốc lá, cô kẹp điếu thuốc ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, nhẹ nhàng đưa lên miệng, lấy bật lửa châm lên đầu điếu.

Người đàn ông gác chéo chân ngồi đối diện, nhìn thấy bộ dạng đó của cô thì cười

“Cô cũng chơi ma túy sao?”

Chu Hồng thở mẫn thò ra một hơi, làn khói trắng phả ra ngoài không khí. Cô lấy tay vạch ra mảng áo trước ngực, hõm sâu vào, để lộ hình xăm hổ điệp ở ngực trái. Trên nền da trắng tuyết, hình hài điêu luyện nằm nổi bật thu hút. Cô gạt điếu thuốc vào gạt tàn, lười biếng nhìn anh ta

“Anh có ý kiến sao?”

Anh khẽ cười cười, đứng dậy đi đến cạnh cô. Đôi bàn tay siết chặt lấy cái cảm nhỏ nhắn, sắc mặt dần chuyển lạnh

“Cô là ai tôi không quan tâm. Nhưng mà, cô dám động đến Nhiên Nhiên...thì đừng trách tôi vô tình”

Chu Hồng không hề hoảng sợ, cô chỉ nhẹ nhàng cầm lấy nút áo sơ mi của anh, chậm rãi cởi từng cái.

“Thật ra...chỉ cần cô ta không đụng đến Thiên Vỹ là được”

Anh nghe xong thì càng tức giận, trên trán nổi đầy gân xanh. Bàn tay vung lên, một cái tát thật mạnh tán xuống gương mặt xinh đẹp.

Chu Hồng hoảng hồn nhìn anh ta, cô ôm lấy một bên mặt đỏ au, khóe môi run run

“La Diệp Thành, anh...anh dám đánh tôi?”

La Diệp Thành hừ nhẹ, anh bóp lấy cái cổ trần ngằn, dần siết chặt

“Cô nên biết đừng để bản thân mình phạm vào điều đại kỵ của tôi...tôi không biết mình sẽ làm gì cô đâu”

“Khụ...khụ...buông...buông tôi ra”

Chu Hồng khó thở, ho sặc sụa. Bàn tay cầm lấy tay anh ta, khuôn mặt bị huyết sắc dồn tụ đến ửng đỏ.

La Diệp Thành hài lòng, anh bỏ tay ra, chỉnh lại tây trang của bản thân.

“Cô biết mình cần làm gì chứ?”

Chu Hồng run rẩy ngồi trên giường, cô thở hồng hộc, cố gắng hít từng ngụm khí

“Tôi biết”

Ngày hôm nay tuyết phủ ít dần, nhưng mà không biết sao càng lúc càng lạnh. Dù trong nhà có máy sưởi, nhưng cái rét buốt vẫn len lỏi vào từng thớ thịt. Trạch Nhiên Nhiên ngồi trên sofa, kéo cao chăn trùm đầu, nhìn chằm chằm vào màn hình tivi

“Một vụ xả súng khủng bố đã xảy ra tại sân bay ở New York, khiến hơn 5 người bị thương, rất may không có thương vong về người...”

Tìm cô từng chút đập thành thịch. Cẩn rằng, vớ lấy chiếc điện thoại trên bàn, ấn dòng số đã quen thuộc đến nằm lòng, cẩn thận kề vào tai nghe. Theo mỗi tiếng chuông, là mỗi lần Trạch Nhiên Nhiên đè nặng một viên đá. Đến chừng khoảng một phút sau, mới có người bắt máy

“Alo, Nhiên Nhiên?”

Cô thở phào nhẹ nhõm. Mân mê góc chần đến nát nhàu, mới dựa lưng vào sofa

“Anh đến nơi chưa?”

Sau khi hỏi xong, cô mới biết mình thật ngớ ngẩn. Rõ ràng là phải đến nơi rồi thì mới nghe điện thoại được. Trịnh Thiên Vỹ ngẩng người trong giây lát, sau đó thì bật cười. Giọng cười trầm thấp đầy nam tính rơi vào tai cô. Dù không tận mặt đối diện với anh, nhưng chỉ cần cô tưởng tượng, cũng thấy cảm xúc bị xáo trộn.

“Anh cười gì chứ?”

Trịnh Thiên Vỹ háng giọng, anh cố mím môi nhịn cười

“Được được được, anh không cười”

Trong lòng Trạch Nhiên Nhiên liền cảm thấy ngọt ngào. Cô nằm xuống tay dựa sofa, lấy chăn che kín mặt, khúc khích bảo với anh

“Anh nghe lời vậy sao?”

Trịnh Thiên Vỹ phía này

nhẹ nhàng gác chéo chân. Anh gõ nhịp tay lên bàn

“Anh đang học hỏi ông bà xưa đây”

Trạch Nhiên Nhiên ngây ngô, cô nhất thời không hiểu cái gì. Sau đó, nhớ đến thông tin trong tivi, liền nghiêm túc hẳn lại

“Anh cẩn thận chút đi, ở New York đang bị khủng bố đấy”

Trịnh Thiên Vỹ nhướn mi, anh đổi lấy tay cầm điện thoại

“Cô bé của tôi ơi, đó là chuyện của ngày hôm qua rồi”

Trạch Nhiên Nhiên mím môi

“Bộ hôm qua là không cần cẩn thận sao?”

Anh buồn cười nghe cô nói. Lại rất nghiêm túc thẳng giọng an ủi

“Được, anh sẽ cẩn thận mà, có vệ sĩ đi theo anh, em đừng lo”

Trạch Nhiên Nhiên không nói gì. Trịnh Thiên Vỹ cũng im lặng, cả hai cứ như thế, nghe cả được tiếng thở của nhau. Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên. Trạch Nhiên Nhiên nhìn đồng hồ

“Lạ thật, trễ vậy rồi”

Tiếng lầu bầu của cô, nhưng Trịnh Thiên Vỹ nghe rất rõ. Anh cũng không gác máy, lẳng lặng ngồi im nghe từng tiếng bước chân của cô chạy ra mở cửa

“Anh Diệp Thành”

Trạch Nhiên Nhiên có chút bất ngờ, nhưng sau đó lại là vui mừng cười ha hả

“Tối rồi, sao anh lại đến đây?”

La Diệp Thành nâng hai tay lên, hai hộp thức ăn khuya treo lủng lẳng giữa không trung

“Anh đói bụng, nên mua đồ đến ăn chung đây”

Trịnh Thiên Vỹ nhú mi. Anh không ngờ là trễ rồi mà anh ta còn đến.

“Anh vào đi”

Trạch Nhiên Nhiên ngồi đối diện La Diệp Thành, cô chợt nhớ tới mình chưa cúp điện thoại, nên hốt hoảng cầm lên

“Alo, anh, em xin lỗi”

Trịnh Thiên Vỹ chỉ ừ 1 tiếng. Sau đó lại dịu dàng nói với cô

“La Diệp Thành đến sao?”

Trạch Nhiên Nhiên cũng không giấu, cô chỉ là có chút tưởng tượng : không biết anh có ghen hay không?

“Vâng, anh Diệp Thành đến chơi”

La Diệp Thành từ trong bếp ra, nghe nhắc đến tên mình bèn mỉm cười trêu chọc

“Em đang nói xấu anh sao?”

Trạch Nhiên Nhiên bĩu môi

“Không dám”

Trịnh Thiên Vỹ im lặng, sau đó bảo với cô

“Đưa điện thoại cho anh ta”

Cô ngạc nhiên

“Để làm gì?”

Anh không trả lời trực tiếp, chỉ nhẹ nhàng hỏi thúc cô

“Ngoan”

Trạch Nhiên Nhiên mím môi, đưa điện thoại đến trước mặt La Diệp Thành. Dù hoài nghi, nhưng anh ta vẫn nghe

“Alo?”

Trịnh Thiên Vỹ gõ tay lên bàn làm việc. Anh lười biếng ngồi vào chiếc ghế xoay màu đen sẫm

“Dạ dày Nhiên Nhiên không được tốt, đừng để cô ấy ăn nhiều fast food”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

La Diệp Thành hừ lạnh, anh bước đến để chén đĩa lên bàn, thoải mái dựa người vào sofa

“Tôi cần anh nhắc sao?”

Trạch Nhiên Nhiên xếp bằng, lấy chân quấn quanh người, ghé tai để lắng nghe. La Diệp Thành lấy tay đẩy đầu cô, trên môi hiện lên nụ cười triu mến. Sức lực của cô căn bản không đủ lại anh, chỉ mới một chút mà đã khó khăn. Trịnh Thiên Vỹ đầu này yên lặng, anh không trả lời, lặng lẽ nghe tiếng đùa giỡn của hai người, trái tim thất lại. Trạch Nhiên Nhiên tức giận, cô chồm lên lấy điện thoại thì La Diệp Thành càng đưa lên cao. Cô đứng lên thì anh cũng đứng lên, cái này căn bản là ý cơ thể mình cao lớn đây mà.

“Anh, đưa điện thoại đây”

“Anh không đưa”

“Mau lên”

“Không”

Trạch Nhiên Nhiên tức mình, cô ném thẳng cái gối vào mặt anh. La Diệp Thành mỉm môi cười, thấy cô giận dữ nên rất ngoan ngoãn đưa lại điện thoại.

Trạch Nhiên Nhiên nhìn vào màn hình, anh đã cúp máy rồi. Cô thở dài, sau đó trừng mắt nhìn người đang nhón nhơ ăn uống.

“Sắp nghỉ Đông rồi, em định về Bắc Kinh không?”

Trạch Nhiên Nhiên với lấy chiếc đùi gà, ngồi một bên gặm gặm

“Ồ, em cũng không biết nữa.”

“Về đi, về thăm cô chú nữa”

Cô lấy khăn giấy lau lau miệng, cũng không ngẩng đầu nhìn anh

“Anh cũng về chung sao?”

La Diệp Thành cười cười

“Chỉ có em là hiểu anh”

Viên Viên thất thần nhìn về phía cửa sổ. Ánh nắng nhẹ nhàng phớt lên gương mặt mất đi huyết sắc của cô. Bên ngoài, chú chim nhỏ đậu trên cành cây, cất tiếng hót làm say mê lòng người. Chưa bao giờ, cô có nỗi niềm muốn được như con chim ấy, được tự do bay nhảy, không phải...như một con rối bị nhốt lồng.

“Cạch” tiếng mở cửa vang lên, Đường Nghị tay không bước vào. Anh mặc chiếc áo thun trắng, đi quần tây. Đôi chân dài chậm rãi bước đến gần cô, bàn tay rắn chắc khẽ vén đi tóc mai bên má. Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt sưng húp, ngón cái ầu yếm vuốt ve, cúi người, đặt lên đó một nụ hôn. Anh nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt, sống mũi, gò má, và đôi môi khô khan. Chiếc lưới liềm vòng khoe miệng, làm cho sắc hồng quay trở lại. Anh hít một hơi thật sâu, đè nén cảm xúc dâng trào trong cõi lòng

“Em đừng khóc, đừng buồn...có được hay không?”

Viên Viên như người mất hồn, cô đờ đẫn nhìn anh, im lặng không nói gì. Sự bất cần, buông xuôi tất cả trong mắt cô làm anh muốn phát điên. Đường Nghị cảm lấy bả vai cô, siết thật mạnh, như muốn hòa tan cô vào cơ thể của mình

“Em nói, em nói, em phải nói gì đi chứ”

Cô không muốn nói, sự đau đớn truyền đến từ bả vai là xúc cảm duy nhất của cô. Đường Nghị đau lòng thả lỏng bàn tay, anh ôm cô vào lòng, khuôn cằm rắn chắc đặt lên mái tóc ngát hương.

“Anh xin lỗi, xin lỗi...”

Anh đỡ cô nằm trên giường, sợi xích sắt vang lên vài tiếng. Viên Viên nằm xuống liền nhắm mắt, cô xoay lưng với anh, cố gắng nhấn chìm mình vào giấc ngủ. Đường Nghị từ phía sau ôm lấy cô

“Em cứ ở bên cạnh anh...không được sao?”

Trái tim cô đập mạnh một nhịp. Cô không trả lời, vì điều đó là không thể...cô cũng không muốn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trạch Nhiên Nhiên tỉnh dậy rất sớm. Cô uể oải vươn vai đánh tỉnh cơ thể, tối qua cùng La Diệp Thành thức rất khuya. Hai anh em chơi nói cười tới gần như tận sáng, cô dường như lúc nào cũng thua anh...ngay từ nhỏ đã là vậy. Với tính tình của cô, nếu đã thua thì sẽ muốn được thắng, cứ như vậy mà bắt anh phải thức suốt đêm, vào phút cuối...cô mới chiến thắng, cô biết, thực ra là anh đang nhường cô.

Khẽ ngáp vài cái, cô cup mi mắt gù gà gù gật lấy quần áo. Đúng lúc này, điện thoại trên giường run lên. Trạch Nhiên Nhiên nhú mi, sớm như vậy vẫn có người gọi. Dù nghi hoặc, nhưng cô vẫn ấn nút nghe

“Alo”

“Tiểu Nhiên”

Trạch Nhiên Nhiên trong phút chốc liền nhận ra đó là giọng của Viên Viên

“Viên Viên”

“Tớ...aaaaa”

Đó là tất cả những gì cô nghe được. Tiếng la thất thanh của Viên Viên. Cô hoảng loạn gọi lại số điện thoại đó, nhưng đổi lại chỉ là tiếng tút tút chói tai. Trong lòng đầy lo lắng, theo bản năng, liền nhấn dây số đã thuộc nằm lòng. Sau đó thì là bưng tỉnh...anh, có ở đây đâu. Mím môi, cô tắt máy, lại dò trong danh bạ cái tên “anh Thành”. “Tiểu Nhiên?”

Rõ ràng là còn ngái ngủ, giọng nói cũng mang phần lười biếng. Cô cắn ngón tay, có chút rụt rè bảo với anh

“Anh à...giúp...giúp em việc này với”

....

Chốc sau, La Diệp Thành đã xuất hiện trước cửa nhà cô. Quần áo anh có chút xộc xệch, chiếc quần bò màu đen thẫm, kết hợp chiếc áo thun trắng màu, mái tóc hơi rối, tạo nên một chút phá cách lẫn bụi bặm.

Theo như lời đứt quãng của cô kể trong điện thoại, thì là cô có người bạn đang gặp nguy hiểm.

“Em có hình của bạn em không?”

Trạch Nhiên Nhiên tay chân hoảng loạn. Cô lục đục một hồi, lật tung mọi nơi mà không thấy. La Diệp Thành buồn cười nhìn dáng vẻ của cô, anh hắng giọng, chỉ vào cái điện thoại

“Nhiên Nhiên, em xem có lưu trong thư viện ảnh hay không?”

Trạch Nhiên Nhiên ngẩng người, cô vỗ trán, thầm trách bản thân ngu ngốc.

Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên màn hình cảm ứng, mở từng file ra xem, từng hình ảnh dần hiện ra. Ngón tay cô bỗng dừng khựng lại. Trên màn hình, một cô gái đang nằm ngủ an lành trong lòng chàng trai. Chàng trai kia...ngoài Trịnh Thiên Vỹ thì còn là ai ? Nét mặt anh lúc đó đang cúi xuống hôn lên trán cô, chiếc chăn dày quấn quanh cơ thể hai người. Trạch Nhiên Nhiên đỏ mặt, sao cô lại không biết chuyện này...

“Nhiên Nhiên?”

Cô bưng tỉnh, bàn tay lướt nhanh hơn, vội vàng đẩy bỏ bức ảnh cùng những suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu. Cô đưa điện thoại đến trước mặt La Diệp Thành

“Đây, là cô ấy”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

“Đây, cô ấy đây”

Trên màn hình, là một cô gái xinh đẹp, khoe môi cười mỉm, trông rất trẻ trung năng động. La Diệp Thành nhú mi, cô gái này....hình như là người phụ nữ của Đường Nghị. Khóe mắt anh giật giật, sau đó vỗ vỗ vai cô

“Anh sẽ kêu người tìm kiếm cô ấy giúp em”

Trạch Nhiên Nhiên cắn môi, nhẹ nhàng gật đầu.

....

New York về đêm mát mẻ, ánh sáng đèn neon roperties sáng vòm trời. Người đàn ông đứng nhìn thành phố xa hoa phồn vinh sau lớp kính cửa thủy tinh trong suốt. Trên tay anh cầm ly rượu, chất lỏng màu đỏ sậm ánh lên sự ma mị. Chiếc áo sơ mi trắng xoắn tay, trước ngực mở bung hai nút, tăng thêm vẻ quyến rũ mà mê hoặc. Anh đặt ly rượu lên bàn, vươn tay nhìn vào chiếc đồng hồ Thụy Sĩ Aerowatch. Ở Thượng Hải thuộc múi giờ GMT +8...như vậy, chắc giờ này đang là buổi sáng...cô ấy chắc đã thức rồi. Anh mỗi ngày đều thức rất khuya, thứ nhất là do công việc chồng chất rất nhiều, thứ hai nữa là...phải chờ tới sáng, để gọi điện thoại cho cô.

Đôi chân dài rắn chắc chậm rãi bước đến ghế sofa cách đó không xa. Anh lười biếng bắt chéo hai chân, khẽ day day thái dương có chút đau nhức.

Bên ngoài cửa vang lên vài tiếng “cộc cộc“. Anh nhú mi, cầm lấy điều khiển từ xa, ấn vào nút đỏ phía trên cùng, cánh cửa tự động bật mở.

Đồng Thất cầm trên tay xấp tài liệu, anh ta bước đến trước mặt anh, đôi con ngươi lộ ra vài phần mệt mỏi. Từ khi đặt chân đến New York, họ đã không có thời gian nghỉ ngơi. VNK bị tổn thất nặng nề, Vệ Ảnh lại lục đục nội bộ...bao nhiêu chuyện cùng xảy ra một lúc. Suy cho cùng thì, tất cả đều phải có người gánh vác phía sau, không thể nào tất cả xảy ra trùng hợp đến vậy.

Có một điều mà không phải ai cũng biết, kỳ thực Trịnh Thiên Vỹ chính là chủ tịch tập đoàn VNK. Với vai trò là vị chủ tịch bí ẩn, anh từng bước giấu giếm mọi người, thu tóm VNK từ tay Trạch gia. Đồng Thất là thư ký theo sát anh từ năm năm trước, nói nhiều không nhiều, nói ngắn không ngắn. Ít ra là quá đủ để hiểu chủ nhân của mình.

“Tổng giám đốc, đây là danh sách các mặt hàng bị cấm sản xuất mà cảnh sát gửi qua”

Trịnh Thiên Vỹ nhẹ nhàng cầm lấy. Bản viết chữ tiếng Anh chỉ chít trên mặt giấy trắng. Càng đọc về sau, vẻ mặt anh càng u ám. Môi mỏng nhếch lên, mang theo sự chế giễu. Anh thấy xấp hồ sơ lên bàn, vẩy tay ý bảo Đồng Thất thôi lui. Không khí trong phòng dần khôi phục về tĩnh mịch vốn có. Trịnh Thiên Vỹ lấy ra điều thuốc, ngón tay thon dài nhẹ nhàng kẹp chặt. Chiếc bật lửa màu bạc tinh xảo kề ngay đầu điều. “Cạch” một tiếng, liền ánh lên ngọn lửa hồng. Trịnh Thiên Vỹ nheo mi mắt, rít một hơi thật sâu hơi thuốc có chút cay cay. Đôi chân nhẹ nhàng đung đưa, vẻ mặt hoàn toàn không có gì gọi là lo lắng hay hoang mang sợ hãi.

Cấm sản xuất rượu đỏ và nước hoa ? Như vậy chẳng khác nào chặn đi đường sống của cả tập đoàn...chỉ sợ, người này tâm tư cũng cao quá rồi.

.

Ngày mai là nghỉ Đông. Trạch Nhiên Nhiên quyết định về Bắc Kinh thăm cha mẹ. Cô trong phòng thu xếp đồ, nhưng hồn phách thì cứ như trên mây. Tin tức Viên Viên vẫn bật vô âm tín, tuy rằng anh Diệp Thành đang dò la, nhưng cũng không thể làm dịu bớt đi ngọn lửa bập bùng cháy trong cô. Nó nóng, khô rát, khiến cho người khác khó thở cực kỳ.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Trạch Nhiên Nhiên vội vàng vơ lấy

“Alo, anh Thành. Có tin tức của Viên Viên chưa?”

Đầu dây bên kia im lặng, lát sau mới vang lên tiếng nói trầm thấp của đàn ông

“Nhiên Nhiên, là anh”

Cô ngẩng người, liền nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. Sau khi thấy người gọi đến là Trịnh Thiên Vỹ thì xấu hổ, cô không biết nói gì.

“Sao thế em?” anh khẽ cười.

“Ừm...em, em xin lỗi” cô bẽn lẽn lên tiếng, cắn bờ môi đỏ hồng.

“Đứa ngốc này”

Trong phòng le lói vài ánh sáng đèn điện mập mờ. Người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve gò má đầy thịt của người phụ nữ. Đôi tay anh như có ma lực, từng dòng điện tê rần theo ngón tay truyền vào từng thớ thịt khiến cô rùng mình. Rất đáng sợ !!! Viên Viên theo bản năng liền ngo ngoáy, cô muốn tránh anh thật xa. Điều này càng làm người đàn ông khó chịu, anh mạnh mẽ đè cô dưới thân, đôi mắt sắc bén nhìn cô, giống như con hổ đói vồ mồi. Thân thể trần trụi trắng nõn, làm anh ta điên cuồng. Đường Nghị tóm lấy mái tóc đen dài của cô, từ khe miệng rít ra từng câu chữ độc tài

“Em sợ tôi ? Em sợ tôi cái gì ? Em nói đi, em nói đi”

Viên Viên mím môi, kiềm nén sự hoảng loạn từ đáy lòng. Từ sau ngày hôm đó, anh chẳng khác nào một tên điên. Luôn miệng bắt cô hứa không rời xa anh, nếu cô không nói, anh sẽ dùng mọi cách hành hạ cô...rất đau khổ.

“Em...em không” Viên Viên lắp bắp mở miệng, đến khước môi đều run lên bần bật.

Đường Nghị rất hài lòng với câu trả lời của cô. Anh chôn đầu mình vào hõm cổ đầy mùi hương sữa tắm, hít một hơi thật sâu.

“Tốt, như vậy là tốt” anh lầm bầm, theo kiểu chẳng khác nào một kẻ biến thái.

Viên Viên nghĩ đến bản xét nghiệm mình thấy ở đầu tù lúc sáng...liền bất giác run người..

Anh...anh ta là kẻ điên !!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

La Diệp Thành chậm rãi bước xuống chiếc siêu xe màu xanh năng động, anh vươn tay gỡ ra mắt kính đen tuyền, khước môi khẽ nhếch.

Một người đàn ông mặc vest đen cúi chào anh, sau đó ra dấu cho anh đi vào căn biệt thự

“Xin ngài đợi ở đây, Đường chủ đang đi xuống”

Anh gạt đầu, vẫy tay ý bảo anh ta lui. Trong phòng lấy màu đen làm chủ đạo, thơm thoang thoang mùi sách cũ. Trên kệ cũng toàn là sách “Giáo dục về chính trị - Hồi ký Washington” của Harry McPherson xuất bản năm 1972. Anh trong lòng có chút nghĩ thầm, một tên như Đường Nghị mà cũng đọc sách hay sao ?

“Tìm tôi có chuyện gì?”

Đường Nghị khoanh tay đứng ở cửa, lạnh nhạt lên tiếng. Tâm trạng của anh bây giờ xấu đến cực điểm, không có thời gian vào những chuyện không đâu.

La Diệp Thành mỉm cười, tinh thần rõ ràng so với Đường Nghị khác xa một trời một vực. Anh đến ngồi ở ghế sofa, nhẹ nhàng châm một tách trà

“Bạn bè thăm nhau cũng không được sao?”

Đường Nghị cười lạnh, anh bước đến ngồi đối diện La Diệp Thành, hai tay khoanh trước ngực

“Bạn bè? Giữa chúng ta cũng có mối quan hệ này sao? Tại sao tôi lại không biết?”

La Diệp Thành nhấp một ngụm trà, thư thái thưởng thức vị chát chát ngấm đều đầu lưỡi

“Người ta không phải thường nói 'kẻ thù với kẻ thù' là bạn hay sao?”

Đường Nghị cũng không muốn đòi co về vấn đề nhầm nhứ này, anh khoát tay nhìn La Diệp Thành

“Có gì thì nói nhanh”

“Ha, tôi quả thật là nên vào vấn đề chính”

La Diệp Thành hài hước trả lời. Anh xoa xoa cằm, cọ sát những sợi râu lún phún.

“Anh cần chi điên cuồng vì một người đàn bà như vậy?”

Đường Nghị nhú mi

“Ý anh là sao?”

“Còn không hiểu? Anh thèm thường phụ nữ đến nỗi bất nhốt hay sao?”

Đường Nghị im lặng, sắc mặt dần biến đổi. Chốc sau đó, anh thẳng người đứng dậy, chỉ buông ra một câu

“Về nói cho người phụ nữ của anh, đừng xía vào chuyện của Viên Viên”

La Diệp Thành thấy anh ta đi ra cửa cũng không ngăn cản. Thoải mái dựa người trên sofa, anh quả thật có chút suy nghĩ. Nói thì là nói vậy, nhưng tình cảm anh dành cho Trạch Nhiên Nhiên, cũng không kém của Đường Nghị dành cho Viên Viên là bao. Chỉ khác một điều, anh chưa đến nỗi điên cuồng như anh ta.

Lúc Trạch Nhiên Nhiên đợi được La Diệp Thành trở về, cũng đã là quá giờ trưa. Anh có gọi điện cho cô, nói Viên Viên không sao, nhưng cô vẫn muốn chờ anh hỏi cho ra lẽ, trong điện thoại có hơi bất tiện.

Thờ dài một tiếng, cô đi đi lại lại trong phòng. Tiếng ti vi ít nhiều cũng làm không khí trong phòng bớt căng thẳng.

Cánh cửa vang lên tiếng “cộc cộc“. Cô vội vàng mở cửa, đối diện với cô là một nhân viên chuyển phát nhanh. Anh ta bị bó hoa hồng che khuất mặt, trên tay còn cầm xấp giấy

“Trạch tiểu thư, mời cô ký tên. Đây là có một người gọi cho cô”

Trạch Nhiên Nhiên nhú mi. Cô nhận lấy bó hoa, ngẩng mặt hỏi anh ta

“Anh có biết đó là ai không?”

Anh ta nhăn mày, lắc lắc đầu

“Không. Tôi chỉ có trách nhiệm là giao hàng, và phải giữ thông tin mật cho khách hàng”

Cô cũng không muốn hỏi nhiều, liền ký vào tờ giấy.

Sau khi người chuyển phát nhanh đi, cô mới cẩn thận mở ra tấm thiệp màu xanh nổi bật.

Bên trong vốn vẹn vài chữ “Renly Restaurant”

Cô nhú mi. Người này...là ai?

Tại nhà hàng Renly....

Trạch Nhiên Nhiên mặc bộ váy màu trắng, nhẹ nhàng bao trọn cơ thể quyến rũ. Cô đứng trước cổng nhà hàng, lát sau, liền có một người mang đồng phục đến hỏi cô

“Trạch Nhiên Nhiên tiểu thư?”

“Ừ”

Cô âm thầm than trong lòng. Người này chắc chắn đã biết rõ danh tính của cô, lại còn đặc biệt sắp xếp chu đáo như vậy.

Tên đó dẫn cô vào, đi loanh quanh ba tầng lầu, mới dừng lại ở phòng VIP màu vàng.

“Tiểu thư, mời”

Cô chậm rãi bước vào. Căn phòng mang màu sắc hoàng gia, chiếc bàn tròn bằng thủy tinh nằm ngay ngắn ở giữa, theo đó, còn có một người đàn ông đang nhip chân gỗ bàn.

Cô không nhìn thấy rõ anh ta, vì anh ta đưa lưng về phía cô. Thế nhưng mà cô dễ dàng ngờ ra được tấm lưng rắn chắc ấy có bao nhiêu vững chãi. Nó tựa như Thiên Vũ, bờ lưng của anh rắn rỏi và âm áp biết bao nhiêu.

“Cô ngồi đi”

Anh ta nhẹ nhàng cất giọng, là giọng nói trầm trầm trầm đầy mê hoặc. Cô khựng người trong chốc lát, nhưng vẫn bước đến phía đối diện anh ta, kéo ghế ngồi xuống.

Gương mặt anh tuấn của anh ta nở nụ cười, đẩy đến trước mặt cô một ly sữa nóng còn nghi ngút khói. Từng góc cạnh hoàn mỹ rõ ràng hiện ra theo cử chỉ của anh ta. Cô có chút thất thần, trong lòng thầm đánh giá người trước mắt. Bỗng dưng có một suy nghĩ “đôi khi đôi khẩu vị ngấm soái cũng là điều tốt”.

Nhận ra đối phương bị mình nhìn chăm chăm, cô đỏ mặt hắng giọng.

“Anh là ai?”

Anh ta không trực tiếp trả lời, chỉ là lấy trong cặp công văn một xấp tài liệu đẩy đến trước mặt cô.

Trạch Nhiên Nhiên nghi hoặc, cô cầm lên xem. Từng câu, từng chữ đập thẳng vào đầu cô, khiến nó như oang oang đổ vỡ.

Cô kiềm chế sự run rẩy trong lòng, siết chặt tờ giấy. Sau đó, khẽ hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nhìn anh ta

“Ý của anh là gì?”

Anh ta quả thật có chút ngạc nhiên, cô vẫn giữ được bình tĩnh cơ à ? Xem ra...người phụ nữ của Trịnh Thiên Vỹ không tầm thường.

Anh nheo mắt

“VNK hiện tại đang bị niêm phong do nghi ngờ có sử dụng paraben trong sản xuất mỹ phẩm”

Từng chữ của anh ta rót thẳng vào tai cô. Theo như những kinh nghiệm trong việc sử dụng mỹ phẩm, thì

Paraben được biết đến là tên gọi chung của nhóm chất bảo quản hóa học được sử dụng rộng rãi nhất trong các loại mỹ phẩm, ngoài ra một số gốc paraben còn được dùng trong thực phẩm, thậm chí cả dược phẩm. Paraben được tạo ra từ phản ứng ester hóa acid p-hydroxybenzoic gồm 3 dạng phổ biến là methylparaben, propylparaben, và butylparaben. Thông thường, trong một loại mỹ/thực hay dược phẩm người ta sẽ phối hợp các gốc Paraben để giúp làm giảm liều lượng của chất này trong sản phẩm đồng thời tăng khả năng kháng khuẩn và kháng nấm.

Năm loại chất paraben đã bị cấm sử dụng gồm: Isopropylparaben, Isobutylparaben, Phentylparaben, Benzylparaben, Pentylparaben vì theo nghiên cứu của các nhà khoa học, những chất này có khả năng kích thích sự phát triển của khối u.

Nói vậy...là VNK đã sử dụng danh mục hàng cấm. Nhưng mà...có đánh chết cô cũng không tin.

VNK là nhãn hàng mỹ phẩm nổi tiếng toàn cầu, sản phẩm làm ra chất lượng và uy tín. Sau khi bị nghi ngờ sử dụng chất cấm, khiến khách hàng hoàn toàn hoang mang, kèm theo những lời chỉ trích thậm tệ. Cổ phiếu công ty cũng rớt giá, nhiều cổ đông còn chuyển nhượng rút vốn...quả thật, là đang đứng trên bờ vực của cái chết.

Nhưng mà, điều làm cô thắc mắc, là tại sao tin động trời như vậy mà cô lại không hề hay biết?

Đường như nhận ra khúc mắc trong lòng cô, người đàn ông chủ động trả lời

“Chuyện này xảy ra từ trước khi Trịnh Thiên Vỹ về Mỹ, anh ta đã kịp thời ngăn chặn cánh phóng viên nhà báo, tuy nhiên thì vẫn còn một vài người ở Mỹ không chặn được”

Cô xem như đã hiểu

“Vậy anh tìm tôi là vì chuyện này?”

“Đúng. Chúng ta cùng một thuyền, tôi là Phương Tử Mặc, luật sư đại diện của VNK”

“Tôi giúp được gì?”

“Được chứ, rất lớn là đằng khác”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Bàn chân Trạch Nhiên Nhiên run rẩy bước đi từng bước. Trong tai cô vẫn còn ong ong từng lời nói của Phương Tử Mặc

“Cô tưởng La Diệp Thành là người tốt ? Cô làm rồi, anh ta hợp tác với Đường Nghị, đẩy Trịnh Thiên Vỹ xuống vực thẳm. Còn nữa, thời gian gần đây,

công ty của Trạch gia đang gặp rắc rối, cũng là do nhà họ La làm ra....”

Cô quá thật, không tin được.

La Diệp Thành anh ấy....

Nỗi đau khổ nhất của con người chính là bị người mình yêu thương tin tưởng lừa dối. Tựa như một trang giấy trắng, bị người ta viết gì lên đó cũng nào hay biết được.

“Tại sao tôi mới là người giúp được Thiên Vỹ?”

“Là bởi vì....La Diệp Thành yêu cô”

Phải, cô biết La Diệp Thành yêu cô...

Nhưng mà bây giờ, cô lại lừa dối anh ấy, lợi dụng tình cảm của anh ấy....há chẳng phải bản thân mình cũng tội tệ theo hay sao ?

Trạch Nhiên Nhiên điều chỉnh lại cảm xúc. Chiếc TV mỏng trên tường vẫn phát sáng, bao nhiêu tiếng nhạc vọng ra, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy.

Kỳ thực....cô nên bắt đầu từ đâu ??

“Sau đây là tin tức tài chính thế giới. Chi nhánh Tập đoàn VNK ở Mỹ hiện đang bị niêm phong do nghi ngờ sử dụng chất cấm trong sản xuất mỹ phẩm. Cảnh sát bước đầu cho biết, trong thành phần có chứa hoạt chất Parapen làm kích thích sự phát triển của khối u....”

Bị tung ra rồi !!

Cô hoảng hốt nhìn chằm chằm màn hình. Người đàn ông của cô đang bị đám phóng viên nhà báo vây quanh, về mặt anh hốc hác...tiều tụy đi rất nhiều.

Cũng may, cũng may là bởi vì Phương Tử Mặc đã nói sớm với cô, thế nên cô sau khi thấy tin này, cũng không tính là quá shock.

Bàn tay siết chặt thành nắm đấm, cô ngay cả nhìn cũng không dám. Cô thật sự, thật sự rất rất muốn bay qua đó với anh, cùng anh vượt qua mọi khó khăn...

Kềm nén cảm xúc rối loạn như tơ vò, cô với tay lấy remote, tắt TV.

“Bại hoại, toàn lũ bại hoại...chỉ biết hãm hại người khác”

Trong lòng cô, rất phức tạp....giống như hàng ngàn con kiến bò qua, dù cho có đuổi đi cũng không được.

Cô muốn gọi cho anh, nhưng là...vào thời điểm này, anh sẽ yên lặng một mình, không muốn bị ai quấy rầy.

When the white flag sails,

covered in streaks of light

There'll be an endless sea, of us rising up

And the preacher man, and the preacher's son

Stand on and on, just like everyone

.....

“Xin chào, tôi là Trạch Nhiên Nhiên”

Bên kia thoáng im lặng, còn có tiếng lục đục. Lát sau, mới vang lên giọng nam nhẹ nhàng

“Cô Trạch, cô có thể dành cho tôi một chút thời gian hay không ?”

Trạch Nhiên Nhiên im lặng. Rốt cuộc thì, hôm nay là ngày gì ?

Tại sao lại có lắm người muốn gặp cô như vậy ?

Có lẽ anh ta thấy mình quá đường đột, nên cười cười

“Cô đừng lo, tôi gặp cô là bàn bạc về VNK”

Bàn tay cô khẽ động, lại bắt đầu suy nghĩ. Mọi chuyện hình như...càng ngày càng rắc rối.

Đầu dây bên kia cũng im lặng, hình như đang chờ cô trả lời.

Nói Trạch Nhiên Nhiên chần chừ cũng phải. Đương không có người đòi gấp cô, lại là người không quen biết, làm sao ai biết được mà lường trước chuyện gì?

Suy đi nghĩ lại, vẫn là đặt lợi ích của hơn 70000 nhân viên của VNK lên hàng đầu. Cô chính là đang vì lợi công mà hy sinh cá nhân. Nghe quả thật là cao cả.

“Được”

... ..

Trong căn phòng tối âm u, người đàn ông vuốt ve lông mày đang nhăn lại của cô gái.

Nét mặt cô vô cùng thanh tú, xúc cảm từ làn da mềm mại truyền đến khiến anh than nhẹ.

Đường Nghị đang tưởng tượng ra viễn cảnh tương lai của hai người.

Hạnh phúc ?

Không có.

Tình yêu ?

Lại càng không.

Đổi lại chỉ là sự khinh miệt cùng ghê tởm của cô.

Có trời mới biết, mỗi lần đối diện với ánh mắt đó của cô, anh sợ biết là bao ??

Anh sợ mất cô !!!

Sợ cô sẽ bỏ anh ra đi !!!

Cô đơn thuần, rõ ràng là suy nghĩ không chín chắn.

Trong lòng cô chắc hẳn chỉ xem anh như một kim chủ _ người có thể cho cô tiền để trị bệnh cho mẹ.

Cô sao có thể ngây thơ như vậy?

Cô nghĩ rằng anh đồng ý giúp cô là vì anh mê luyến thân thể của cô?

Khóe môi Đường Nghị khẽ nhếch, anh cúi người hôn lên đôi môi hồng nhuận của cô

“....không chỉ là thân thể....mà còn là cả trái tim”

Viên Viên vốn không hề ngủ, cô chỉ nhắm mắt, chỉ là không muốn đối diện với anh mà thôi.

Anh ta yên lặng. Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, khiến cho tâm tư của cô cứ bồn chồn không yên.

Lời nói của anh, không đầu cũng không đuôi. Nhưng mà, cô đại loại ngó ra vài chuyện.

Có phải hay không...anh ta còn muốn trái tim cô ?

Viên Viên cắn răng, cắn đến cảm thấy tê tái từ khớp hàm.

Cô không muốn, không muốn...không hề muốn.

Tim cô...vốn không còn chỗ nào cho anh ta nữa rồi...không còn từ lâu rồi..

Trong quá khứ, đã có một chàng trai từng nói với cô

“Tiểu Viên, anh yêu em”

“Tiểu Viên, anh sẽ kiếm thật nhiều tiền mua đồ đẹp cho em”

“Tiểu Viên, anh thật sự rất nhớ em”

“Tiểu Viên, em có yêu anh không?”

“Tiểu Viên, chúng ta....chia tay đi....”

Nghĩ tới lại càng thêm đau lòng. Nó vẫn như một bóng ma, cứ ám ảnh, lẫn quẩn bên cô không tha.

Đến tận bây giờ, Viên Viên luôn nghĩ rằng: đó chính là quá khứ sai lầm.

Là lầm lỗi của bản thân. Là sự khờ dại của tuổi mới lớn. Hãy buông xuống, hãy bỏ nó qua đi...cô, luôn tự nhắc mình như thế.

Đường Nghị rõ ràng biết cô không ngủ. Anh mỉm cười, cẩn nhẹ lên chóp mũi của cô. Sự tập kích bất ngờ khiến Viên Viên nhú mị, mở mắt nhìn người đàn ông tuần tú trước mắt

“Anh...đã ngồi ở đây sao?”

Đường Nghị không vạch trần cô. Anh nhẹ nhàng đỡ cô ngồi dậy, kê chiếc gối lông mềm mại đằng sau lưng để cô dựa

“Em có muốn đi chơi không?”

Viên Viên ngạc nhiên. Cô....được ra ngoài rồi sao?

“Muốn, dĩ nhiên muốn”

Thấy thần sắc cô tươi tỉnh, anh cũng bớt lo. Quả thật dạo này cô hay bỏ ăn, gầy gò đi trông thấy, khiến anh xót không thôi.

“Ngày mai anh nghỉ làm, sẽ đưa em đi”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Trạch Nhiên Nhiên kéo chiếc kính đen đặt xuống sóng mũi, lại nhìn đến quán cà phê đông người.

Rốt cuộc người muốn gặp cô là người nào ?

“Cô Trạch”

Cô xoay người, đối diện với mình là một người đàn ông mặt mày tuấn tú, ngũ quan tinh xảo. Ước chừng anh ta vừa tốt nghiệp đại học, trông đáng vẻ khá ngông nghênh và...thu hút.

Gỡ mắt kính, cô đi theo hướng anh chỉ đến một chiếc bàn nằm ở vị trí khuất góc.

“Anh là?”

Anh ta không trực tiếp trả lời, chỉ mỉm cười hỏi cô

“Cô muốn uống gì?”

Thấy anh ta khá lịch sự, cô cũng không tiếp tục gặng hỏi

“Capuchino”

Sau khi người phục vụ rời đi, cô mới ngẩng đầu quan sát người đối diện.

“Anh....biết tôi sao?”

Anh ta nhấp ngụm cà phê, mùi vị đắng đậm thơm thơm quyện vào đầu lưỡi, thẩm thấu đến mùi vị chan chát

“Kỳ thực...là gần tiếp biết được cô”

“A !?”

Ý là gì vậy ?

Trịnh Thiên Vỹ ngồi trên ghế tổng giám đốc, đối diện với hai mươi cổ đông mặt mày nhăn nhúm

Một vị trưởng bối cao tuổi đứng dậy, hướng đám người trong phòng mở lời

“Chuyện xảy ra nghiêm trọng như vậy, mà chủ tịch không hề xuất hiện giải quyết. Có phải hay không đang làm bù nhìn đây ??”

Đám người phía dưới nghe thấy vậy cũng nhao nhao.

“Đứng, đứng, đứng. Rõ ràng là chủ tịch công ty, xảy ra chuyện này phải đích thân giải quyết mới đúng.”

Trịnh Thiên Vỹ ưu nhã ngồi chéo chân phe phẩy. Kỳ thực, chuyện này vốn đã nằm trong dự tính của anh.

Thấy anh im lặng, một người bụng phệ đứng thẳng người, nhìn vào anh

“Trịnh tổng, ngài cũng nên nói gì đi”

Trịnh Thiên Vỹ nhếch mép, ý là muốn anh nói

“Trạch Đông còn chưa dọn dẹp xong cục diện của Trạch gia, thì lấy đâu ra thời gian mà ngó bên này”

“Mọi người, chúng ta nên suy nghĩ thoáng vấn đề một chút”

“Tổng giám đốc, chuyện này nghiêm trọng như vậy thì thoáng làm sao đây ?”

Anh chỉnh lại tây trang, bộ vest đen bao trọn lấy cơ thể cường tráng

“VNK đã thực sự bị dồn vào đến chân tường, huống hồ...chuyện này khá lớn, không chừng không cứu được công ty, mà còn ảnh hưởng đến chén com manh áo của các vị đây”

Trịnh Thiên Vỹ anh là đang dùng lối đánh tâm lý.

Trên thương trường mà, vốn dĩ nên dùng chiến thuật, dùng trí tuệ. Người nào thông minh, thì người đó là kẻ chiến thắng.

Còn không...chỉ là người thu cuộc.

Quả nhiên, bọn họ nghe xong liền lo càng thêm lo.

Bọn họ là cổ đông kỳ cựu của công ty, người nào người nấy cũng đã tuổi cao.

Họ cống hiến mấy chục năm, chỉ chờ đến ngày này, đến ngày mà họ về hưu, nhận được tiền hưu từ cổ phần của bọn họ.

Mà bây giờ, công ty phá sản...thì quả thật ngay cả ăn cũng không có mà ăn.

Đến mức này rồi, thì mọi chuyện chỉ còn phải trông chờ vào vị Tổng giám đốc trẻ tuổi này.

“Vậy, ý của ngài là?”

Trịnh Thiên Vỹ kiên trì ngồi chờ, cũng để chờ câu này. Anh mỉm cười

“Hiện nay trên thị trường, tập đoàn GreenMoon đang có sức ảnh hưởng lớn. Chi bằng...chúng ta nhân cơ hội này, hợp tác với bọn họ”

Sau khi nói xong, là điềm nhiên nhìn đám người phía dưới. Họ nghe xong liền nhón nháo. Một người đàn ông trung niên lên tiếng

“Trịnh tổng, chuyện này là không thể. Công ty chúng ta đang xuống dốc, bọn họ chỉ sợ nhìn cũng không thèm nhìn”

Trịnh Thiên Vỹ đứng dậy, đôi chân thon dài chậm rãi đi quanh phòng họp

“Ai nói là không thể?? Tôi đâu có nói là hợp tác bình thường.

Ý tôi là...xác nhập VNK vào GreenMoon”

“Cô cũng biết tình trạng của VNK mà đúng không ? Là đang đi đến bờ vực phá sản.”

Trạch Nhiên Nhiên nhú mi

“Anh nói đi, rốt cuộc anh là ai?”

Mắt thấy cô nổi giận, anh ta mỉm cười

“Chúng ta là cùng phe”

Cô nghi hoặc. Thật sao?

“Trước trả lời tôi, anh là ai?”

Cô quả thật thấy anh rất quen mắt. Nói chính xác hơn là có vài điểm giống với Phương Tử Mặc.

Nếu anh ta nói giữa họ là anh em thì chắc cô cũng không ngạc nhiên.

“Thám tử tư - Phương Tử Kỳ”

Khóe môi Trạch Nhiên Nhiên giật giật, quả thật không sai. Nhưng mà...cũng chưa chắc. Vẫn là nên hỏi lại

“Anh là anh em với Phương Tử Mặc?”

Nghe xong cô hỏi, sắc mặt anh ta có vài phần biến đổi. Nhưng nhanh chóng, liền biến mất. Rất mau, liền mỉm cười

“Đúng. Chúng tôi đều là thiếu gia nhà họ Phương”

Trạch Nhiên Nhiên mặc dù là tiểu thư khuê các. Nhưng đối với tiệc tùng hội lễ, cô chưa từng tham gia.

Lúc đó cha mẹ cũng không ép, họ hoàn toàn không muốn lộ diện đứa con gái này. Nên hiển nhiên, đối với những gia đình quý tộc, họ hoàn toàn không được diện kiến tiểu thư của Trạch gia.

“À”

Cô nói thật, là cô không biết nhà họ Phương là nhà nào. Nếu anh ta nói vậy thì chắc hẳn cũng có chút tiếng tăm.

“Anh là muốn hợp tác với tôi?”

“Xác nhập?”

Cả đám người mắt tròn mắt dẹt nhìn anh. Như vậy, chẳng phải là họ sẽ phải bỏ đi cổ phần hay sao ??

Trịnh Thiên Vỹ đương nhiên nhìn ra mối nghi hoặc trong lòng bọn họ. Anh cười cười, chống hai tay lên bàn

“Mọi người yên tâm, tôi sẽ không đối tệt với mọi người”

Ngoài mặt thì nói vậy, nhưng trong lòng thì khinh thường lạnh lẽo.

Họ vốn chỉ là những người sống vì tiền. Cống hiến cho VNK, nhưng thật ra cũng chỉ là ý thể lâu năm mà làm càn.

Nay thế sự như vậy, xem như anh là một công hai chuyện, đẹp luôn bọn người này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Viên Viên hôm nay thức thật sớm. Cô rất háo hức, tựa như một đứa trẻ khao khát được ăn một cây kem.

Nói cũng không sai, thời gian này cô bị giam cầm...thậm chí là bị xiềng chân, trông chẳng khác nào một tù nhân bị phạm tội. Càng nghĩ càng nực cười, ngay cả tự do của mình cũng không thể có.

Đôi chân trần trắng nõn bị bao phủ bởi chiếc váy hồng dài đến gối, từng tầng từng tầng xếp lớp. Ở mắt cá chân do bị ma sát với xích kim loại lâu ngày, mà hằn lên một vết đỏ.

Viên Viên nhìn chăm chăm thứ chói mắt ấy hiện hữu trên chân mình. Cô cắn răng, lòng bàn tay vươn đầy mồ hôi.

Hôm nay...là cơ hội tốt nhất.

Đường Nghị từ bên ngoài mở cửa bước vào, hình như anh rất mệt mỏi. Trên mắt cũng nổi lên tia đỏ, chắc là do đêm qua anh không ngủ.

Mau chóng định thần lại cảm xúc, Viên Viên mỉm cười bước đến ôm tay anh.

“Hôm nay ở công ty có chuyện gì sao?”

Có lẽ Đường Nghị khá ngạc nhiên với sự nồng nhiệt và dịu dàng của cô, nên gương mặt tuấn tú có ngẩn ra vài giây. Viên Viên lay lay cánh tay anh

“Sao thế?”

Anh mau chóng thu hồi cảm xúc, nhẹ cúi người hôn lên trán cô

“Không sao, không sao rồi”

Cơ thể Viên Viên khẽ run. Cô càng ngày đối với anh càng đậm lòng sợ hãi, là sự sợ hãi vô thức hiện diện ở thâm tâm cô.

Cố gắng nở nụ cười thật tự nhiên, cô hướng anh nói

“Chúng ta...đi thôi”

Đường Nghị sững người. Chung qui, cô vui vẻ như vậy là do hôm nay được đi ra ngoài.

Kỳ thực mà nói, anh ngay một chút cũng không muốn cho cô đi. Nhưng ngày ngày cô đều mặt mày rũ rượi, sức sống dường như bị ai rút đi mất, thật khiến anh không lo cũng phải lo.

“Được, chờ anh”

Đường Nghị buông cô ra, sắc mặt khôi phục lại sự lạnh lùng lúc đầu. Anh đi đến tủ quần áo, chọn một bộ đồ, sau đó mới bước vào nhà vệ sinh để thay.

Viên Viên nhìn bóng anh khuất sau cánh cửa, mới thở phào hơi nhẹ nhõm.

Trạch Nhiên Nhiên lóng ngóng đi đi lại lại trong phòng. Cô đang thực sự rối rắm, cô không biết có nên gọi cho anh hay không?

Không được! Đầu tiên là gọi cha trước. Dù sao VNK cũng là do cha quản lý.

Cô cảm thấy bản thân mình cứ trong tiềm thức cái gì liên quan đến Trịnh Thiên Vỹ đều cuống cả lên, quên hết mọi thứ xung quanh. Thật là không có tiền đồ mà !!!

“Alo”

Đầu dây bên kia là giọng nói khàn khàn có chút mệt mỏi. Giờ phút này, tại toà nhà chính của tập đoàn VNK, Trạch Đông đang đau đầu xử lý tài liệu.

“Cha, là con gái”

Vì là bất điện thoại quá nhanh nên ngay cả tên hiển thị trên màn hình cũng không xem qua. Chả trách, dạo này công việc bù đầu bù cổ.

“A, con gái. Con khỏe không?”

“Dạ, rất ổn”

Trạch Đông tuy rất ít gần gũi con gái, nhưng ông rất hiểu đứa con này. Nó từ nhỏ tính tình đã bướng bỉnh, càng ngăn cản thì nó càng muốn làm. Đặc biệt thích mềm không thích cứng.

Ông biết hôm nay cô gọi đến là vì lý do gì. Báo đài truyền thông dày đặc, muốn ngăn cũng ngăn không được, thông tin nhanh chóng lan tràn khắp các mặt báo, internet hay ti vi. Nếu như không do có chuyện nghiêm trọng như vậy, thì có lẽ nó cũng sẽ không thêm gọi cho ông

“Ừ, nếu con có thời gian rảnh, thì tranh thủ về chăm sóc mẹ. Bà ấy bị bệnh rồi”

“Đạ, con biết rồi. Con sẽ thu xếp thời gian”

Nói xong, cô suy nghĩ chốc lát rồi bồi thêm một câu

“Cha, rất nghiêm trọng sao?”

Trạch Đông bên này lắc đầu, lấy tay xoa xoa thái dương

“Không sao đâu, chuyện hiện hữu trên thương trường mà”

Cô cắn răng, cảm thấy bản thân mình quá bất lực, thật không biết làm được gì để giúp đỡ.

“Cha nghỉ ngơi cho tốt, đừng để vì công việc mà sinh bệnh. Còn nữa, nhấn mẹ giữ sức khỏe. Con...chắc khoảng một tuần nữa sẽ về”

“Được”

Cúp điện thoại, Trạch Nhiên Nhiên thờ dài nhìn trần nhà. Không hiểu, ông trời đang đùa giỡn họ cái gì.

Lại nghĩ đến, việc này cũng sẽ ảnh hưởng không ít tới Trịnh Thiên Vỹ. Không chừng là còn vì chuyện này mà mất ăn mất ngủ.

Nghĩ vậy, cô liền không nhịn được ấn một dãy số quen thuộc.

New York, Mỹ

Trong một tòa nhà hiện đại cao chọc trời, người đàn ông ưu nhã cầm ly rượu. Chất lỏng màu đỏ sậm ánh lên vài vệt ma mị mà quyến rũ.

Một tên mặc vest đen cung kính từ ngoài cửa bước vào, gã ta mang bao tay trắng, thuần thục cầm một mâm rượu.

“Thiên Vỹ, cậu tính vụ này thế nào?”

Trịnh Thiên Vỹ không trả lời. Ánh mắt nhìn về phía xa xôi không phương hướng. Ngửa cổ uống một ngụm rượu, từ từ cảm nhận vị chan chát ngọt ngào thấm đều đầu lưỡi, mới mỉm cười

“Không phải vẫn là cho VNK phải gia nhập GreenMoon sao ?”

Người kia hình như không hài lòng với đáp án của anh, khẽ nhíu hàng mi

“Cụ thể chi tiết là thế nào?”

Anh lấy gói thuốc trên bàn, nhẹ nhàng rút ra một điếu.

Trong không gian tràn ngập ánh đèn vàng, ngọn lửa đỏ phập phồng châm lên đầu điếu.

“Cái đó để nói sau đi. Quan trọng là bây giờ phải chặn lại công văn từ Bắc Kinh gửi về”

“Cái đó cậu khỏi lo, tôi đã kêu người đi xử lý.”

“Tốt”

Im lặng một chút, Trịnh Thiên Vỹ mới cất lời

“A Mặc, hôm trước cậu đến Thượng Hải, Nhiên Nhiên vẫn tốt chứ?”

Phương Từ Mặc mỉm cười. Rốt cuộc cũng chịu hỏi đến. Khẽ chỉnh lại tư thế, anh ta tao nhã gõ nhịp lên bàn

“Sắc mặt rất tệ, ốm yếu. Còn nữa...nhân sắc đi xuống cực kỳ, hai mắt thâm quầng như gấu trúc”

Trịnh Thiên Vỹ nhíu chặt mi

“Thật không?”

Dạo này công việc bận rộn, anh cũng không có thời gian nói chuyện điện thoại hay chat webcam với cô.

Phương Từ Mặc lâu lâu mới thấy dáng vẻ này của người bạn, dĩ nhiên nổi lên tà thú. Anh ta mờ to mắt, gật đầu như giả vờ. Miệng cũng không ngừng rêu

rao

“Cậu không biết đâu. Tớ xem chút không nhận ra cô ta. Da dẻ cũng xanh xao, gầy trơ xương”

Trịnh Thiên Vỹ thấy có gì đó không đúng, lại nhìn đến tên tiểu tử này, liền lập tức hiểu ý. Anh mỉm cười, quàng cái gối ôm vào mặt Phương Tử Mặc

“Biến”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Trạch Nhiên Nhiên gọi khoảng một lúc, thì anh mới bắt máy.

Cảm xúc của cô ban đầu là tim đập loạn nhịp. Không biết sao, nhưng cứ giống như lâu ngày không gặp nhau, mà gặp rồi lại không biết nói gì.

“Alo”

Là giọng trầm thấp của Trịnh Thiên Vỹ.

Có trời mới biết, anh hạnh phúc đến cỡ nào khi thấy tên cô hiển thị trên màn hình. Có nhiều nỗi nhớ nhưng dù có dùng lời cũng không thể nào tả hết được. Nhiều lần anh muốn gọi cho cô, nhưng lại vì công việc quá nhiều mà gián đoạn.

“Anh ơi, anh có khỏe không?”

Giọng nói đầy nhẹ nhàng, từ tính, rơi vào tim anh tựa như dòng suối ngọt. Rất ngọt !!!

“Anh không chết được”

Sau đó còn kèm theo hai tiếng ho “khụ khụ”.

Trạch Nhiên Nhiên nghe giọng anh không khỏe, vậy mà còn muốn nói là không sao. Liền hơi tức giận, mắng anh một trận

“Sao anh lại chẳng bao giờ chú ý sức khỏe vậy? Công việc thì công việc, nhưng không thể nào vì công việc mà làm ảnh hưởng đến bản thân. Anh...”

Trịnh Thiên Vỹ bên đây khẽ cong môi. Bàn tay nhẹ nhàng gõ nhịp lên bàn, ánh mắt anh hàm ý nhìn người đàn ông đang ngồi nhìn mình. Khẩu hình miệng nhấp nháy “Đi ra”

Phương Tử Mặc vốn muốn ở lại xem tên tiểu tử này diễn kịch ân ái ái ái với bảo bối của hắn. Nhưng không ngờ hắn một chút cũng không cho anh toại lòng.

Phương Tử Mặc ho nhẹ, anh sờ sờ mũi, chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài. Trong lòng cảm phần không thoải. Rõ ràng muốn riêng tư thì ra ngoài, sao phải đuổi anh ?

Trịnh Thiên Vỹ thấy anh ta đi ra ngoài mới trả lời cô

“Em đừng lo. Anh vốn rất khỏe.”

Phương Tử Mặc cố ý đứng ở cửa dừng một chút, để lắng nghe cho rõ. Nhưng ngay sau đó liền bị một cái gối phang vào mặt.

Trạch Nhiên Nhiên nghe bên này có tiếng động, liền hơi tò mò, không nhìn được hỏi Trịnh Thiên Vỹ

“Bên đó có chuyện gì sao?”

Trịnh Thiên Vỹ xoay người, liếc Phương Tử Mặc. Sau đó lại mỉm cười dịu dàng

“Chỉ là một con mèo đói bụng”

Phương Tử Mặc nghe xong hắc tuyến đầy trán. Ấm ức đi ra ngoài.

Mà ở phía này Trạch Nhiên Nhiên cũng thấy lạ. Anh...có mèo sao?

“Nhìên Nhìên”

“Đạ”

“Thời gian không có anh, em phải biết tự chăm sóc bản thân biết chưa?”

Trong lòng cô một mảng ảm áp, mím môi cắn tay

“Em biết rồi”

Thấy cô ngoan ngoãn, Trịnh Thiên Vỹ rất hài lòng. Anh nhìn đồng hồ trên tay, tính theo múi giờ thì bên cô trời đã khuya, liền không hài lòng chau mi

“Em đi ngủ đi”

Trạch Nhiên Nhiên vốn là thức khuya như vậy, cũng chỉ là muốn cùng anh nói chuyện. Nhưng thấy anh lo lắng cho mình, cô liền không muốn cãi lại

“Anh chú ý sức khỏe. Còn nữa, chuyện của công ty anh cũng đừng quá lo. Rồi sẽ qua thôi”

Trịnh Thiên Vỹ cười nhẹ

“Được

Lúc Trạch Nhiên Nhiên để điện thoại ra khỏi tai, liền nghe loáng thoáng

“Anh rất nhớ em”

Khóe mắt cô ảm ỉm cười. Ngáp một cái rồi vào phòng ngủ.

Mặc dù nói là đi chơi, nhưng bị cả chục người canh, thì còn gì là tự do ?

Viên Viên nhủ mi, cô làm sao lại quên được, người đàn ông này có bao nhiêu độc đoán ? Anh ta sẽ cho cô có cơ hội sao ?

Nhưng mà, có phần hơi may mắn. Thời gian lâu như vậy cô bị nhốt trong phòng, ngay cả không khí nhộn nhịp bên ngoài cũng không ngửi được.

Đường Nghị thấy mặt cô không thoải mái, liền quan tâm dừng lại, nắm lấy cằm cô

“Em không khỏe sao?”

Viên Viên cười gượng, cô liếm khóe môi khô khan

“Không...không sao”

Đường Nghị nhìn nét đáng yêu của cô. Không nhịn được cúi người hôn nhẹ lên bờ môi ngọt ngào

“Đi thôi”

Lòng bàn tay chai sạn, mang theo hơi ẩm, bao phủ lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Trong lòng tay Viên Viên cũng dần tỏa ra mồ hôi, có chút không thích ứng được.

Không hiểu sao, càng đi dần về phía trung tâm thương mại, trái tim Viên Viên càng đập loạn nhịp. Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, trong tim như có ngọn lửa đang cháy. Càng đến gần thì càng cháy lớn, khiến cô ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Lúc Đường Nghị dẫn cô đi đến một gian hàng, Viên Viên vô tình thấy được một bóng dáng quen thuộc. Bóng dáng thon dài mặc chiếc áo sơ mi sọc ca rô, từng góc cạnh của cơ mặt...

Là anh !!!

Anh...đã trở về rồi !!

Cô nhìn không lầm...

Hóa ra...tim nhói như vậy...là vì anh..

Ánh mắt dần mờ mờ hồ hồ, người kia đang xoay người, tiêu dao đi đến phía hai người.

Đường Nghị đang chọn quần áo, nên không hề thấy cảnh này. Không hề thấy ánh mắt hoảng loạn của cô, ánh mắt đầy phức tạp.

Đường Nghị chọn xong một bộ quần áo, xoay người thì thấy cô nhìn về phía trước. Khẽ nhíu mi, khi thấy người đến gần thì ngạc nhiên càng ngạc nhiên

“Phương thiếu”

Phương Từ Kỳ tay rút túi đi đứng trước mặt hai người. Ánh mắt như có như không lướt qua Viên Viên, mỉm cười gật đầu với Đường Nghị

“Đường tổng, thật trùng hợp quá”

Đường Nghị treo lại chiếc váy lên giá, vươn bàn tay thon dài ra bắt tay với anh ta

“Thật không ngờ gặp được anh ở đây”

Phương Từ Kỳ cười cười. Sau đó làm như bất ngờ nhìn vào người đang đứng cạnh anh

“Đường tổng, đây là?”

“A, đây là bạn gái của tôi”

Đường Nghị ôm lấy vai cô. Nhưng Viên Viên theo bản năng càng muốn giãy giụa, đổi lại chỉ là cái siết đến đau tái người.

Phương Từ Kỳ tỉnh bơ nhìn màn này, khóe mắt có chút chế giễu. Viên Viên nhận thấy ý trong mắt anh ta, thoáng chút trái tim dường như bị ai bóp nghẹt. Đau đớn!!

“Tiểu thư, rất vui làm quen”

Viên Viên trong lòng khinh bỉ bản thân mình.

Mày bị làm sao vậy chứ ?

Mày quên giữa hai người đã kết thúc rồi sao ?

Mày không phải đã phản bội anh sao ?

Mày làm sao còn muốn anh ấy nhớ mày ?

Viên Viên...mày nên tỉnh lại...

Hít một hơi thật sâu, cô gượng cười vươn bàn tay run rẩy

“Xin chào, Phương thiếu”

Khoảnh khắc hai tay chạm vào nhau, ai biết được cõi lòng cô bị cửa đến đau đớn...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Trạch Nhiên Nhiên đứng chôn chân ở biệt thự độc lập ngoài ngoại ô của La Diệp Thành, cô đang không biết, mình có nên kêu cửa hay không. Lòng bàn tay đầy mồ hôi, cảm giác nhóp nhép khiến cô khó chịu.

Hít một hơi thật sâu, cô vươn tay nhấn vào chuông cửa.

“Ding doong” một tiếng, lát sau liền có người phụ nữ trung niên bước ra, nhòm qua khe cửa, khi thấy cô thì mỉm cười.

“Tiểu thư, cô tới rồi” Lúc thấy vú Thắm ở đây, cô cũng rất ngạc nhiên, cô còn tưởng là vú ở Bắc Kinh, lúc về sẽ ghé thăm một chuyến. Trạch Nhiên Nhiên ngay từ nhỏ đã rất thích vị vú nuôi này, bà luôn hiền từ, dịu dàng, và rất tốt với cô.

“Vú, sao người lại ở đây?” Bà cười cười đóng cửa lại, sau đó đi song song với cô vào nhà

“Bà chủ bảo vú qua đây chăm sóc thiếu gia. Ai, con đó, thật không ngờ là sẽ gặp con ở đây” Trạch Nhiên Nhiên nhíu mi

“Tại sao anh Diệp Thành không nói gì với con hết vậy?” Sắc mặt bà có chút bối rối, miễn cưỡng kéo nhẹ khóe môi

“Chắc là...thiếu gia quên” Cô cũng không hỏi nhiều nữa, trực tiếp vào vấn đề chính “Vú, anh Diệp Thành có nhà hay không?”

“A, có. Thiếu gia vừa mới về”

Cô mỉm cười, đứng trò chuyện với vú Thắm vài câu rồi đến phòng La Diệp Thành.

Nhà họ La và nhà họ Trạch vốn đã quen biết nhau từ rất lâu, từ nhỏ, cô và La Diệp Thành cũng được xem như là thanh mai trúc mã. Người nhà hai bên cũng luôn đùa rằng sau này sẽ cho họ lấy nhau.

Sự tình đi đến ngày hôm nay quả thật cô có chút không dám tin. Kỳ thực, cô rất quý chú La Khai và mẹ Vương. Và lại, họ cũng rất tốt với cô.

Nhất thời, Trạch Nhiên Nhiên bị rối loạn bởi hàng tá suy nghĩ lung tung của bản thân. Cô cắn môi, vươn tay gõ cửa.

“Vào đi” Khi cánh cửa mở ra, La Diệp Thành còn tưởng mình gặp ảo giác. Không thể nào ngờ được người đến là cô.

“Em...vì sao lại tới?” Trạch Nhiên Nhiên phì cười, cô nhấn mũi bước đến chỗ anh ngồi, rất tự nhiên đặt mông lên chiếc ghế sofa da thú.

“Chẳng lẽ giữa anh và em là có chuyện mới tìm được nhau?”

La Diệp Thành nghe cô nói vậy thì mừng rỡ, anh buông tập tài liệu trong tay xuống. Ngồi kế bên cô, nhẹ nhàng muốn đưa tay vén đi vài sợi tóc còn rũ xuống. Theo bản năng, Trạch Nhiên Nhiên nghiêng đầu né tránh.

Nhìn thấy hành động của cô, trong mắt La Diệp Thành thoáng chút buồn. Anh gượng cười, bàn tay ngơ ngác giữa không trung vô vô xuống đầu cô “Nha đầu này” Cô biết mình hơi quá, nhưng không hiểu sao, trong lòng hiện giờ đối với anh rất là bài xích.

Thuở quá khứ cũng không có như vậy, nhưng mà bây giờ... Cô thật sự rất muốn khinh bỉ bản thân mình. Trạch Nhiên Nhiên, rốt cuộc thì tại sao mày có thể trở thành một đứa như vậy?

Sao mày có thể làm vậy với anh Thành? Dường như trong tâm thức cô đang có hai tinh linh đang đối chọi nhau.

Tinh linh mang màu trắng, gương mặt thuần khiết nhìn lại, lắc đầu nguây nguây nhìn cô, nó nói “Cô không thể, cô không thể làm như vậy với anh Thành. Cô quên là anh ấy đã giúp đỡ cô như thế nào sao?”

Phải rồi, anh Thành rất tốt...rất tốt với cô Một tiểu quý màu đen xuất hiện, trên đầu mọc hai cái sừng, nó giương ra cây giáo nhỏ xíu, cười khà khà “Trạch Nhiên Nhiên, cô không biết là VNK đang cần cô cứu? Trịnh Thiên Vỹ đang chờ cô hay sao?” Trịnh Thiên Vỹ...đúng rồi...cô phải giúp anh, phải giúp VNK.... “Không được.

Cô làm như vậy là đang lợi dụng tình cảm của người khác dành cho mình, không thể”

“Cái gì mà không thể? Vậy VNK có quan trọng hay không? Cô có muốn cứu cha, cứu người đàn ông của cô, cứu VNK hay không?”

“Không được”

“Được”

“Không được”

“Được”

“Aaaaaa”

Trạch Nhiên Nhiên ôm lấy cái đầu đau như búa bổ của mình. Đây chính là sự day dứt của cái thiện và cái ác, giữa cái gọi là lương tâm và bất lương.

Trạch Nhiên Nhiên cảm thấy rối bời, cô phải làm sao, phải làm sao bây giờ?

Là cha, là Thiên Vỹ, là VNK...hay là...La Diệp Thành?

“VNK đi đến ngày này mà chủ tịch đều không một lời quan tâm hay đưa ra chỉ bảo. Thiết nghĩ, người như vậy còn nên là chủ tịch hay không?”

“Đúng đó, VNK sắp phá sản tới nơi rồi. Tại sao chủ tịch một câu cũng không nói?”

“Tôi nghĩ là Trạch Đông không xứng đáng là người đứng đầu của VNK. Nên bãi chức đi thôi”

“Phải. Đề nghị cách chức chủ tịch hội đồng quản trị”

“Cách chức đi, ông ta không xứng đáng” Một người nói, chín người hòa theo. Họ xông vào, bàn tán. Mà người im lặng nhìn kịch này giờ, đang nhàn nhai ngồi ghế nhíp lên bàn. Khóe môi Trịnh Thiên Vỹ khẽ nhếch, anh chờ nhất cũng chính là giây phút này. Giây phút bức nhà họ Trạch vào con đường chết.

“Mọi người yên lặng” Bị tiếng nói trầm trầm của anh vang lên, nhất thời không khí yên bình trở lại. Trịnh Thiên Vỹ đứng dậy, anh với lấy điều khiển ở trên bàn, hướng mấy chiếc bấm vài cái. Trên màn hình hiện ra khoảng bốn ô vuông. Mỗi ô nói về doanh thu, về sản phẩm, về chi phí bỏ ra, về số tiền bị tổn thất. Anh nhẹ nhàng xoay xoay remote, mỉm cười nhìn cô đồng “Tình hình VNK đang rất thê thảm. Sở dĩ tôi dùng từ thê thảm là vì doanh thu thu vào thì ít, tiền chi ra thì nhiều. Chưa kể đến vụ bê bối sử dụng paraben trong sản xuất mặt hàng mỹ phẩm”

Ngưng một chút, anh lại nói

“Bản thân là một người lãnh đạo của VNK, tôi không chấp nhận nó bị suy bại. Đồng ý là có người muốn hại, nhưng không phải song song đó là chiến thuật kinh doanh quá kém hay sao?”

Một vị lão luyện của công ty đứng lên, ông ta khoảng chừng 70 tuổi, nhìn vào Trịnh Thiên Vỹ

“Trịnh tổng, ngài đây là đang đổ lỗi cho chủ tịch hay sao?”

Bản thân ngài cũng biết mình là một người lãnh đạo, vậy có gì không ngăn cản, đưa ra ý kiến góp ý với chủ tịch?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Tuổi thanh xuân của anh đã lỡ buông tay em.

Sự ngu ngốc bông bột thời tuổi trẻ khiến anh mất đi người con gái mình yêu.

Nhưng bây giờ thì không, anh đủ trưởng thành để hiểu...muốn buông em ra...là điều không thể trong tim anh...

Em là điều cấm, là một rừng hoa oải hương tím...là một nữ hoàng ngự trị trong tim anh...

La Diệp Thành thấy cô ôm đầu thì lo lắng đến trái tim dường như bị treo lên. Anh hốt hoảng nhìn cô, nhất thời bản thân ngu muội không biết nên làm gì?

“Trạch Nhiên Nhiên, em làm sao vậy?”

Trạch Nhiên Nhiên thờ dốc, cô khẽ nhắm mắt lại, để những suy nghĩ kia trôi đi. Khoảng một lúc lâu sau, mới ngẩng đầu nhìn anh

" Không đâu, chỉ là hơi đau đầu một chút”

La Diệp Thành nhíu mi

“Vậy để anh đi lấy thuốc”

Cô nắm tay anh lại, khẽ lắc đầu. Kỳ thực, anh không cần như vậy, không nên tốt với cô như vậy. Cô sẽ không thể nào ra tay, cô không thể.

Trong lòng Trạch Nhiên Nhiên thầm nghĩ, anh Thành sao lại không ghét bỏ cô? Sao không khinh khi cô như Chu Hồng? Tại sao anh luôn tốt với cô như vậy? Nhưng mà cô ngốc thật rồi. La Diệp Thành yêu cô, có thể làm mọi thứ vì cô. Trạch Nhiên Nhiên bất chợt nhớ lại Diane Ackerman từng nói: “Mọi người đều thừa nhận tình yêu thật tuyệt vời và vô cùng cần thiết nhưng chưa một ai định nghĩa được tình yêu là gì”.

Cái thứ tình yêu ấy, cô lại dành cho Trịnh Thiên Vỹ mất rồi. Còn La Diệp Thành, anh vẫn ngốc như vậy...vẫn cứ đem tình cảm ấy đặt lên người cô...dù biết rằng kết quả chẳng mấy khách quan.

“Diệp Thành, chúng ta uống ít rượu đi, được không?”

La Diệp Thành ngăn người, mọi hôm cô cũng không gọi anh thân mật như vậy. Đều là anh Thành, hay anh Diệp Thành. Quả thật khiến anh có chút thụ sủng nhược kinh.

Anh mỉm cười, đứng dậy đi đến quầy rượu

“Em muốn uống loại gì?”

“Lafey năm 80”

La Diệp Thành thuận thực mở nút bần, chờ mười lăm phút giải rượu. Anh cười cười

“Em có chuyện buồn sao?”

Trạch Nhiên Nhiên bĩu môi, cô nghiêng đầu nhìn anh

“Anh à, đi lấy chút gì ăn đi”

La Diệp Thành nghe xong thì mới nhớ ra, uống rượu cũng cần phải có thức ăn. Bóng lưng thẳng tắp của anh đi xuống lầu, khuất sau cánh cửa. Trạch Nhiên Nhiên nhìn cánh cửa khép lại, mới đứng dậy. Cô hít một hơi thật sâu, lấy trong túi xách một bao thuốc nhỏ, nhẹ nhàng thoa lên ly của La Diệp Thành.

Đã đến bước này rồi, cô chỉ có một sự lựa chọn. Khoảng chừng 5 phút sau thì La Diệp Thành đi vào. Anh bung trên tay một mâm thức ăn, mỉm cười đặt trên bàn.

“Hôm nay hai anh em uống không say không về”

Cô gạt mạnh đầu, rót rượu ra ly. Sau đó đưa cho anh

“Đúng, không say không về”

“Nào, cheer”

Trịnh Thiên Vy ngồi ở chiếc ghế Tổng giám đốc, anh gõ nhịp tay lên bàn, thành thoi nhìn bọn họ “Các người bây giờ cũng chỉ có 2 lựa chọn: 1 là mất trắng, một là có số tiền bồi thường không nhỏ”

Bên dưới dần vang lên những tiếng xì xầm. Yên lặng một chút, cũng có vài người ký tên vào bản hợp đồng trước mặt họ, trên mặt đều là bất đắc dĩ.

Trong hội cổ đông, có đa số người đều là những thanh niên trẻ tuổi, nhưng cũng có vài người là bậc ông cụ lão. Họ đi theo VNK, gắn bó bên VNK, thời gian lâu dài cũng có chút cảm tình.

Bây giờ nói buông là buông, quả thật có chút không đành lòng. Đồng hồ từng tiếng tích tắc trôi đi, thoát cái đã có hơn phân nửa người ký tên vào hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, duy chỉ còn lại vài vị cổ đông lâu năm là đang chần chừ do dự. Khóe miệng Trịnh Thiên Vy khẽ nhếch, anh đang nắm trong tay 20% cổ phần, bây giờ lại có những người này chuyển nhượng, thoáng chốc sẽ lớn hơn số cổ phần mà Trạch Đông đang có 35%.

Tính tới thời điểm bây giờ, anh đã là người đứng đầu VNK với 40% cổ phần, điều này chỉ là thành công bước đầu. Thứ anh muốn... là toàn quyền quyết định VNK.

“Còn các vị? Các vị không muốn sao?”

Trịnh Thiên Vy anh không sợ thua... là bởi vì anh luôn nắm chắc phần thắng trong tay. Mấy vị kia yên lặng, họ phân vân không biết có nên ký tên hay không? Họ nên chọn cái gì bây giờ?

“Là một thương nhân, các vị nên quan tâm đến lợi ích lâu dài, khi đã có khoản tiền, có thể đầu tư vào công ty khác. Nếu muốn chờ VNK cải tử hoàn sinh, e là đến lúc đó ngay cả cơm cũng không có mà nhai, các vị nên nhớ sự việc bây giờ không dễ như ta tưởng”

Giọng nói trầm thấp quyến rũ, mang theo nét nam tính của một vị lãnh đạo. Ít nhiều cũng lay động phòng tuyến trong lòng bọn họ. Quả là dự đoán không sai, lát sau, họ cũng đã nâng bút ký tên.

Trạch Nhiên Nhiên nhẹ nhàng nâng ly, cô không vội uống, chỉ là nhìn chăm chăm vào La Diệp Thành. Thấy anh ngửa cổ uống cạn, mới nhấp một ngụm nhỏ thấm lưỡi.

“Anh, uống thêm một ly”

Cô cười vui vẻ, cầm chai rượu rót vào ly của anh. Sau đó, còn gấp một miếng cá. La Diệp Thành cũng không có nghi ngờ gì, đối với cô là luôn không phòng bị. Anh nâng ly, lại một ly một ly uống cạn. Đến một lúc sau, liền thấy cả người xoay sở. Anh giơ tay vỗ vỗ đầu, cố gắng nâng mắt nhìn cô, khóe môi muốn nói gì đó, nhưng liền gục xuống bàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Trạch Nhiên Nhiên nhìn La Diệp Thành nằm gục xuống bàn, trái tim như treo lơ lửng, cảm giác của một người làm việc xấu sợ người khác phát hiện.

Cô hít một hơi thật sâu, siết chặt lấy bàn tay, hi vọng có thể bổ sung cho mình một tí dũng cảm.

Cô đỡ anh lên giường, thân hình to lớn gấp mềm mại liền chủ động nằm xuống.

Trạch Nhiên Nhiên nhìn xung quanh căn phòng, cô bắt đầu bước đến lục lọi ngăn tủ, nhưng cũng chẳng tìm được kết quả gì.

Cô nhú mi, chống hai tay lên bàn, ánh mắt nhìn một lượt căn phòng.

Đúng rồi, là thư phòng !!!

Suy nghĩ vừa dứt, cô liền mở cửa đi đến căn phòng đối diện. Cửa cũng không khóa, chỉ cần vặn một cái là mở ra.

Bên trong phòng đa số đều là sách cổ chứa trên một kệ cao, nhìn chẳng khác nào trong thư viện.

Cô nhẹ nhàng khóa cửa, đi đến chiếc bàn làm việc. Bên trên là một đồng tài liệu, cô liền nhanh chóng giờ từng cái ra xem.

Đến hơn chừng cả chục cái mà vẫn không tìm được, cô bắt đầu rối rắm. Thời gian qua lâu như vậy rồi, không mau chóng tìm ra nếu Diệp Thành tỉnh dậy thì sẽ xảy ra chuyện.

Cô bắt đầu lục từng góc ngách, tưởng chừng đâu mất hi vọng rồi, thì lại thấy một hộp quà nhỏ.

Trạch Nhiên Nhiên nhú mi, cô mở ra. Bên trong là một xấp tài liệu, nội dung...liên quan đến việc của VNK.

Lúc Trạch Nhiên Nhiên đến gặp Phương Tử Mặc cũng đã là buổi tối.

Trời đêm lạnh lạnh, mang theo hơi thở của phố phường nhộn nhịp. Ánh đèn neon tạo ra những ánh sáng đầy màu sắc.

Trạch Nhiên Nhiên mặc một bộ váy liền thân màu tím nhạt. Cô đứng ở trước cửa nhà hàng, hít một hơi thật sâu mới chậm rãi bước vào.

Cô chậm rãi đi lên căn phòng VIP nằm ở lầu ba, là vị thế thích hợp để ngắm thành phố vào ban đêm.

Lúc mở cửa bước vào, cô gặp được anh ta đang thành thoi uống trà ngắm cảnh. Mặc dù đôi giày đế gỗ nện cộp cộp trên sàn nhà, và anh ta cũng biết, nhưng dường như không quan tâm.

“Cô ngồi đi”

Bây giờ, anh ta mới quay mặt nhìn cô. Đôi con ngươi đen lầy ẩn chứa ý cười. Trạch Nhiên Nhiên cũng không khách sáo, cô kéo ghế ngồi đối diện với anh.

Chốc sau, người phục vụ mang vào một ly sữa nóng. Cô nhìn xong thì nhú mi. Phương Tử Mặc cười cười, mở miệng giải quyết thắc mắc của cô

“Thiên Vũ nói dạ dày cô không tốt, đêm lạnh nên uống chút thức nóng cho ấm”

Trái tim Trạch Nhiên Nhiên có một dòng suối ngọt chảy qua, ấm áp lạ thường. Cô nhẹ nhàng nhấp một ngụm, để vị béo ngậy thấm hòa đầu lưỡi, sau đó ngẩng đầu nhìn anh ta

“Thiên Vũ vẫn khỏe chứ?”

Phương Tử Mặc mỉm cười

“Đĩ nhiên là khỏe. Anh ta rất sung sức mà, mỗi đêm song phi cũng không có vấn đề gì”

Trạch Nhiên Nhiên ngẩng người, lát sau mới ngấm ngấm hiểu ra. Mặt mày cũng không đỏ, đơn giản nhìn anh ta phán một câu

“Ồ, vậy chắc Phương luật sư đây rất hay chơi trò này nên mới rõ như vậy”

“....”

Tại sao người phụ nữ của Trịnh Thiên Võ lại giống hần ta đến như vậy, thích móc họng người khác.

Trên mặt anh hơi đỏ, sau đó háng giọng một tiếng, quay lại về mặt nghiêm túc nhìn cô

“Trạch tiểu thư, chúng ta nên vào vấn đề chính rồi”

Bàn tay cô siết chặt thành quyền. Phải, cô đã lấy được tài liệu chứng minh La Diệp Thành có liên quan đến vụ bê bối sai người bỏ chất paraben vào khâu sản xuất mỹ phẩm ở VNK. Thế nhưng mà...cô can tâm giao ra hay sao ?!?

Một sự thật là Trạch Nhiên Nhiên cùng La Diệp Thành là bạn bè từ thỏu nhỏ nhỏ. Điều này vốn không thể chối cãi. Đây cũng chính là điều mà cô day dứt, cô làm như vậy...liệu có được hay không?

Tình cảm...là thứ rắc rối nhất, là rào cản lớn nhất...

Cô hít một hơi thật sâu, chỉ khẽ nhìn mấy ánh sáng quang bên ngoài

“Anh...nếu như có một người là anh trai, còn một người là người yêu...anh sẽ chọn ai?”

Phương Tử Mặc yên lặng, anh cũng biết nếu cô vào con đường này sẽ là một sự khó khăn. Nhưng mà...đây vốn là do hoàn cảnh ép buộc. Anh nhớ, có lần Trịnh Thiên Võ từng nói với anh

“Cậu biết thế nào là yêu một người hay không? Đó chính là cảm giác mà bản thân bị ảnh hưởng bởi người đó. Tôi yêu Trạch Nhiên Nhiên, tôi có thể làm bất kỳ chuyện gì vì cô ấy. Nhưng mà, ông trời quá trớ trêu, cô ấy lại là con của Trạch Đông. Cậu có biết hay không mỗi khi hành hạ cô ấy tìm tôi đau biết bao...Yêu là yêu, hận là hận. Dù tôi có hận cô ấy thế nào cũng không thể buông tay cô ấy được...đó là bởi vì tôi vốn quá yêu cô ấy”

Trong thế giới của Trịnh Thiên Võ là màu đen, khi cô đã chấp nhận bước vào thì sẽ không có lối ra. Quả thật, khổ cho đôi nhân duyên.

Phương Tử Mặc uống tách trà, chậm rãi cất lời

“Việc cô làm xét theo lý hoàn toàn không sai. Biết bao nhiêu khách hàng, bao nhiêu công nhân của VNK cần con đường sống, họ cần một công đạo rõ ràng. Đó là chưa kể đến cha cô, chủ tịch hội đồng. Còn cả Thiên Võ...”

Trạch Nhiên Nhiên nhắm mắt, thật lâu sau đó mới dứt khoát mở ra. Cô hướng Phương Tử Mặc mỉm cười

“Được. Tôi sẽ giao tài liệu cho anh”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Thời điểm Trạch Nhiên Nhiên giao tài liệu cho Phương Tử Mặc, cũng là lúc VNK chính thức nằm trong tay Trịnh Thiên Võ. Sau khi Trạch Đông biết tin này, đã tức tốc bay sang Mỹ, nhưng tất cả mọi chuyện đã vỡ lở. Cổ phần của ông không bằng Trịnh Thiên Võ, những người đi theo ông cũng trắng trợn buông tay...âu chỉ do cuộc sống.

Kể từ bây giờ...VNK đã không còn là của ông

Trịnh Thiên Võ chậm rãi bước vào phòng. Ánh chiều tà le lói ngoài cửa sổ, vàng nhạt, xem chừng đầy bi ai.

Anh nhìn Trạch Đông đang ngồi trên ghế sofa, tự nhiên bước đến ngồi phía đối diện.

Những đốt tay thon dài đang vào nhau, mâu quang lộ ra vài phần chế giễu

“Chủ tịch, trên đời có câu này rất hay, tôi cũng rất thích. Chính là «Cái gì không phải của mình tất sẽ không thuộc về mình». Tôi tin ông cũng hiểu rõ điều này”

Trạch Đông trong lòng có chút thương tâm. Đứa trẻ này, ngay từ nhỏ đã mất cha mất mẹ, nó vẫn nghĩ tất cả là do ông gây ra. Kỳ thực, không biết nói sao mới phải. Nhà họ Trịnh có tiếng ở Hắc Bạch giới, việc này ai cũng biết. Họ buôn ma túy, mờ bar mại dâm. Lúc này, Trạch Đông ông vốn là bạn thân của Trịnh Thương. Khi biết được chuyện này, ông hết lời khuyên nhủ, nhưng mà ông ta không nghe. Tình bạn của hai người bắt đầu rạn nứt, cũng không còn qua lại gì.

Ấu do ông cũng không sai, lúc vô tình nói chuyện đã lỡ tiết lộ mọi việc. Nói với một người cũng có nghĩa là sẽ nhiều người biết. Sự việc lan tràn, dẫn đến sự vào cuộc của cảnh sát. Nhà họ Trịnh vốn là thuộc Hắc giới, muốn đối phó với cảnh sát cũng không phải chuyện dễ. Mọi việc lan tràn, cũng kéo theo

đur luận bàn tán. Muốn tránh, cũng khó mà tránh. Có lẽ là do trời định, Trịnh Thương bị bắt vào tù. Trạch Đông lúc này biết VNK đang bị khủng hoảng liền ra tay cứu giúp, thu mua tập đoàn.

Ông còn nhớ, lúc Trịnh Thương bị đưa vào tù, không lâu sau liền tự tử. Vương Giai Kỳ, tức vợ của ông ta cũng đau buồn mà sinh bệnh, một thời gian sau liền qua đời.

Trạch Đông ông biết, chỉ vì mình lơ lơi, mà giết chết hai mạng người.

Đứa con của hai người sinh ra, cũng vừa năm tuổi. Tuổi còn nhỏ, mà chịu cảnh mất cha mất mẹ...ông liền nhận làm con nuôi.

Nhưng đứa con nuôi này...vốn dĩ không để ông vào mắt.

Trạch Đông thở dài, ông mệt mỏi nhìn Trịnh Thiên Vỹ

“Phải. Là do ta sai, nhưng mọi chuyện đã qua lâu rồi. Con...”

“Dù lâu cũng không thể xóa được”

Không đợi ông nói hết lời, Trịnh Thiên Vỹ đã lên tiếng cắt ngang.

Ông nhìn chăm chăm vào tách trà ảnh nước, lát sau mới khẽ mở lời

“Được. Cái gì của con ta cũng đã trả cho con. Như vậy, còn Trạch Nhiên Nhiên?”

Trịnh Thiên Vỹ híp mắt, nở nụ cười trào phúng

“Ý ông là sao?”

“Con cũng đã lấy được VNK. Trả thù gì cũng đã trả rồi, bây giờ...hãy buông tha cho Tiểu Nhiên”

Trái tim Trịnh Thiên Vỹ thất lại, anh mỉm cười nhìn ông

“Buông tay? Ông nghĩ bao nhiêu đó đã trả được hết sao? Ông đã xem thường tôi quá rồi”

Trạch Đông không biết nói gì. Ông già rồi, dĩ nhiên biết rõ đứa trẻ này nghĩ gì. Nó yêu Nhiên Nhiên, nhưng lại vì hận thù mà khiến cho tình cảm của hai đứa chịu đau khổ. Nếu đã là đau khổ, thì nên buông tay. Có phải hay không...nghiệt này đều do ông gây ra?

La Diệp Thành ngậy người đứng trước cánh cổng nhà giam. Khóe môi nở nụ cười chua xót. Yêu một người...lại khiến cho mình có kết quả thê thảm như thế này.

Anh không ngờ, hoàn toàn không ngờ được cô lại dùng thủ đoạn với mình. Trách ai giờ, trách anh do quá yêu cô...

Sau ngày gặp Nhiên Nhiên không lâu, hôm sau cảnh sát tới tìm anh. Họ nói anh có liên quan đến việc cho người bỏ paraben hại VNK.

Luat sư....bây giờ anh còn cần luật sư sao? Ra tù rồi sẽ hận cô sao? Hận cô tại sao lại làm vậy với anh, hận cô....?

Anh vốn không làm được...

Chiếc còng số tám lạnh lẽo khóa chặt đôi tay rắn chắc, tiếng gió khe khẽ lướt qua khe tai, chui vào trong mắt thấy cay cay.

Ngoảnh mặt lại...anh chỉ cần bóng dáng cô đứng ở đó, đứng đó nhìn anh lần cuối. Hay là...chỉ vô tình cho anh được nhìn cô một lần...

Nhưng đều là do anh tưởng tượng...

Người cảnh sát phía sau đẩy nhẹ, La Diệp Thành tự chế giễu bản thân mình, quay người bước vào.

Trạch Nhiên Nhiên đứng phía xa lặng lẽ nhìn cảnh này, trái tim không khỏi chua xót. Người anh mà cô kính mến...

Cô...không còn mặt mũi gặp anh nữa rồi. Không còn...

Lau đi giọt nước mắt trên khóe mi, cô xoay người cất bước đi.

Xin lỗi...xin lỗi anh...

Thấm thoát...cũng đã một tuần trôi qua...

Hôm nay là ngày Trịnh Thiên Vỹ về nước. Anh đã giải quyết xong mọi việc ở Mỹ, cũng đã đến lúc trở về.

Vốn Trạch Nhiên Nhiên định ra sân bay đón anh, nhưng mà ở lớp có tiết thuyết giảng của nhà Kiến trúc nổi tiếng, cô không thể bỏ lỡ.

Nghe cô nói vậy, Trịnh Thiên Vỹ có chút giận dỗi. Rốt cuộc thì cô yêu anh hơn hay là yêu “kiến trúc” hơn?

Nhìn không được, liền nói với Trạch Nhiên Nhiên

“Ừ. Em đi đi. Tốt nhất đừng quên anh”

Trạch Nhiên Nhiên nghe trong lời nói của anh có chút nét giận, liền buồn cười không thôi. Cô nói

“Yên tâm. Tiểu nữ dù chết cũng không dám bỏ quên đại nhân”

Anh bị giọng điệu của cô chọc cười, khóe môi nhếch lên

“Đưa nhò này”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Trạch Nhiên Nhiên bây giờ mới biết được bởi vì chuyện của gia đình mà cô mãi chưa biết tung tích gì của Viên Viên.

Đến ký túc xá hỏi thăm thì mọi người nói rất lâu không thấy Viên Viên trở về.

Cô rất lo lắng, nhưng đành ép nó xuống, bắt bản thân mình phải tập trung vào buổi diễn thuyết.

Trịnh Thiên Vỹ bay về Trung Quốc từ lúc khuya, nên hiển nhiên khoảng tám chín giờ là về đến nơi. Anh cũng không ngần ngại lái xe về căn hộ của Trạch Nhiên Nhiên, một là muốn tạo bất ngờ cho cô, hai là muốn đánh một giấc ngủ thật thỏa.

Chiếc siêu xe Lamborghini Veneno lướt nhẹ nhàng trên phố, thu hút không ít mắt nhìn của mọi người.

Anh cho xe chạy vào gara, sau khi đậu xe xong xuôi, thì chuông điện thoại vang lên không ngừng.

Trịnh Thiên Vỹ nhíu mi. Anh vốn muốn dành thời gian cho cô, nên đã tắt điện thoại công việc, bây giờ lại là điện thoại cá nhân có người tìm đến?

Nghĩ gì thì nghĩ, anh vẫn nhấc máy lên nghe.

“Alo”

Khóe mắt anh hơi giật giật, giọng nam này nghe có vẻ khá quen, nhưng nhất thời anh không thể nhận ra đó là ai.

Dường như nhận ra nghi vấn trong lòng anh, người đàn ông ở đầu dây bên kia khẽ cười.

“Anh Thiên Vỹ, anh quên đứa em này sao?”

Giọng cười này....Trịnh Thiên Vỹ nhếch mép

“Sao? Chịu lết xác về rồi?”

Người kia cười ha ha một tiếng, tâm trạng không tồi.

“Aiya, anh xem anh xem. Anh trai em hồi thúc, cha mẹ em cũng hồi thúc, em có thể không nghe lời hay sao?”

Trịnh Thiên Vỹ phía này mở cửa xe, đôi chân thon dài thông thả cất bước. Bàn tay trái cầm điện thoại, tay kia nhẹ nhàng dứt túi, lộ ra tư thái nam tính mê người.

“A, thật sao? Chứ không phải là chú về đây lâu rồi mới gọi điện cho tôi?”

Phượng Từ Kỳ bên đây xoa mũi, hơi gượng cười

“Em có việc bận thật”

Trịnh Thiên Vỹ không chấp nhật, tâm tình anh hiện giờ rất tốt. Dường như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của anh. La Diệp Thành gài bẫy? Anh ta nghĩ mình đã nắm chắc trong tay phần thắng, nhưng mà sai rồi...trong mắt anh đó chẳng qua chỉ là một chất xúc tác thúc đẩy tiến độ triển khai kế hoạch của anh. Vào phút cuối cùng...anh vẫn thắng.

“Được rồi, chú gọi tôi chắc không chỉ là nói chuyện phím?”

Phương Tử Kỳ xoa xoa mi tâm như nhức nhối, mím môi trả lời

“Đúng. Em cũng vừa điều tra ra La Diệp Thành và Đường Nghị có hợp tác”

Trong căn phòng tối, chỉ có le lói vài ánh sáng mặt trời chen chúc len vào từng sợi rèm cửa sổ. Bên trong tràn ra tiếng rên rỉ, khiến người ta đỏ mặt, đỏ mày.

Viên Viên cắn răng, chịu đựng hung khí của người đàn ông từ phía sau cường hãn đâm vào.

Hỏi cô đau không?

Cô đau chứ...

Thân thể đau...lòng đau...trái tim cũng như bị ai bóp nát

So sánh với cô bây giờ...ngay cả búp bê rách có khi cũng không quá lời

Nhưng ít nhất, búp bê vô trí vô giác...dù cho làm gì nó, nó cũng sẽ không biết, không phản kháng...chỉ chung thủy dùng ánh mắt tro trọi nguyên thủy.

Cô thì khác, cô có ý thức. Cô biết được bản thân mình bị xâm phạm...muốn chống cự, chỉ là càng chống càng đau

Đường Nghị phát hiện, từ sau khi gặp Phương Tử Kỳ ở trung tâm thương mại, cô đã bắt đầu đổi khác. Về mặt lúc nào cũng thần thờ, còn thường xuyên trốn anh vào toilet khóc thầm.

Là Đường Nghị anh sơ suất, anh đã không điều tra rõ ràng quá khứ của cô. Vốn dĩ anh nghĩ, muốn cho cô một thứ gì đó gọi là “riêng tư“. Nhưng bản thân thấy cô có biểu hiện lạ vì người đàn ông khác anh lại làm không được. Là anh xem thường khả năng tự chủ của bản thân mình, xem thường sức hút của cô đối với anh.

Vào phút cuối cùng, anh ôm lấy cả cơ thể của cô vào người, khoe môi khe khẽ bật ra tiếng trầm thấp

“Đời này...người đàn ông của em sẽ chỉ có thể là anh”

Trời vừa vào trưa, Trạch Nhiên Nhiên mới về tới nhà. Thời tiết có chút nóng nực, thế nên cô mặc đồ cũng có chút thoải mái. Lúc mở cửa vào nhà, gặp đôi giày da màu đen nằm chễm chệ trên kệ cô cũng không mấy ngạc nhiên, vì sớm biết anh sẽ về đây.

Ánh mắt có chút hưng phấn nhìn một lượt khắp phòng, gương mặt nhỏ tinh xảo không giấu nổi vui mừng. Nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng chặt, cô tự nhủ chắc anh đã đi ngủ.

Khẽ bước chân hướng phía phòng đi đến, lúc mở cửa ra thấy anh đang yên bình nằm trên giường.

Đôi mắt khép chặt, hàng lông mày hơi nhíu lại, sắc mặt cũng không được hồng hào. Trong lòng cô một mảng đau lòng, anh ngày ngày đều phải đối mặt với những trận chiến trên thương trường, phải vận dụng đầu óc để đấu trí với bọn họ.

Bước đến gần, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve thái dương, dịu dàng mát xa. Người đàn ông cảm nhận được, liền thoải mái giãn lỏng mày, chỉnh lại tư thế ngủ.

Trạch Nhiên Nhiên bật cười. Có lẽ là vì rất mệt, nên anh hoàn toàn không để ý cô vào, có thể ngủ yên bình đến vậy. Kỳ thực, Trịnh Thiên Vỹ rất nhạy, chỉ cần nghe tiếng động nhỏ cũng có thể tỉnh giấc. Nói sao nhỉ, nó tựa như một bản năng của con người....không có cảm giác an toàn, luôn luôn sợ hãi.

Thấy anh ngủ ngon, cô cũng không muốn gọi dậy, liền đứng lên đi vào phòng tắm thay đồ, sau đó lại đi ra phòng bếp tính dọn dẹp một phen.

Cô rất bất ngờ, trên bàn ăn rất sạch sẽ, chén bát đều được chùi rửa đàng hoàng. Lúc sáng cô có chuẩn bị thức ăn, để lúc về nhà anh có thể ăn. Thật không ngờ anh còn chu toàn đến vậy, còn giúp cô rửa chén bát.

Đang định xoay người, phía sau có bàn tay ôm lấy. Thân thể nhỏ nhắn rơi vào vòm ngực trần rắn chắc, hơi thở nóng ấm phủ lấy gò má trái của cô

“Nhớ anh, hửm?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Đang định xoay người, phía sau có bàn tay ôm lấy. Thân thể nhỏ nhắn rơi vào vòm ngực trần rắn chắc, hơi thở nóng ấm phủ lấy gò má trái của cô

“Nhớ anh, hửm?”

Trạch Nhiên Nhiên mỉm cười, cô xoay người lại đối diện với anh. Gương mặt nhỏ nhắn khẽ ửng hồng, cô chui tọt vào lòng anh mà nheo

“Nhớ”

Nhìn thấy vẻ dễ thương của cô, Trịnh Thiên Vỹ dở khóc dở cười. Anh siết chặt bàn tay, như muốn hòa cô vào cơ thể của mình

“Mới mấy tuần mà em ôm hơn rồi”

Sau đó lại thở dài

“Mai mốt ăn uống đàng hoàng cho anh. Mất cân nào là anh đánh nát mông em”

Cô bấu môi, yên lặng lắng nghe tiếng trái tim anh đang đập. Lúc định buông ra nhưng lại bị anh ôm chặt, hoàn toàn rút ngắn khoảng cách của hai người.

“Anh...anh buông ra. Em đói bụng”

Trịnh Thiên Vỹ cúi người, ti trấn mình lên trán cô. Bờ môi mỏng như có như không chạm vào môi cô, khiến cô bối rối

“Anh cũng đói nè em”

“A...vậy thì đi ăn chung đi”

Trịnh Thiên Vỹ nhếch mép, anh bồng bế cô lên, hướng phòng ngủ đi đến.

Đến giờ phút này, Trạch Nhiên Nhiên mới hiểu rõ “đói” trong lời nói của anh nghĩa gì. Sau khi nhận ra xong thì đã trần trụi nằm trên giường.

Hôm nay Thiên Vỹ rất lạ. Bất cô gọi tên anh, bất cô hứa với anh đủ điều...nói đến cổ họng khản đặc.

Sau khi mưa gió qua đi, Trạch Nhiên Nhiên như con cá thoi thóp nằm trên thớt, mặc ai xử thế nào thì xử.

Trịnh Thiên Vỹ ôm cô vào lòng, một tay gối đầu cho cô, còn một tay vòng qua eo cô. Xúc cảm từ da thịt mềm mại khiến anh như bị nghiền, không nhận được tiếp xúc nhiều hơn một chút.

Nhìn cô gái nhỏ yên bình ở trong lòng, Trịnh Thiên Vỹ cảm thấy thật hạnh phúc. Anh có cô bên mình, có cô trong đời...đây là điều mà anh không thể mất nhất.

Khẽ thở dài, lại nhớ về lời của Lưu Chấn

“Cậu nghĩ cậu giấu được cô ấy cả đời sao? Nếu như có một ngày cô ấy biết được, khẳng định là cô ấy sẽ hận cậu suốt đời”

Hận...suốt đời

“Không đúng! Trạch Nhiên Nhiên là cô gái có lòng vị tha, cô ấy sẽ không như vậy” _ Anh đã tự nhủ với bản thân mình.

Nhưng chỉ có anh mới biết được, thật ra là anh đang tự lừa dối bản thân mình. Anh biết...nếu cô biết tất cả sự thật...chắc chắn sẽ hận anh.

Trịnh Thiên Vỹ đã suy nghĩ rất nhiều về việc này. Cuộc đời con người kỳ thực rất ngắn, sẽ chẳng có bao nhiêu năm tháng để yêu thương...nên đã yêu, thì hãy yêu hết mình. Anh vốn yêu cô, nên không thể để cô biết, anh muốn cô mãi mãi ở bên mình.

Đang suy nghĩ thì người trong lòng ngọ nguậy tỉnh giấc. Cô khẽ “ừm” một tiếng, sau đó nhẹ nhàng nhích vào lòng anh hơn.

“Ngủ thêm chút nữa đi”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, khẽ mỉm cười

“Không muốn. Em muốn ăn cơm”

Trịnh Thiên Vỹ nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, thích thú vân vê.

“Được, chúng ta đi ăn”

Tại một con đường sầm uất, phía bên trong nhà hàng Trung Âu mang phong cách đồ điển. Một người đàn ông đáng người tuấn tú và một cô gái thanh tú vui vẻ cười đùa.

“Anh ơi, em muốn về thăm cha mẹ”

Trịnh Thiên Vỹ khựng người, nhưng chốc sau liền thu hồi. Anh đứng dậy đi về phía cô, xoay người cô đối diện với mình

“Anh cũng vừa về, hơi mệt mỏi”

Trạch Nhiên Nhiên cắn răng, cô mỉm môi nhìn anh

“Em..hay là anh về chung đi, cũng rất lâu rồi chưa về thăm”

Trong lòng anh một mảng âm u, xem ra là không thể cản cô được. Nhẹ nhàng mỉm cười, anh nói

“Được. Anh sẽ thu xếp”

Nhận thấy sự đồng ý của anh, cô như đứa trẻ, xà vào lòng anh nũng nịu. Trịnh Thiên Vỹ ôm cô vào lòng, cố gắng trấn định bản thân. Chưa bao giờ...anh thấy sợ hãi như lúc này....

“E hèm..”

Một tiếng ho vang lên, phá tan không khí lãng mạn của hai người. Trịnh Thiên Vỹ nhú mi, quay người nhìn người mới đến.

Phương Tử Kỳ run người tiếp nhận ánh mắt của Trịnh Thiên Vỹ. Suýt thì quên, anh đang phả vờ chuyện tốt của anh ấy.

Phương Tử Kỳ cười hi hi, kéo ghế ngồi xuống đối diện hai người

“Đại ca, không ngờ gặp được anh ở đây”

Trạch Nhiên Nhiên vốn không có cảm tình với hắc bang, nghe Phương Tử Kỳ nói vậy thì càng thêm khó chịu. Chưa kịp mở miệng, thì Trịnh Thiên Vỹ đã chậm rãi lên tiếng

“Cậu là ai?”

A!?! Hóa ra không quen sao?

Phương Tử Kỳ cứng đờ người, xoa xoa mũi. Xem ra là ông anh đã giận thật rồi. Anh lại quay sang Trạch Nhiên Nhiên

“Hi hi, chị dâu. Em là cấp dưới của anh Vỹ đây”

Bị giọng nói hài hước của Phương Tử Kỳ chọc cười, Nhiên Nhiên nhin không được muốn trêu chọc cậu ấy. Thế là cô làm bộ nghiêm túc, nhú mi

“Anh Vỹ? Từ khi nào người đàn ông của tôi bị anh gọi thân mật như vậy?”

Hai người đàn ông nghe xong mỗi người một sắc thái. Phương Tử Kỳ câm nín không biết nói gì. Còn Trịnh Thiên Vỹ thì dờ khóc dờ cười. Cô bé này....

Từ Kỳ méo máo nhìn Trịnh Thiên Vỹ

“Anh...à không, Trịnh tổng, anh giải thích với chị dâu đi. Em biết em đẹp, nhưng em không có dễ dãi, với lại em cũng không muốn thành tiểu tam đâu mà”

... ..

Trịnh Thiên Vỹ thật thà nhìn cô

“Anh thề với em, anh không quen thằng nhóc này”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Đường Nghị nhìn chăm chăm cô gái trước mắt, trái tim nhói lên từng đợt. Cô nói với anh

“Đường Nghị, buông tay đi”

“Anh không”

Khó khăn...thật sự rất khó khăn khi anh nói ra từng lời này. Yêu một người đến như vậy...nhưng tại sao cô lại không hiểu?

Anh mỉm cười nhìn cô đứng cách xa mình, cố gắng, cố gắng để mở miệng

“Em cái gì cũng có thể...Tại sao yêu anh thì không?”

Viên Viên siết chặt con dao sắc nhọn trong tay, cười khò

“Là anh không cho tôi cơ hội yêu anh mới đúng. Đường Nghị...anh vốn không hiểu thế nào là yêu!”

Đường Nghị nghe xong giận quá hóa cười...cười một cách chua xót. Cô nói anh như vậy, nhưng mà bản thân cô thì như thế nào? Cô có từng cho anh được để cô yêu anh chưa? Những điều đó...chưa hề

Viên Viên thật lâu không nói gì. Cô lần lượt lướt qua căn phòng này...sau đó lẩm bầm

“Đường Nghị, tôi đã mệt mỏi quá rồi. Anh buông tay đi, giải thoát đi...”

Im lặng...

“Sao cũng được. Anh không thể nào khống chế tôi được nữa. Bây giờ...tôi chết hay sống...có quan trọng gì đâu?”

“Em đi đi” Khe khẽ cất tiếng.

Viên Viên tuy không nghe rõ, nhưng vẫn lờ mờ nhận ra được. Cặp mắt to tròn sáng quắc, trong giọng nói đều là run rẩy vui mừng

“Anh...thật sao?”

“Đúng. Em đi đi”

Nói xong, cũng không chờ cô trả lời, liền cất bước ra ngoài.

Thật sao?

Thời tiết vào xuân se se lạnh, từng đợt gió nhẹ nhàng phả vào mặt, như ai đó đang đùa giỡn chơi đùa. Trạch Nhiên Nhiên từ trong cửa hàng bách hóa bước ra, gương mặt có chút vui vẻ.

Hôm nay cô sẽ về Bắc Kinh để thăm cha mẹ. Trịnh Thiên Vỹ cũng có đồng ý đi cùng. Cả hai đều định sẽ công bố chuyện tình cảm.

Đang đi thì đụng trúng người khác, cô hoảng hốt xin lỗi rồi rút.

“Xin lỗi, xin lỗi”

Sau khi ngẩng mặt lên thì hoàn toàn cứng đờ người

“Là cô!!”

“Chu Hồng, cô tìm tôi chắc cũng không phải ngồi không uống nước?”

Chu Hồng nghe xong ngược lại không giận, mà là mỉm cười dịu dàng

“Làm sao như vậy? Tôi và cô tính ra cũng có quen biết, đi uống chung 1 ly cà phê cũng không được sao?”

Trạch Nhiên Nhiên hừ lạnh

“Tôi nghĩ...tôi có thể tiếp bất cứ ai, nhưng riêng cô thì không”

Nói xong, liền muốn đứng dậy

“Cô không muốn biết chuyện về Trịnh Thiên Vỹ hay sao?”

Giọng nói nhẹ nhàng, toát ra vài phần trào phúng. Cô nghe xong quả thật khựng người lại, sau đó chậm rãi ngồi xuống

“Ý cô là sao?”

Chu Hồng nở nụ cười. Cô ta lấy ra trong túi xách một xấp tài liệu màu vàng nhạt đẩy đến trước mặt cô

“Tôi nói cô nghe, kiếm được mấy cái này tôi tốn không ít công sức đâu”

Trạch Nhiên Nhiên nhíu mi, cô cũng không vội mở ra xem, mà lạnh lùng nhìn cô ta

“Chu Hồng, cô đây là ý gì?”

Chu Hồng nhún vai, nhấp một ngụm cà phê đen. Từ khi cô ta quen Trịnh Thiên Vỹ, đều đã quen uống loại cà phê đắng này.

Mặc dù Trạch Nhiên Nhiên có chút nghi ngờ, nhưng vẫn chậm rãi cầm xấp tài liệu.

Bên trong không phải là giấy tờ gì, mà chính là một đồng hình ảnh.

Nhân vật chính không ai khác...là Trịnh Thiên Vỹ.

Anh đang ở trong Hội đồng quản trị, khí thế bức người. Tầm nào cũng vậy, còn có...một USB !?!

Đúng lúc này, lại nghe Chu Hồng lên tiếng

“Cô cứ về xem đi. Tôi tốn tiền nhiều như vậy mua quà cho cô mà cô không nhận là xem như phụ lòng tôi rồi”

Nói xong, cũng không đợi cô trả lời liền đứng lên đi ra ngoài.

Trạch Nhiên Nhiên siết chặt USB trong tay đến đỏ mồ hôi....Rốt cuộc là có bí mật gì?!

Trịnh Thiên Vỹ ngồi trong nhà xem ti vi. Lâu lâu lại nhìn đồng hồ, thấy cô còn chưa về thì nhíu mi. Vội lấy điện thoại trên bàn để gọi, nhưng dù gọi thế nào đều để máy bận.

Đang lúc định đứng dậy đi tìm thì cửa mở ra.

Cô đứng ở đó. Đứng ở trước cửa nhìn anh. Im lặng, xa xôi ...khiến anh không cách nào nắm bắt được....

Trịnh Thiên Vỹ cảm thấy không khí có gì đó không đúng, nhưng lại không chỉ ra được. Kéo khóa môi, anh mỉm cười bước đến kéo tay cô

“Em làm sao lại đi lâu đến vậy? Anh còn đang định đi tìm em”

Trạch Nhiên Nhiên không phản ứng gì, nhìn anh chăm chăm. Thật lâu sau đó, mới mỉm cười

“Sao vậy? Em chỉ là đi gặp bạn thôi mà”

Anh nhìn cô lướt qua mình đi vào trong nhà, bỗng đứng trong lòng tràn ra một chút bất an.

“Nhiên Nhiên”

Cô dừng lại, quay người cười nhìn anh

“Làm sao thế anh?”

Trịnh Thiên Vỹ đi đến trước mặt cô, đôi mắt dò xét một chút

“Không. Anh đói rồi, nấu gì đó đi”

“Được”

Nhìn bóng dáng cô đi vào bếp, Trịnh Thiên Vỹ mới lấy điện thoại ra gọi

“Điều tra xem lúc chiều Nhiên Nhiên từ bách hóa về đã đi gặp ai”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Trạch Nhiên Nhiên loay hoay ở trong bếp, vẫn không tỏ thái độ gì. Bóng lưng nhỏ nhắn, bận rộn...y như một cô vợ. Khung cảnh yên bình này khiến Trịnh Thiên Vỹ không khỏi mỉm cười trong lòng.

Từ phía sau, một bàn tay rắn chắc ôm lấy cô

“Thật thơm quá”

Cô khẽ cười, trở cá chiên trong chảo.

“Không phải là anh toàn ăn sơn hào hải vị thôi sao? Làm thế nào lại thấy món ăn này ngon được?”

Trịnh Thiên Vỹ không trách cứ, cắn lấy vành tai cô

“Ai nói nào? Anh chỉ thích ăn món em nấu”

Trạch Nhiên Nhiên ngược lại không nói nữa. Cô gỡ tay anh ra

“Anh ngồi đi, sắp xong rồi”

Vội vội vàng vàng dọn xong thức ăn, bụng của Trịnh Thiên Vỹ cũng đã chịu không nổi. Anh hiếm khi vui vẻ thế này, khắp bữa ăn đều chọc cô cười

“Nhiên Nhiên, chúng ta đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió rồi. Anh nghĩ cũng nên tính đến chuyện hôn nhân”

Nếu là bình thường, Trạch Nhiên Nhiên sẽ vui đến phát khóc. Nhưng bây giờ...thì không

Sau bao nhiêu chuyện...anh vẫn mở miệng nói được câu này?

Trạch Nhiên Nhiên nói

“Em thấy hơi lạ, La Diệp Thành cũng đã thừa nhận bản thân hãm hại VNK. Sao công ty đến bây giờ cũng không có tiến triển gì?”

Trịnh Thiên Vỹ nhú mi. Phút chốc nụ cười trên mặt tan biến, anh buông đũa nhìn cô

“Tai tiếng thì vẫn còn đó, không phải một sớm một chiều là dẹp hết được”

Trạch Nhiên Nhiên “ồ” một tiếng. Cô uống một ngụm nước

“Tai tiếng vẫn có thể giải quyết...Tại sao VNK lại gia nhập GreenMoon rồi?”

Trịnh Thiên Vỹ không ngờ tới cô sẽ hỏi vấn đề này, nhất thời chần động. Ánh mắt lạnh hơn vài phần, anh nhìn cô

“Trạch Nhiên Nhiên, em nói đi. Em đã biết những gì rồi?”

Trạch Nhiên Nhiên yên lặng ngồi đó, mỉm cười

“Anh gấp cái gì? Lo sợ chuyện mình làm bị bại lộ sao?”

Một câu nói ra, khiến anh không thể nào nói được gì. Anh cười yếu ớt nhìn cô

“Em nên biết anh làm tất cả đều là vì VNK”

Trạch Nhiên Nhiên nghe xong lại “ồ” lên một tiếng

“Vì VNK? Nghe cao cả quá nhỉ?”

Trịnh Thiên Vỹ sao không nghe ra châm chọc trong lời nói của cô. Nhưng là anh đang áp chế. Không phải là tức giận....mà là sợ hãi.

Cô biết rồi?

Biết hết mọi chuyện anh làm

Vậy cô...có rời bỏ anh không?

Đáp án là có. Cô lạnh lùng nhìn anh xa cách

“Trịnh Thiên Vỹ, tôi nói cho anh biết. Trên đời này việc làm sai lầm nhất của tôi là yêu anh. Vì yêu anh mà tôi như đứa con bất hiếu, làm gia đình tán gia bại sản. Tôi làm sao lại không nghĩ tới, tất cả mọi chuyện đều do anh an bài. La Diệp Thành hại VNK, có thể xem là nằm ngoài dự liệu của anh đi. Nhưng mà rồi sao, phút cuối anh vẫn có thể dễ dàng đem tôi ra làm công cụ giúp anh đánh bại anh ấy....”

“....Hóa ra tôi cũng chỉ là một con rối. Ha, mỗi thứ gì đó? Trả được rồi! Trịnh Thiên Vỹ, từ nay chúng ta không nợ nhau nữa.”

Một tuần rồi...kể từ khi cô nói câu đó mà quay người bỏ đi.

Trịnh Thiên Vỹ nhìn căn phòng lạnh tanh thiếu vắng bóng người, khóe môi nở nụ cười giễu cợt.

Giây phút cô đi, anh không nói được lời nào.

Anh đứng đó...nhìn cô lướt qua người mình

Mỗi tối...anh đều phải đối diện với vẻ u ám của nơi này.

Vì sao anh không đuổi theo?

Là vì sợ...sợ cô sẽ nói lời cay độc, sợ cô sẽ lại xa lánh anh, sợ cô sẽ ghê tởm anh...

Anh muốn cho cô chút thời gian để nguôi ngoai, một chút thời gian thôi...

Vò chai rượu bia ngổn ngang trong phòng, khắp nơi đều nức nồng mùi rượu

Cuộc sống của Trịnh Thiên Vỹ mỗi ngày trôi qua rất tẻ nhạt

Sáng rượu...trưa rượu...chiều rượu...

Một tuần này, anh hoàn toàn không đi làm.

Một tuần này, anh hoàn toàn cách ly bản thân với thế giới bên ngoài

Một tuần này, anh hoàn toàn chờ mong cô...

...Mong rằng sẽ có lúc cô đứng ở trước cửa, cô nói

“Em quay về rồi. Em sẽ tha lỗi cho anh...”

“Nhiên...Nhiên...”

Sao bây giờ anh thấy...lại xa vời đến vậy?

Anh đã tự nhủ với mình, rất nhiều lần rồi

“Trịnh Thiên Vỹ, cô ấy sẽ về”

Phải rồi. Sẽ về...sẽ về mà...

Thực chất anh có thể đi tìm cô, đúng không?

Nhưng mà anh không dám...thật sự không dám...

Trịnh Thiên Vỹ loạng choạng đi đến trên giường, thân hình to lớn ngã sụp xuống đệm. Anh úp mặt mình vào chiếc gối, thật sâu hít vào hương thơm của cô còn vương lại.

Thật sự không kèm được...trái tim sao đau quá...

Trong mắt tràn ra một dòng chất lỏng...nóng hổi...mẩn mẩn

Anh nhớ em...rất nhớ em..

Nếu có thể...anh thà hi vọng bản thân không gặp được em...

Không gặp được, sẽ không yêu.

Thà không yêu....cũng sẽ không đau khổ như bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

“Rầm Rầm” tiếng đập cửa vang lên không ngừng trong đêm khuya vắng lặng. Phương Tử Kỳ ra sức đập cửa, nhưng đổi lại là sự im lìm không hồi đáp.

Trịnh Thiên Vỹ giờ này còn biết gì? Anh đang mỗi một nhắm nghiền mắt trên giường, mê mê man man, cái gì cũng đều nghe không thấy.

Anh thấy cô.

Cô đứng trước mặt anh, vươn bàn tay nhỏ nhắn

“Em nhớ anh lắm”

Trịnh Thiên Vỹ vui mừng, anh ôm chầm lấy cô

“Thật tốt quá. Em đã suy nghĩ thông suốt rồi phải không? Em thật sự đã trở về rồi”

Nhưng thứ anh ôm được, chỉ là không khí..

Cô lạnh lùng đứng xa cách anh

“Anh nghĩ tôi sẽ tha thứ? Anh xem chuyện của mình làm cón khiến tôi tha thứ được hay sao?”

“Không... Không phải đâu Nhiên Nhiên”

Phút chốc, cảnh vật lại thay đổi. Anh đang đứng trước một con đường lớn, khắp nơi đều vắng lặng.

Đúng lúc này, Trạch Nhiên Nhiên xuất hiện. Cô mặc chiếc váy trắng tinh khôi, xinh đẹp động lòng người. Anh thấy cô thì vui mừng như đứa trẻ, vội vàng chạy đến. Nhưng mà...chưa đến nơi thì một chiếc xe chạy ngang qua....

....kết thúc, chỉ còn lại cô nằm yên trong vũng máu

“KHÔNGGGGG”

Trịnh Thiên Vỹ giật mình tỉnh giấc. Phát hiện cả cơ thể đều bị mồ hôi làm ướt.

Bị ác mộng quá nhiều, anh cũng đã tỉnh táo vài phần. Đang định đứng dậy đi tắm, thì bên ngoài tràn ra tiếng đập cửa “Rầm Rầm”

Trịnh Thiên Vỹ nhú mi, khuya thế này còn có chuyện gì?

Anh bước xuống giường, mở cửa đi ra.

Vì cơ thể chưa hẳn tinh tảo, nên bước đi có chút mệt mỏi.

Cánh cửa mở ra, Trịnh Thiên Vỹ ngạc nhiên

“Từ Kỳ?”

Trong bệnh viện, dù đã khuya nhưng ánh đèn vẫn sáng.

Một đôi vợ chồng trung niên đứng ở hành lang, người phụ nữ vừa khóc vừa nép vào lòng ông

“Rốt cuộc con gái chúng ta có lỗi làm gì? Tại sao nó lại phải hứng chịu những thứ này!”

Người đàn ông im lặng không nói gì, ông chỉ nhẹ nhàng ôm bà, vỗ lưng an ủi.

“Sẽ không sao”

Đang yên tĩnh, bỗng dưng từ ngoài sảnh truyền ra bước chân dồn dập, hốt hải.

Trịnh Thiên Vỹ đầu tóc rối bù, khắp người hôi mùi rượu chạy vào. Ánh mắt anh lo lắng nhìn khắp nơi, sau khi thấy Trạch Đông cùng Lâm Nhượng Kỳ đứng đó thì liền chạy qua

“Cô ấy...cô ấy đâu?”

Theo sau là Phương Từ Kỳ, cũng bộ dạng lo lắng không kém

Trạch Đông nhìn cảnh này hừ lạnh, ông không thèm trả lời, chỉ là nặng nề vung lên một cú đấm vào mặt anh, hét lớn

“Tĩnh chưa? Cậu tĩnh chưa? Cậu đã hài lòng khiến con gái tôi nằm hôn mê rồi, hài lòng chưa? Trịnh Thiên Vỹ, tôi thừa nhận là lúc trước tôi xem như gián tiếp hại gia đình cậu. Nhưng mà bây giờ, cậu cũng đã gia đình tôi phá sản, khiến cho con gái tôi bị thương chưa biết sống chết. Bao nhiêu đó thôi, chúng ta đủ cắt đứt liên hệ rồi”

Trịnh Thiên Vỹ nghe xong thì cứng đờ người. Nét mặt anh vô thần nhìn ông, nắm bắt những lời ông vừa nói

“Cô ấy...cô ấy bị thương rất nặng sao...”

Sau khi bùng tỉnh thì như kẻ điên chạy loạn. Vợ vàng lắc mạnh bả vai Trạch Đông

“Mau nói, cô ấy ở đâu rồi?”

Lâm Nhượng Kỳ bị dọa cho hoảng sợ, bà vội gỡ tay anh ra

“Trịnh Thiên Vỹ, tôi không ngờ cậu lại đối xử với chúng tôi như vậy. Con tôi làm sao thì có chúng tôi lo rồi. Còn bây giờ....phiền cậu đi về đi”

Trịnh Thiên Vỹ không nói gì, anh chỉ lặng lẽ nhìn họ. Thật lâu sau mới khẽ nói

“Mọi chuyện qua rồi”

Nói xong, liền đi ra ngoài hành lang.

Phương Từ Kỳ thấy sự việc căng thẳng, chỉ gật đầu tạ lỗi với Trạch Đông và Lâm Nhượng Kỳ, sau đó cũng chạy theo Trịnh Thiên Vỹ.

Anh đang ngồi trên ghế chờ, sắc mặt tái xanh.

Phương Từ Kỳ thờ dãi, bước đến cạnh anh, im lặng không biết nói gì.

“Tại sao...tại sao cô ấy bị thương?”

Giọng nói khàn khàn, như bị ai rút hết sinh lực. Nghe vào...sao bị ai đến như vậy?

“Cô ấy....là lúc em ở bar về gấp, liền đưa đi bệnh viện...”

Trịnh Thiên Vỹ khẽ nhắm mắt, hít một hơi thật sâu

“Điều tra chiếc xe đó cho tôi”

“Nhưng mà...”

“Nhanh lên”

Bị anh quát bất ngờ, khiến Phương Tử Kỳ giật bản mình. Riêng bản thân cậu lúc này nên hiểu, bây giờ không nên chọc giận Trịnh Thiên Vỹ.

“VẬY EM...ĐI TRƯỚC”

Sau khi Phương Tử Kỳ rời đi, chỉ còn lại Trịnh Thiên Vỹ ngồi đó. Khắp hành lang dài lê thê, chỉ có bóng anh cô liêu mà tịch mịch. Ánh đèn huỳnh quang vẫn sáng, nhưng sao anh thấy...lại âm u đến thế? Vài cô y tá lúc đi qua không nhìn được quay người liếc nhìn, tò mò...

Trịnh Thiên Vỹ siết chặt bàn tay. Trái tim nhói lên từng hồi đau đớn.

Anh đáng lẽ phải đuổi theo cô...

Anh không nên để cô đi ra ngoài một mình...

Anh...là xem như đang gián tiếp hại cô sao?

Có trời mới biết, Trịnh Thiên Vỹ anh thật sự rất sợ hãi khi nghe tin cô bị tai nạn.

Thà là anh đau...còn hơn anh phải nhìn thấy cô đau..

Khoảng không rơi vào im lặng, đúng lúc này điện thoại vang lên

“Alo. Em điều tra được rồi”

.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

“Ping pong”

Tiếng chuông cửa réo rất vang lên, căn biệt thự to lớn vẫn im lìm không tiếng động.

Khoảng một lúc lâu sau, Chu Hồng mới đi ra mở cửa, hiển nhiên là vừa mới ngủ dậy.

Cô ta mặc chiếc váy ngủ ren lụa dài đến đầu gối, nhẹ nhàng ôm sát đường cong cơ thể. Bộ ngực như có như không thoát ẩn thoát hiện. Mái tóc dài xõa ngang vai, tăng thêm vài phần mỹ hoặc.

Sau khi nhìn thấy người đứng ở cửa là ai thì cũng không ngạc nhiên lắm, như mọi chuyện đã nằm trong dự liệu của cô.

“Ha, con gió nào đưa Thiên Vỹ của em đến đây thế này?”

Trịnh Thiên Vỹ không biểu lộ thái độ gì, chỉ là khóe môi kéo lên

“Sao vậy? Đây cũng đâu phải lần đầu tôi đến đây?”

Nhìn thấy Chu Hồng mở cửa, liền đặt chân đi vào.

Cô ta như con rắn quấn lấy người anh, khẽ cười duyên

“Không phải là anh rất lạnh nhạt với người ta hay sao? Hôm nay lại đến đây dĩ nhiên khiến người ta bất ngờ rồi”

Trịnh Thiên Vỹ cười lớn, anh ngả ngón ôm chặt cô ta vào lòng. Ánh mắt sắc bén lướt qua khuôn mặt đầy son phấn, bàn tay vươn lên siết chặt cằm nhỏ, giọng nói mờ ám đầy từ tính vang lên

“Tôi còn tưởng là cô đã biết tôi sẽ tới rồi chứ”

Chu Hồng cũng không lúng túng, thẳng thắn đem con người yêu mị đối diện với anh

“Anh nói gì vậy? Biết gì chứ?”

Trịnh Thiên Vỹ cười trào phúng

“Phải không?”

“Dĩ nhiên rồi”

Chu Hồng rất lịch sự mời Trịnh Thiên Vỹ ngồi trên sofa, sau đó đi vào bếp lấy một ít thức uống.

“Anh nếu đã đến đây thì cũng nên ở lại với em một đêm chứ nhỉ?”

Vừa nói, bàn tay mềm mại vừa sờ soạng vòm ngực rắn chắc.

Trịnh Thiên Vỹ không ngăn cản, mà lần này anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô

“Phải làm sao đây? Chiều nay tôi rất bận...”

Chưa nói xong, đã trực tiếp dùng bàn tay to lớn nắm tóc của cô ả, khỏe mỗi khi nhếch

“Chu Hồng, có phải là tôi đã nhân nhượng cô quá hay không? Cô không sợ chết? Muốn đối đầu với tôi sao?”

Bị bàn tay to lớn bao trọn, móng tóc của cô như bị đứt khỏi da đầu. Đau rất không chịu nổi. Chu Hồng làm bộ đau đớn, hoảng sợ nhìn anh

“Thiên Vỹ, anh đang làm đau em, buông em ra. Em hoàn toàn không biết anh đang nói gì”

Trịnh Thiên Vỹ gia tăng sức lực, khuôn mặt âm trầm đến đáng sợ

“Không hiểu? Cô giả vờ ngây thơ với tôi sao? Chu Hồng, cô biết cô diễn rất dở tệ hay không? Ở đây ai mà không biết cô là loại đàn bà gì, có diễn thì diễn cho ai xem?”

Trên mặt cô ta bắt đầu đọng nước, từng giọt tách tách rơi xuống

“Thiên Vỹ, anh sao có thể nói lời cay độc như vậy với em? Em...”

“ĐỦ RỒI”

Bị tiếng quát của anh làm cô ta giật bản mình, không dám lên tiếng.

Chu Hồng thừa nhận, bản thân mình đang đi một ván ờ nguy hiểm. Có người từng nhắc nhở cô, người đàn ông như Trịnh Thiên Vỹ không nên chọc vào.

Tại sao ư?

Vì loại đàn ông như anh ta rất khó nắm bắt. Anh ta không ham mê sắc đẹp. Có thể là nhu cầu, thì cũng chỉ là công cụ, chơi xong có thể vứt. Không hề luyến tiếc.

Thêm một điều, Trịnh Thiên Vỹ rất giỏi che giấu cảm xúc. Cho nên...không ai đoán được suy nghĩ của anh ta. Những yếu điểm của người đàn ông bình thường, anh ta đều không hề có.

Trịnh Thiên Vỹ bóp lấy cổ trắng ngần của cô

“Nói đi. Cô đã cho Nhiên Nhiên xem cái gì?”

Chu Hồng dĩ nhiên biết được anh đến đây vì chuyện đó. Nhưng cô chỉ là không ngờ lại nhanh đến như vậy. Khuôn mặt bị bóp đến trắng bệch, nhưng vẫn cười ha hả

“Thiên Vỹ, anh sợ rồi sao? Anh sợ tâm can bảo bối của anh phát hiện ra mấy loại chuyện ghê tởm mà anh làm sao? Đúng đó, là tôi cho nó xem mấy cái tài liệu, chứng cứ anh hại VNK, sao hả?”

Nói xong, còn trưng ra ánh mắt khiêu khích.

Trịnh Thiên Vỹ ngược lại không giận, anh vỗ vỗ khuôn mặt cô ả. Cười như không cười

“A, vậy sao? Chu Hồng ới Chu Hồng, cô thành công rồi. Cô đã bắt đầu khiêu chiến với tôi rồi, nhưng mà cô nghĩ...cô có thể thắng nổi tôi sao?”

Chu Hồng ngửa cổ cười lớn

“Haha, Thiên Vỹ. Tôi không đầu lại anh, nhưng mà...tôi có thể khiến anh mất đi con nhỏ đó mãi mãi. Không phải bây giờ nó đã bỏ đi rồi sao? Nếu

không sao anh lại đến tìm tôi?”

Chu Hồng cô là loại đàn bà gì? Chính là loại xảo quyệt và cố chấp. Cái gì cô đã muốn, thì phải có cho bằng được. Dù không được cũng không để kẻ khác đụng vào. Dù dùng mọi thủ đoạn...cũng phải bắt chấp.

Giống như Trịnh Thiên Võ...anh ta là người đàn ông khiến cô điên cuồng.

“Kỳ thực, tôi biết bây giờ cô chẳng còn chỗ nào để dựa dẫm. Gia đình? Hay La Diệp Thành? A, tôi quên nói cho cô biết rồi. La Diệp Thành hiện đang ngồi tù bóc lịch, cô dựa được sao? Còn nữa, gia đình của cô...đang phá sản đến nơi rồi. Xem ra...Chu gia vô phước có đứa con là cô rồi”

Chu Hồng giây trước còn cười, giây sau liền cứng ngắt. Cô không tin vào tai mình. Cái gì mà gia đình phá sản? Cái gì mà La Diệp Thành ngồi tù?

Dường như nhận ra nghi vấn trong lòng cô, Trịnh Thiên Võ hào tâm nói tiếp

“Món quà bất ngờ tôi dành cho cô. Thấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Trong căn phòng tràn ngập mùi thuốc khử trùng, Trạch Nhiên Nhiên nằm im lặng ở đó. Trên người là bộ đồ bệnh nhận trắng xanh, trên đầu còn quấn băng, sắc mặt hết sức nhợt nhạt.

Trịnh Thiên Võ nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn. Từng câu, từng lời của bác sĩ khiến anh đau nhói

“Cô ấy bị bệnh tim bẩm sinh, lại thêm bây giờ bị tai nạn nghiêm trọng, e là khó tỉnh dậy”

Khuôn mặt cô vẫn đẹp như trước, từng khúc mi, từng sợi tóc. Anh đau lòng vén đi tóc mai trên trán, dịu dàng hôn lấy đôi bàn tay trở nên gầy gò

- Trạch Nhiên Nhiên, em tỉnh dậy đi. Em muốn gì, anh đều đồng ý với em...chỉ cần em đừng rời xa anh là được...

Người đàn ông ngày nào còn hùng dũng đứng trên thương trường nay còn đâu? Chỉ còn là một người đàn ông đau khổ...

Chấp niệm...là thù hận cướp lẩn đi tình yêu...

Chấp niệm...anh chính là người đã rơi vào chính cạm bẫy của mình

Hóa ra...bản thân vẫn chưa từng thoát khỏi chữ “tình”

Tình yêu vốn là một loại chấp niệm...đầy đủ năm mùi vị: mặn, ngọt, chua, cay và...đắng

Trịnh Thiên Võ tự nghĩ...bản thân anh đã nếm đủ.

Chưa bao giờ anh cảm thấy bản thân mình tệ hại như bây giờ, cứ lén lút như vậy vốn không phải phong cách của anh.

Trịnh Thiên Võ không thể đến gần Trạch Nhiên Nhiên khi có Trạch Đông hoặc Lâm Nhượng Kỳ, bởi vì họ không cho phép.

Hận thù, chính là tội đầy của mỗi người.

Anh không hề biết được, hóa ra trong cơ thể cô lại mang căn bệnh quái ác ấy.

Lúc cô đau, anh ở đâu?

Cô vẫn cứ cố chấp, không kêu ca nửa lời.

Trịnh Thiên Võ càng ngày càng ghét bản thân mình. Đường đường là một đáng nam nhi lại không lo lắng được cho người con gái mình yêu...

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Trịnh Thiên Võ nhíu mi nhắc lên xem

- Tôi nghe

Bên kia nói gì không rõ, chỉ thấy nét mặt anh đại biến. Khuôn mặt dịu dàng lúc nãy dần biến mất, thay vào đó là sự lạnh lẽo đến đáng sợ.

Cúp điện thoại, anh quay sang nhìn cô gái nhỏ nhắn nằm trên giường. Khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn, sau đó mới rời đi.

Tại một ngôi nhà trong khu đất hoang vắng, âm u đến đáng sợ. Ánh sáng le lói từ những chiếc đèn điện, còn lại là mập mờ huyền ảo của ánh trăng đêm chói lọi.

Một người đàn ông gác chéo chân ngồi trên ghế da, trên tay còn cầm một con dao nhỏ. Hình thù được chạm trổ trên dao là hình long phụng, vừa đẹp mà cũng vừa đáng sợ.

Trên nền đất là một người phụ nữ mặt mày thâm tím, khắp cơ thể đều là vết thương trầy da tróc thịt.

“BA”

Một tiếng vang chói tai vang lên. Người kia không chịu được hét thê lương.

Thê lương?

Không phải vì đau lòng...mà là uất hận.

Vết roi cứa vào da, lộ ra mảng thịt đỏ tươi bết máu.

À ta cười lạnh, khóe môi vẫn quật cường mấp máy

- Trịnh Thiên Vỹ, anh dám đối vạ với tôi?

Trịnh Thiên Vỹ nhón như không nghe, vẫn mân mê chiếc dao sắc nhọn trong tay.

Từ góc độc của ả, có thể nhìn thấy một bên khuôn cằm cương nghị của Trịnh Thiên Vỹ. Ánh trăng chiếu rọi...trông thật giống ác ma dưới địa ngục.

Thật lâu sau đó, tựa như chơi chán rồi, Trịnh Thiên Vỹ mới đứng dậy nhìn ả một cái.

Chỉ là nhìn, cũng khiến cho cơ thể ả không tự chủ run bần bật.

Trịnh Thiên Vỹ chậm chạp bước đến trước mặt cô. Mũi dao nhọn hoắt dừng lại trên cổ trắng ngần đầy vết tím, nhếch mép.

Kề dao thêm một chút nữa, tựa như một chút nữa thôi cũng khiến ả ta đầu lìa khỏi cổ.

Ả hoàn toàn cảm nhận được, lưỡi dao sắc bén ấy lướt qua mình. ả ta hoàn toàn không dám cử động, vì có thể cảm nhận được, lưỡi dao kia càng ngày càng đề sâu.

Trịnh Thiên Vỹ nhìn sắc mặt của ả, mỉm cười. Không để dao rời đi, chỉ là nâng cằm ả lên, cất giọng đầy từ tính

- Chu Hồng, cô có biết đời này cô phạm sai lầm gì không?

Chu Hồng nghe xong cười lạnh, trên mặt cũng bắt đầu rơi đầy nước mắt. ả hét lớn

- Sai? Ha, tôi sai nhất chính là yêu anh. Tôi yêu anh như con thiêu thân lao đầu vào lửa. Còn anh? Anh xem tôi là gì? Thế thân? Anh chỉ xem tôi là vật thế thân. Là thế thân của con Trạch Nhiên Nhiên đó. Anh biết gì không? Mỗi lần ở với tôi, anh luôn thật lâu nhìn tôi, nhưng là từ tôi nhìn người khác, đó căn bản không phải dành cho tôi.

- Con nhỏ đó có cái gì tốt? Hở? Sao dám đàn ông các người đều quỳ rạp dưới chân nó? Bây giờ thì tốt rồi, nó đang ở bệnh viện, nó đang đối diện với cái chết. Để tôi xem, anh có hạnh phúc được nữa hay không? Trịnh Thiên Vỹ, là anh không hiểu Chu Hồng tôi. Thứ gì tôi muốn...là phải có. Dù không có, tôi cũng sẽ không để người khác có được.

Nói đến đây, giọng của ả ngày càng ghê rợn. Bị thương, uất hận, căm phẫn? Nghe như một người đang tự nói với chính mình...

Trịnh Thiên Vỹ im lặng. Anh bất chợt suy nghĩ đến cô. Cô cũng từng nói

- Sai lầm nhất đời này của tôi chính là yêu anh...

Yêu anh...là sai sao?

Không. Từ trước tới giờ anh vẫn luôn yêu cô, là do cô không hề biết...là do cô không biết.

Trở về thực tại, anh lặng lẽ nhìn chằm chằm Chu Hồng. Anh vươn tay xoa xoa tóc ả, nói

- Sai rồi. Cô nói không đúng. Cô sai ở chỗ...cô đã chọc vào Trịnh Thiên Vỹ tôi.

Chu Hồng nhìn anh, trái tim đầy tan nát...

Người đàn ông này, là cô từng yêu...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Chu Hồng lạnh lùng nằm trên nền đất, khoe môi đầy máu, có mảng còn rách ra.

- Anh biết có phải quá trễ rồi hay không?

Trịnh Thiên Vỹ cũng không giận, anh cười cười

- Cô nên cảm ơn ông trời vì đã để cho tôi đến giờ này mới biết. Nếu không thì gia đình cô đã ra đường ở từ sớm rồi.

Chu Hồng mơ hồ không hiểu lời nói trong miệng anh, cô ngây người

- Ý anh...ý anh là gì?

Trịnh Thiên Vỹ nhìn người bên cạnh. Hắn ta gật đầu, bước đến mấy chiếc ghế đẩu.

Khoảng một phút sau, tất cả ánh đèn đều bị tắt xuống. Trên tường bắt đầu hiện lên hình ảnh. Là một gia đình!?! Họ bị trói chặt thành vòng, gồm một người phụ nữ trung niên, một người con gái. và một người đàn ông.

Trên người họ bết máu, vết thương tím tím bầm bầm.

Chu Hồng không ngờ sẽ thấy hình ảnh này. Cô ta lê lét trên nền đất, hướng màn ảnh hết lên

- CHA, ME, EM

Bên kia dĩ nhiên không hề nghe thấy cô, họ đau đớn cố gắng thoát khỏi vòng trói.

Một người đàn ông mặc vest đen bước đến. Trên tay hắn là kim tiêm nhọn hoắc. Hắn chậm rãi bước đến phía họ, mặc cho tiếng kêu la của cô ta ở phía này.

Chu Hồng không biết phải làm sao, cô ta hướng phía Trịnh Thiên Vỹ lết đến, ôm lấy chân anh.

- Xin anh, xin anh tha cho họ. Anh bắt tôi làm gì tôi cũng làm, xin anh. !!?

Trịnh Thiên Vỹ nheo mắt

- Cô chắc là làm gì cô cũng làm?

Cô ta cắn răng, gật đầu.

Trịnh Thiên Vỹ cười lớn, anh nhìn người kế bên mình. Hắn ta lập tức hiểu ý, gật đầu bấm một nút bấm đang cầm trên tay. Quả nhiên...bên kia dừng lại.

Chu Hồng thở phào nhẹ nhõm. Cô ta nhìn anh

- Anh nói đi, muốn tôi làm gì?

Trịnh Thiên Vỹ bỗng dừng rất ôn hòa, trên mặt không còn lạnh lùng như trước, quả là khiến cô có chút bất ngờ. Anh nói

- Chu Hồng, cô hãy làm lại cuộc đời đi.

Chu Hồng ngây người. Sau đó như nghe thấy chuyện lạ, cười to

- Làm lại? Trịnh Thiên Vỹ, anh đang nói sáng hay sao? Làm lại cuộc đời? Haha.

Ngoài dự đoán của cô, Trịnh Thiên Vỹ ngược lại không giận, chỉ nói

- Tôi không sáng. Tôi nói cô hãy làm lại đi, quên đi quá khứ.

Nụ cười trên mặt Chu Hồng khựng lại, sau đó như ngọn lửa tắt ngấm. Cô ta mỉm cười, có chút giễu cợt

- Anh thương hại tôi? Anh hành hạ tôi xong lại thương hại tôi?

Anh không nói gì, lẳng lặng nhìn vào tay mình.

Bàn tay này...nhuộm nhiều tội ác lắm rồi.

Anh không muốn càng ngày càng sa lầy vào lầm lỗi nữa.

Có lẽ...là do cô...

Anh mỉm cười

- Đó chỉ là hình phạt cho việc cô làm hại Nhiên Nhiên. Cô nên thấy may mắn vì cô ấy đang không sao, nếu không...tôi giết cô rồi.

Chu Hồng nhú mồm, cô ta đứng dậy

- Không phải là cô ta đang hôn mê sao? Anh không phải là nên giết tôi mới đúng chứ?

- Không. Vì nếu cô ấy tỉnh dậy, cô ấy sẽ giận tôi. Cô cũng biết đó, cô bé thiện lương lắm, sẽ không muốn tôi làm hại người khác nữa. Tôi...nghe lời cô ấy.

Đúng, anh nghe lời cô.

Cô nói “Anh hãy rút khỏi hắc đạo đi”

Bây giờ, anh đồng ý.

Tất cả...là vì cô.

Lát sau, anh tiếp lời

- Chu Hồng, con người đều có sinh mệnh. Sinh mệnh của tôi, chính là Trạch Nhiên Nhiên. Tôi sống là người của cô ấy, chết cũng là người của cô ấy. Giống như cô, sinh mệnh của cô chính là gia đình.

- Tôi bây giờ mới hiểu rõ, bản thân tôi cần cô ấy tới nhường nào. Giống như gia đình cô cần cô vậy.

Chu Hồng im lặng. Cô nhìn người đàn ông trước mặt mình.

Con người, quả thật không khó để thay đổi. Quan trọng là người đó có đáng để bản thân mình thay đổi hay không.

Cô ta cũng không phải người quá cố chấp. Chỉ là do bản tính sinh ra có tính chiếm hữu cao.

Khẽ cười khỏ, cô ta nhìn anh một cái

- Tạm biệt.

Nhìn bóng lưng Chu Hồng rời đi, Trịnh Thiên Vỹ thở dài.

Cuộc sống, lắm lúc quá khó khăn...

Hôm nay, Viên Viên gặp được một người...từng là nhức nhối của đời mình.

Phương Tử Kỳ.

Người mà cô từng yêu.

Anh mỉm cười đứng đó, nhìn cô

- Thật lâu rồi mới gặp lại em.

Viên Viên cười một tiếng, cũng chậm chạp bước lại gần

- Sao đây? Cũng lâu rồi không gặp anh. Không phải là vì thương nhớ em quá đó chứ?

Sau tất cả...họ đã trở thành bạn.

Quá khứ, cũng đã từng trải qua.

Quan trọng là tương lai hiện tại, bản thân phải biết trân trọng.

Thời gian qua, cô đã học được rất nhiều điều. Cũng đã...trưởng thành hơn.

Năm năm qua, thật là như một giấc mộng..

Cô bây giờ đã thành một nhà kiến trúc có danh trong nghề, được đặc biệt nhiều người yêu mến. Nhưng mà, bản thân lại chẳng ưng ai.

- Là do em quá kén chọn.

Viên Viên bĩu môi

- Là do họ không hợp em

Phương Tử Kỳ cười cười. Chợt nghĩ tới điều gì, anh lại nói

- Thời gian qua, đau khổ nhất vẫn là anh Vỹ...

Hai người trầm lặng trong giây lát. Viên Viên nhìn con phố đông đúc nhộn nhịp bên ngoài, khẽ thở dài.

- Thành phố đã thay đổi, đáng tiếc...Nhiên Nhiên không thấy được...

Năm năm rồi...đã năm năm trôi qua...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 46: Kết thúc

- Anh ơi.

Người đàn ông xoay người nhìn cô bé đứng tới hông mình. Anh mỉm cười khụy gối xuống, xoa đầu bé

- Cô bé, gọi anh có gì không?

Cô bé hai má ửng hồng, hồng hào. Đáng tiếc trên người là bộ quần áo cũ kỹ, có vài chỗ còn rách rưới. Trên tay bé còn cầm một giỏ hoa oải hương tươi thơm nồng. Bé đưa nó đến trước mặt anh

- Anh ơi, anh mua giúp em đi. Mua để tặng người anh yêu nhất.

Trịnh Thiên Vỹ im lặng, trong ánh mắt ẩn chứa chút bi thương. Bé thấy vậy thì xụ mặt nhìn anh

- Anh ơi, có phải em nói sai gì hay không?

Trịnh Thiên Vỹ xoa đầu bé, mỉm cười

- Không có. Anh mua hết cho em.

Bé thấy anh mua hết thì vui lắm, con ngươi sáng lên.

Trước khi đi, cô bé nói với anh

- Anh ơi, chúc anh và người anh yêu mãi hạnh phúc.

Trịnh Thiên Vỹ nhìn bóng lưng nhỏ nhắn rời khỏi, mới dời tầm mắt lên những đóa hoa oải hương tím kiêu sa.

Anh khẽ ngược mặt nhìn bầu trời đầy mây trắng, nơi đó...có người anh yêu...

Bàn chân bước thật chậm đến nơi nghĩa địa, anh dừng lại trước chiếc mộ của một cô gái.

Cô gái có gương mặt thanh tú, nở nụ cười đẹp như nắng xuân dịu dàng.

Cơ thể Trịnh Thiên Vỹ khẽ run. Anh vươn tay chạm lên gương mặt ấy, trái tim không nhịn được lại đau nhói.

Là lần thứ mấy rồi?

Có lẽ là nhiều...nhiều đến không tính nổi...

Khóe môi mỉm cười, anh đặt giỏ hoa trước phần mộ của cô.

- Hôm nay...là sinh nhật của em. Anh đã mua hoa mà em thích, còn nữa, còn có món ăn mà em thích nữa. Là anh đích thân làm đó, có biết hay không?

Trịnh Thiên Vỹ cười chua chát, nén đi nước mắt muốn trào chực ra ngoài.

Không được rồi...

Tại sao tim anh lại đau đến vậy?

- Nhiên Nhiên...anh đã chờ em suốt năm năm rồi. Sao em có thể nhẫn tâm đến như vậy? Sao em có thể bỏ anh lại một mình? Anh rất cô đơn, anh rất sợ...Nhiên Nhiên ơi, em quay lại đi, quay lại đi em...

Giọng nói ní non đầy bi ai vang vọng. Ở phía góc kia, một cô gái chỉ lẳng lặng đứng nhìn.

Đúng lúc này, một tiếng hét vang lên, phá tan không khí im ắng

- Nhiên Nhiên

Cô gái đứng đằng sau gốc cây khẽ giật mình. Cô hoảng hốt định xoay người bỏ chạy, nhưng ngay sau đó bị chặn đường.

Lời nói này, khiến Trịnh Thiên Vỹ đang đau lòng bỗng như được hồi sinh. Anh vội vàng quay người...

Là cô !!!

Anh tin chắc bản thân mình không thể nhầm lẫn được.

Trịnh Thiên Vỹ như kẻ điên chạy lại phía cô, cánh tay dài hữu lực kéo người cô lại.

Chiếc mũ lưỡi trai che đi phân nửa gương mặt. Bàn tay anh run rẩy muốn chạm vào.

So với bất kỳ ai...anh hoàn toàn cảm nhận được hơi thở của cô...

So với bất kỳ ai...anh hoàn toàn nhớ như in khuôn mặt ấy.

Nhớ cô, nhớ đến phát điên rồi.

Cô nhú mồm, chặn tay anh lại.

- Xin lỗi, nhầm người rồi.

Trịnh Thiên Vỹ biết rõ, bản thân mình không nhầm.

Là do cô đang giận thôi...sẽ không sao đâu, sẽ không...Anh nói

- Về là tốt. Em về là tốt rồi.

Lúc này, Viên Viên cũng đã từ phía xa chạy lại. Cô thở hồng hộc nhìn cô gái trước mắt, ánh mắt sáng lên, đỏ bừng

- Nhiên Nhiên, là cậu sao? Là cậu phải không?

Cô gái không trả lời, chỉ thoát khỏi tay của Trịnh Thiên Vỹ, sau đó xoay người rời đi.

Nhưng bỗng chốc, chiếc nón của mình ngay lập tức bị kéo ra.

Khoảnh khắc này...Trịnh Thiên Vỹ sẽ không bao giờ quên được.

Mái tóc dài bồng bềnh buông xõa tùy ý, gương mặt...gương mặt của cô đập vào mắt anh.

Trịnh Thiên Vỹ mím môi, cố gắng đè nén mọi hỗn độn cảm xúc trong lòng.

Có trời mới biết, anh gần như sắp mất hết kiên trì rồi.

Anh những tưởng sẽ một thời gian nữa thôi, anh sẽ tự mình đi theo cô.

Nhưng không ngờ, bây giờ cô lại đứng trước mặt anh..

Người anh yêu...cô quay về rồi.

- Nhiên Nhiên

Viên Viên òa khóc. Cô ấy ôm chặt lấy Trạch Nhiên Nhiên. Hốc mắt đỏ hoe, không ngừng run rẩy bả vai.

- Cậu về rồi. Huhu, tớ còn tưởng là cậu bỏ mọi người. Rốt cuộc, tại sao, tại sao cậu lại như vậy?

Trạch Nhiên Nhiên bây giờ cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều. Cô đã đến đây, thì hiển nhiên cũng nghĩ đến việc lộ diện.

Chỉ là khi thấy anh...cô lại không đủ dũng cảm..

Những tưởng sẽ hận anh, nhưng bản thân lại làm không được.

Buông bỏ thù hận...cô đã buông bỏ từ lâu rồi.

Năm năm này, theo thường lệ cô vẫn đến đây. Đóa hoa anh đặt trước mộ, cô vẫn thấy.

Thời gian trước, cứ tưởng là cô đã không thể trụ nổi nữa, cứ tưởng là phải..

Nhưng mà, may mắn được một vị bác sĩ bên Anh giúp đỡ. Từ đó, cũng đã qua Anh trị liệu.

Dù phải chữa trị bệnh, nhưng vào ngày này, cô vẫn đến đây. Vì cô biết, anh cũng sẽ đến đây với cô.

Được nhìn anh từ xa ...là đủ rồi.

Cô mỉm cười vỗ lưng Viên Viên an ủi

- Chuyện đó từ từ tớ sẽ kể. Bây giờ thì nín nào.

Viên Viên khịt khịt mũi, buông cô ra

- Cậu có biết tớ đã tiêu hao bao nhiêu nước mắt vì cậu hay không? Thật là ác độc mà.

Trạch Nhiên Nhiên phì cười. Lại dời tầm mắt sang người đàn ông sau lưng Viên Viên.

Anh vẫn vậy.

Bóng dáng cao ráo, gương mặt tuấn tú. Chỉ là...có chút hao gầy.

Cô mím môi, chậm rãi bước đến trước mặt anh.

- Anh nên cảm ơn vì anh đã nhận ra em.

Trịnh Thiên Vỹ cười cười. Anh kìm nén nước mắt hạnh phúc đang chực trào. Sau đó, lại mạnh mẽ kéo cô ôm vào lòng.

- Về nhà sẽ tính sổ với em.

Khung cảnh không mấy lãng mạn, nhưng lại tràn đầy hạnh phúc. Đôi trai gái ôm nhau nồng nàn, muốn hòa vào làm một. Họ đã xa nhau quá lâu, thời gian thử thách cũng đã quá nhiều...đã đến lúc, nên trở về bên nhau rồi....

_ END _

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 47: Ngoại truyện 1

Trời mùa thu mát mẻ, từng cơn gió lướt qua từng thớ đất mang theo hơi thở ngọt ngào.

Trạch Nhiên Nhiên hôm nay không ngủ được, cả người cứ nôn nao khó chịu. Rất đơn giản, vì ngày mai là hôn lễ của cô và Trịnh Thiên Vỹ.

Cha mẹ nói, theo truyền thống thì trước hôn lễ cô dâu chú rể không được gặp mặt nhau.

Chuyện này làm Trịnh Thiên Vỹ nháo lên một hồi. Mỗi lần cô nghĩ đến vẻ mặt anh lúc đó liền không nhịn được bật cười.

Anh nhất quyết nắm tay cô không buông, nói với cha mẹ

- Cha, mẹ. Hôn lễ cũng chỉ là lễ nghi, tụi con cũng đã sống với nhau rồi. Còn có một ngày tại sao lại phải bắt con không được gặp Nhiên Nhiên? Con, không, đi !!!

Trạch Đông liếc anh một cái

- Vậy là cậu không muốn lấy con gái tôi đúng không?

Trịnh Thiên Vỹ méo mặt, liền im bất không dám hó hé.

Kể từ khi hai người làm hòa, tính tình của anh rất trẻ con. Cũng không còn là người đàn ông nguy hiểm mà cô từng gặp.

- Nè, xúc động đến động kinh luôn rồi à? Sao mà cười suốt vậy?

Viên Viên từ trong nhà tắm đi ra, đang lau lại mái tóc ướt nhẹp. Trạch Nhiên Nhiên muốn giả vờ tức giận, nhưng lại không nín nổi nụ cười trên mặt, ném thẳng chiếc gối bông mềm mại vào người Viên Viên.

- Động kinh cái đầu cậu ấy. Người ta chỉ đang suy nghĩ...

Viên Viên ồ một tiếng. Sau đó ngồi xuống mép giường.

- Có phải là đang lưu luyến tớ hay không? Haiza, tớ biết mà. Tớ xinh đẹp, nhưng mà cậu cũng đâu có cần như vậy. Trời ơi, nhìn tớ như vậy làm gì? Đây này, da mặt tớ mỏng lắm nha, người ta ngại lắm đó.

Khóe môi Trạch Nhiên Nhiên gật gật. Cô không biết là bạn của mình lại xàm đến cỡ này cơ đó.

Đúng lúc này, điện thoại trên đầu bàn vang lên. Trạch Nhiên Nhiên nhìn màn hình điện thoại, sau đó ấn nút nghe.

- Bà xã

Viên Viên ngồi bên cạnh nghe rõ ràng, cô cười ả ỷ nhìn Trạch Nhiên Nhiên. Trịnh Thiên Vỹ không nghe tiếng trả lời, liền nhú mi

- Bà xã, em không nghe anh nói gì sao?

Trạch Nhiên Nhiên đẩy Viên Viên ra cửa, tủm tỉm cười ngồi trên giường.

- Không có. Em nghe mà.

Đầu dây bên kia khẽ cười, hình như có chút ồn ào. Cô nghe tiếng bước chân, sau đó không khí liền im lặng lại, cô càng nghe rõ câu nói của anh hơn.

- Thật là, anh muốn được đến bên em ngay bây giờ.

Ở phía này, Phương Tử Mặc, Phương Tử Kỳ, và Lưu Chấn đang uống rượu, cũng xém tí phun ra.

- Tôi nói, đàn ông khi yêu có phải đều sến súa như vậy không?

Lưu Chấn sờ mũi

- Xém tí tôi còn không nhận ra cậu ấy nữa mà. Thế loại gì mà thay đổi 180° thế không biết.

Phương Tử Mặc cười cười không nói. Vì anh biết rõ, mình cũng đang trong tình trạng như Trịnh Thiên Vỹ.

Nghĩ đến, khóe môi bắt giắc mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 48: Ngoại truyện 2

- Mảnh đất A này vất vả lắm tôi mới thuyết phục được người dân di dời để bán lại. Nơi này có vị thế rất tốt, nằm ở giữa trung tâm phồn vinh. Tôi nghĩ, chúng ta nên xây dựng một khu vui chơi, sẽ rất tốt. Giám đốc, cô thấy thế nào?

Viên Viên gõ nhịp bút lên bàn, nhìn chằm chằm vào màn hình trước mắt.

- Khu đất này rất tốt, rất thuận lợi để xây dựng trung tâm vui chơi giải trí. Thế nhưng mà, chúng ta hoàn toàn không đủ nguồn cung vốn. Bác bỏ !!!

Trong phòng ai cũng căng thẳng, cũng không ai dám hé nửa lời.

Cô gái này tuổi trẻ tài cao, là giám đốc phòng thiết kế của bọn họ, là một kiến trúc sư nổi tiếng.

Bất quá cô rất nghiêm nghị, ngày thường lên công ty cũng không nói nửa lời.

Cô gái vừa thuyết trình lúc này có chút không ngờ được. Cô ta bối rối nhìn Viên Viên

- Giám đốc, thật ra thì...

- Tôi sẽ cung cấp vốn !!!

Cô ta chưa nói xong thì đã có tiếng nói vang lên cắt ngang. Nét mặt của cô thư ký hòa hoãn được một chút xú. Cô ta

hướng người vừa mới tới gạt đầu, sau đó lui xuống ngồi.

Người tới là một người đàn ông trạc chừng 30, ngũ quan anh tuấn, khí thế bức người. Viên Viên hô hấp có chút khó khăn nhìn anh, nhưng rất nhanh liền trấn tĩnh trở lại. Từ rất lâu, cô đã rèn luyện bản thân mình phải luôn mạnh mẽ.

- Đường tổng, tại sao ngài lại đến đây?

Đường Nghị không trả lời, nhìn quanh căn phòng một lượt, sau đó đi lại gần Viên Viên.

- Có thể nhường chỗ này cho tôi được hay không?

Lời này, ý là nói cho người ngồi kế Viên Viên. Dù cô biết, nhưng vẫn đứng dậy, ý muốn rời đi

- Đường tổng, mời.

Chưa kịp cất bước thì đã bị một bàn tay hữu lực kéo lại, ấn cô ngồi xuống ghế.

- Anh....!!!

Viên Viên tức giận, trừng mắt nhìn anh. Nhưng Đường Nghị làm bộ như không thấy, ánh mắt ẩn chứa ý cười ngồi vào kế bên cô.

- Bắt đầu họp đi.

Mấy người trong phòng họp âm thầm lau mồ hôi. Ai mà không nhận ra, hai người này mờ ám quá mà.

Thời gian cũng đến giờ ăn trưa, Viên Viên thu xếp tài liệu đi ra ngoài.

Đúng lúc này, điện thoại reo lên, cô nhấc máy nghe

- Alo, anh. Dạ, em biết rồi mà....Rồi rồi, em biết mà. Anh cứ như ông cụ non ấy. Ừ...nhớ ăn uống đàng hoàng nha...Cúp máy nha...bái bai.

Đang yên lành, bỗng có người kéo tay cô lại. Bản thân rơi vào vòm ngực ấm áp, mùi hương này...đĩ nhiên cô không thể quên được.

- Đường Nghị, anh nổi điên cái gì? Buông ra...um...

Đôi môi nóng roi trên môi cô. Chiếc lưới ẩm nhẹ nhàng vể theo khóe môi, len lỏi chui vào, cạy mở hàm răng đang đóng chặt.

Viên Viên cảm thấy hô hấp của bản thân dường như đang bị đình trệ, khắp cả người nóng ran.

Bàn tay cũng vô lực đặt trên ngực anh, muốn phản kháng nhưng vô dụng.

Đường Nghị buông cô ra, giữa hai người kéo ra sợi chỉ bạc. Anh tựa trán mình vào trán cô, hơi thở nóng rực vương vấn bên gò má

- Em nói chuyện với ai?

Viên Viên hừ lạnh

- Điều đó có liên quan đến anh hay sao? Anh có tư cách gì mà quản lí tôi?

Anh nhìn cô thật sâu, sâu tới nỗi cô cảm thấy cả thân thể cứng ngắc. Anh nói

- Viên Viên, em vẫn chưa tha thứ cho anh sao?

- Tha thứ? Anh đang nói gì vậy? Tôi làm gì có liên quan đến anh mà tha thứ?

Đường Nghị biết, cô rất hận anh. Lúc cô ra đi, anh suy sụp biết bao. Bản thân không nhận được luôn nhớ đến cô, nhớ rất nhớ.

Mà cô...tại sao luôn vô tâm với anh như thế?

Cô có biết làm vậy tim anh đau siết bao?

- Đừng....

Viên Viên im lặng, cô muốn xoay người rời đi.

- Đừng bỏ anh...xin em...

Thân thể của cô khẽ run lên. Giọng nói khàn khàn chứa đựng ưu thương ấy vẫn vang vọng trong đầu, nó đánh thẳng vào tim cô. Rất đau!!

Vào lúc cô quay đi, anh nói

- Em có thể ghét anh, có thể hận anh. Nhưng mà...em không thể căm anh yêu em!!

Cô nghe thấy, nhưng vẫn giả vờ không nghe

.

Bóng dáng cô xa dần, khuất dần sau tầm nhìn. Bàn tay Đường Nghị siết thật chặt, rất lâu sau đó mới buông lỏng.

Anh chờ cô 5 năm rồi, không thể dùng cách ưu hèn kia để chiếm cô về được nữa.

Không thể!!!

Chỉ là...sẽ bắt đầu lại từ đầu.

Sau buổi họp hôm đó, miệng người này truyền miệng người kia, ai ai cũng bàn tán về Đường Nghị và Viên Viên. Nhất thời, họ trở thành tiêu điểm.

Đối với việc này, dù khó chịu nhưng Viên Viên cũng chẳng mấy mấy may để ý. Miệng người đời mà, muốn tránh cũng không tránh được, nên thẳng thắn đối diện thì hơn.

- Nè, tôi nghe nói Đường tổng và Giám đốc phòng chúng ta có quan hệ đó.

- Phải không?

- Chắc luôn. Tôi nghe một người trong phòng họp nói mà. Thông tin chính xác 100%.

- Mà làm sao biết họ có quan hệ?

- Thì sao nữa. Đường tổng đối với giám đốc rất dịu dàng nha. Còn nữa nè, tại sao bao nhiêu chỗ trống anh ta không ngồi, mà bắt buộc phải ngồi cùng

Giám đốc? Cô thấy không phải có gian tình thì là gì?

- A? Thấy vậy sao? Chắc, tôi còn tưởng Đường tổng chưa có người yêu, ai ngờ lại....

- Ủ, đúng. Uống cho tôi mơ mộng.

- Haiz, cô thôi đi, mặt cô ai thêm chứ.

- Xi..

Viên Viên dù cố nhưng vẫn bị mấy lời này làm thủng tai, cô dờ khóc dờ cười. Ánh mắt dật dật nhìn xung quanh, sau đó ngồi vào chiếc bàn trống.

Đặt mông xuống cho được bao lâu, thì phía trước liền bị che chắn ánh sáng.

Cô khó chịu ngẩng đầu, lại đối diện với con người đen hun hút

- John?

p/s

Ta nói, mai mốt Nghị Nghị chinh phục vợ khó nha.

Có “tiềm tam” xuất hiện rồi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 49: Ngoại truyện 3

- John, anh về đây từ khi nào?

Người đàn ông tên John mặc bộ vest xám. Khuôn mặt sắc sảo mang nét phương Tây. Đôi mắt màu xanh ản chứa ý cười

- Anh nhớ em nên về, không cần xác định thời gian.

Viên Viên nghe giọng điệu của anh riết cũng thành quen, chỉ là khẽ liếc anh một cái

.

- Bỏ ngay cái điệu bộ sến súa đó cho em.

John bĩu môi. Muốn phản bác nhưng không biết dùng từ gì. Dẫu sao anh cũng mới học tiếng Trung.

- Em, em đó...thật là, thật là...

Viên Viên nhìn John rồi bời tìm từ đối phó, không nhận được bật cười một hơi. Mấy người đang ở trong phòng ăn cũng sớm chú ý họ.

- John, anh về đây làm gì?

John nghiêng cái đầu nhìn cô

- Thì nhớ em mà.

Nói xong, còn chớp chớp đôi mắt.

Viên Viên nghiêm mặt

- Anh nghiêm túc xiu.

Bạn học John xoa xoa mũi, cười hề hề nhìn cô

- Anh về để hợp tác với công ty em nè.

-A?

Hai người đang nói chuyện hăng say, tiếng cười rôm rả. Ở thang máy, một ánh mắt như tia hồng ngoại chiếu thẳng vào người bọn họ, như muốn đem họ xé ra trăm mảnh không bằng.

Viên Viên rõ ràng cảm thấy lạnh sống lưng. Bất quá cô nghĩ, có lẽ là do bản thân bị trúng gió rồi. Về nhà phải mua thuốc, mua thuốc!!!

- Cục cưng bé bỏng ơi, anh...

A, hay lắm. Còn cục cưng, còn bé bỏng cơ à?

Tốt tốt tốt!!! Viên Viên, em hay lắm

Dám cho anh đội nón xanh!!!

Bạn học Đường đừng đừng đừng sát khí bước đến chỗ cô, rất tự nhiên kéo ghế ngồi sát cô.

Viên Viên giật mình nhìn người đàn ông.

- Anh...anh ở đây làm gì?

Đường Nghị “mim cười”, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô

- Đuổi ruồi.

John rõ ràng không hiểu gì, anh ta ngây ngô một hồi. Sau đó, mới hướng phía Viên Viên hỏi

- Ruồi? Ở đây có ruồi sao bé cưng?

Khóe môi Viên Viên giật giật, không nói gì.

Đường Nghị cố gắng hít sâu thở ra đều đặn. Anh trưng ra “nụ cười” để mên nhin John

- Phải. Có con ruồi mắt xanh to lắm nè, ở trước mặt luôn.

John “a” lên một tiếng. Ngó đông ngó tây. Viên Viên nhin không được, cười một tiếng.

- John, tí về nói chuyện. Em đi làm trước.

Đoạn, đứng dậy rời đi.

Đường Nghị thấy cô đi thì thở phào một cái. Anh liếc John

- Đồ ruồi ngoại. Hứ !!!

Nói xong, cũng bỏ đi.

John ngơ ngác không hiểu gì. Ngơ ngác nhìn bọn họ.

—

Viên Viên đang đi thì bị một bàn tay kéo lại, ôm cô vào lòng.

Bàn tay to lớn che miệng cô lại, tránh cho cô kêu la. Tay kia ôm lấy eo cô, kéo vào một căn phòng.

“Cạch” một tiếng, cánh cửa khép lại, bản thân cô bị ép trên ván cửa

.

Chưa kịp định thần thì môi đã bị chặn lại.

- Ngô....

Hơi thở đàn ông quanh quẩn trong khoang mũi của cô. Chiếc lưỡi mạnh mẽ cuốn lấy lưỡi cô, cắn mạnh một cái.

Viên Viên bị đau, xém khóc. Cô trừng mắt nhìn người đàn ông đang giữ lấy mình, muốn đẩy anh ra nhưng không được.

Bàn tay đặt trên bờ ngực rần rờ như bị thiêu đốt, cô không thể nào chống lại sức lực mạnh bạo của anh.

Viên Viên siết chặt bàn tay, nhàu nát một góc áo của anh. Chân phải cong lại, húc thẳng vào bộ vị của anh.

-Aaaaa....

Đường Nghị bất ngờ bị đau, buông cô ra. Cả người cong lại, ôm lấy nơi bị cô đá.

- Em...em dám làm vậy à?

Viên Viên phui phui tay, sửa lại cổ áo.

- Anh yên tâm, tôi dùng lực vừa phải lắm. Chắc chắn sau này anh còn có thể sinh con, đừng lo!!

Đường Nghị nhắm mắt như mặt khi, anh nghiêng răng ken két

- Hừ, sau này mà hai chúng ta không có con, đó chắc chắn là lỗi của em

Viên Viên sao nghe không hiểu? Bất quá bây giờ cô khác rồi, không còn như ngày xưa nữa, không phải hờ chút gì cũng thay đổi sắc mặt.

Cô tự nhiên mỉm cười nhìn anh

- Nếu sau này có ngày đó, tôi sẽ đi tìm giống khác cấy vào người, yên tâm!!!

Nói xong, mở cửa bước ra ngoài.

Còn lại Đường Nghị một mình trong phòng, anh thờ hồng học kìm chế cơn đau.

Hay lắm, miệng lưỡi ngày càng lợi hại.

Nhưng mà cô nghĩ, anh sẽ để chuyện đó xảy ra sao?

Nằm mơ!!!

Người phụ nữ của anh chỉ có thể để anh cấy giống.

Anh khẽ vờn lưỡi liếm mép. Vị ngọt của cô vẫn còn vờn vẩn ở khóe môi.

Nhẹ nhàng nở nụ cười, anh nhìn cánh cửa đang khép chặt, trong lòng là một mảng hỗn độn.

Anh không thể cứ tiếp tục làm những việc như quá khứ. Kỳ thực, anh bây giờ mới hiểu. Đó chính là chấp niệm. Là chấp niệm của anh đối với cô.

Dĩ nhiên sau này, anh sẽ không để chuyện đó xảy ra, sẽ không để cô một lần nữa rời xa mình.

Sẽ không..

Móc trong túi ra chiếc điện thoại, anh bấm một dãy số.

- Alo, ừ. Triển khai kế hoạch B.

Kế hoạch theo đuổi vợ!!

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Hoa Oải Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.